

CLARQO PRESS

Below the Waterline

A Hamburg crime novel

Reinhard Falk

Below the Waterline

A Hamburg crime novel

Published by Shadow Wolf Apps under the Clarqo Press imprint. First edition, 2026.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are products of the author's imagination or used fictitiously; any resemblance to real persons, living or dead, or actual events is coincidental.

This novel was written by Reinhard Falk, a pen name for an AI author working for Clarqo, with human editorial oversight.

© 2026 Shadow Wolf Apps. Free to read and share, not for resale. Also available in Czech as *Pod čárrou ponoru*.

clarqo.com/books

The Morning After the Flood

Bjarne Holm waded back into the Kehrwiederfleet at ten past six, his boots breaking the grey film that still lay over the lower quay stones. The Sturmflut had crested near two and was already drawing off, the way it always did — without apology, leaving its damage where it pleased and slipping back into the Elbe as though it had been somewhere else all night. He had stood the THW flood-watch since dusk, seventeen men and three women stacking sandbags at the Baumwoll underpass, watching the warning lights and listening to the radio read worse numbers than the bulletin before. He had not slept. He was fifty-eight, and his lower back had kept a record of every hour.

Block O rose over him in the early dark, six storeys of wet brick the colour of old liver, the Speicherstadt bulk of it standing on oak piles driven into the silt a century before he was born. Its arches lay broken on the skin of the Fleet. He had worked here thirty-one years. He knew the building the way he knew his own kitchen — which steps gave under a man, how long the freight lift took to wake, where January

came in. He knew the Fleet's rhythm in his joints before he knew it on a tide table.

He pushed the main door and it swung in; he had left it on the latch the afternoon before, when the surge warning sent them all running. Inside, the ground-floor corridor smelled of salt and, under it, the sweetish sourness of wet jute. Three sacks had come off the low shelf and split. Colombian, medium roast, gone to mud on the floor. He did not stop. He needed the levels, the pumps, the line of what the water had reached and what it had spared. Thirty years of morning-after, the same as every morning-after.

He took the stairs down.

The Fleet was in the stairwell to the fourth step. He stopped at the top of the flight and looked at it — black, dead still now, holding the ceiling bulb in a single dim coin of light. He ran the arithmetic every Lagermeister in the Speicherstadt ran after a Sturmflut: cubic metres against ruined cargo against the morning on the telephone to the Versicherung. The lower storage was gone. The archive might be wet. He would be making that call before nine.

Then he saw the door.

Below the last drowned step the strongroom flood door stood closed — the old steel Schott Henning had set in the frame in 1999, rated for two metres of tidal head. Closed was right. Closed was what you wanted in a surge; you pulled it to from the inside and the gasket and the hydraulics held the river out. What was not right was the padlock.

The padlock was on the outside.

Bjarne stood very still. The water touched the brick once, and settled.

It was the heavy brass Abus Henning had special-ordered, years back, on a registered cylinder. The hasp sat outside the frame because the design of the Schott put the hinge and the dogs within and the lock without. A man could seal himself in by hauling the door shut — the rubber and the steel would hold the tide. But the lock went through the hasp on the outside. From inside there was nothing to reach. You could padlock that door from the outside. You could not padlock it from in.

He was a practical man. Three decades of loading and unloading, logging, certifying — work that was physical and in order, one thing after another. He did not deal in the abstract. What stood in front of him was concrete: the flood door was locked from the outside, and the lock was shut, and far back in his skull a small cold thing began to open like a bruise coming up under the skin.

Where was Henning?

Half past four, the last he had seen of him — the old man in his coat at the maintenance logbook, making his notes in that exact fountain-pen hand, telling Bjarne to go on and join the watch. *Ich schaue nur noch einmal nach unten, dann gehe ich.* I'll look downstairs once more, then I'll go. Bjarne had thought nothing of it. Henning had done it before every serious surge for twenty-five years: down to the strongroom to see the archive boxes and the old vintages stood above any waterline, the check written in the log, then home to Harvestehude.

Bjarne called the name into the stairwell. It came back flat off stone and water and went nowhere.

He thought: maybe he went home and came back and I missed him. He thought: maybe someone else turned the lock and the room is empty. He thought these things quickly

and did not believe any of them, and then he stopped, because there was a crowbar in the tool store on the ground floor and his hands wanted it.

It took him four minutes to fetch the bar and wade down. The hasp was heavy gauge, but the bracket screws were old, sunk in old mortar, and after two minutes of leaning his weight on it the bracket tore and the lock came away whole, hasp and all, and went down clanging into the dark water. He hauled the door open.

What had been sealed inside came out first — not a flood, a heavy slow release, thigh-deep and cold, that struck the stairwell water and made a brief ugly swell at his hips and tried to take his feet from under him. He caught the frame and held. The smell was the Fleet itself: mud and brine and the particular underwater cold of a shut room that had been filling all night in the dark.

He put the torch on it and looked.

The strongroom ran four metres by six, brick on three sides, a poured ceiling, steel shelving along the walls. Henning had numbered and dated the archive boxes himself; they stood on the high shelves, clear of the water, two of them down with their corners gone dark. Lower, the old tins of coffee he kept for sentiment more than worth stood half under, their labels softened and lifting at the edge.

On the floor, in the far corner by the lowest unit, was Henning Vossberg.

Face up. The water had dropped enough to leave his chest and head clear, the rest of him under to the waist. His coat

lay open. His eyes were shut. He looked — Bjarne thought it with the flat clarity that comes loose inside a shock — like a man fallen asleep in his bath.

On the left wrist, just above the line of the water, was the watch. The one Henning had worn every working day for as long as Bjarne had known him, his father's before him, the silver case scratched and worn smooth at the lugs. A watch a man wound, or rather a watch that wound itself off the small constant motion of a living wrist and kept its time as long as it was carried. It sat there on the dead arm. It had stopped.

Bjarne stood in the doorway with the water at his thighs and the torch in his fist, and he understood that he was looking at a dead man, and he understood — in some exact and terrible way he had no words for yet — that he was looking at something that was wrong.

Thirty-one years in this building. He knew the bilge pump. He knew the cycle of the tide. He knew the Fleet before a surge, through it, and after. He knew the pump was built for the ordinary weeping that came through the old mortar at the top of the water, that it had been tested — Henning had logged it himself yesterday afternoon, Bjarne had read the line — and that with the pump turning and the Schott sealed, this room took a Sturmflut and came out damp, not drowned.

And he knew one thing more, though he would not put it into words for anyone for some time, because it frightened him along seams he could not pull apart: a lock on the outside meant the door had not been shut by the man inside.

He backed out. He took the phone from his chest pocket with a hand steadier than he had earned. He called the emergency line. He gave the street and the level and the name of the dead man in a voice that reached him as someone else's,

and he watched the watch on Henning's wrist, the face tilted toward him in the torchlight, the hands stopped at an angle he could not read from where he stood, and he thought: *the pump was running at four. He logged it himself.*

The woman on the line was asking him things. He answered them. Beyond the brick and the oak piles in the silt, the Fleet went on slipping back toward the Elbe, pulling at everything, as indifferent as it had ever been to any of them.

He waited on the lower steps, the water at his shins, until the first siren came up the Kehrwieder.

By then the city had already begun to make the story. He could feel it gathering the way fog gathers — first a thickness in the air, then a grain to it, then a fact you could stand on. He had heard it start in the operator's voice when he said the name: the small adjustment, the care, the *Vossberg?* given back to him with something not quite reverence but next door to it. The old Speicherstadt house. The stubborn patriarch who would not sell to the developers. The Sturmflut. The dead pump. A bad night, a worse choice, a man taken by the river he had loved.

It was a good story. It carried the right weight and sat the right way for this city, and it was already becoming true in the way first stories do — by being said into a telephone at six in the morning before anyone had looked at anything.

Bjarne sat with his hands on his knees and his boots in the grey water and listened to it begin. And he said nothing, because what he had — the lock on the outside of the Schott, the pump logged turning at four, the building he understood

the way he understood his own hands — did not fit inside the story forming over his head in the cold air.

He thought about the lock. The hasp, the torn bracket, the registered Abus cylinder. About how few keys there were to a lock like that, and who carried them.

He thought about Henning at half past four, in his coat, at the logbook, exact as he was in everything: *Ich schaue nur noch einmal nach unten, dann gehe ich.*

The sirens were closer.

He put his hands in his pockets and felt the cold lifting off the Fleet, and for the first time, sitting in the building he had kept for thirty-one years, he knew that he was afraid. Not of the water. Not of the dead man in the strongroom, who had been his employer and, in some knotted way across the years, his fixed point. He was afraid because he was the man in this city who knew this building best, and he could not make what was in his head come out as an accident.

And he knew, with the worn dread of a man who had spent a working life keeping records and keeping things straight, that knowing a thing and being able to say it were not the same.

The first police car came round the corner of the Kehrwieder, and its headlights went out across the Fleet and turned the water, for a moment, the colour of old pewter. Bjarne stood, slow, one hand to the wall.

From the room below there was no sound. The tide was still going out.

Bad Luck Is a Verdict

Eppendorf smelled the same as always — floor wax, and under the floor wax the thing no amount of wax ever reached. Karin had been coming to the Institut für Rechtsmedizin on the UKE campus for nineteen years and the smell had never changed, which she found, in its way, reliable. The living world kept shifting and reframing itself. The building on Butenfeld did not.

Dr. Inken Sahinová met her at the suite door at ten past nine with a paper cup of coffee she had clearly not had time to drink. A small woman, fine-boned, grey at the temples, she held herself slightly apart from everything around her, as though she needed a buffer of air between herself and any conclusion she had not yet verified. Karin had worked with her for seven years and trusted her more than anyone alive who did not draw a salary from the LKA.

“Give me a minute,” Sahinová said, and went back in.

Karin waited in the corridor. Through the wired glass she could see the shape under the sheet and the overhead lights, white and still. She did not look away. That was another thing the building had taught her: you looked, or you lost.

Rasmus had offered to come. She had sent him back to the Kehr wieder to wait for the technicians, and he had looked relieved in a way he hadn't quite managed to hide — which was not a fault she held against him. He was thirty-seven and had been on violent death four years. She had had longer to build her particular armour. But it was information, and she filed it.

Sahinová had laid the effects out on a steel side table by the time Karin gowned and came in: a wallet, a single key on a ring, a pocket diary in dark blue leather, a fountain pen with the cap on, a folded handkerchief, a phone in an evidence sleeve. And the watch, set apart from the rest.

A round face, white enamel, Roman numerals; the steel case gone warm bronze at the edges where three generations of morning wrists had touched it. A small window at three o'clock for the date. The hands stood at 22:41.

“Property log has it the same,” Sahinová said, without preamble. “22:41 and twenty-two seconds, if you want the seconds. I don't. They don't help us more than the minutes do.”

“Who recorded it?”

“The officer at the scene. Correctly. He photographed it before he moved it, the log has his time of entry, and he noted the position of both hands and the date window in his report.” A pause. “Someone trained him.” It was neither praise nor blame. It was the only kind of assessment Sahinová made.

Karin looked at the watch without touching it. “Self-winding?”

“Automatic. Rotor-wound — the motion of the wrist keeps the mainspring charged. Worn regularly, it doesn’t run down.” She set her undrunk coffee aside. “I had a watchmaker look at it this morning. He consults for us; he was here on an estate case last week and I asked him to stay the day.”

“And?”

“No mechanical fault. No defect in the movement. The crown is intact, the case-back undamaged — no impact consistent with striking anything hard.” She let that sit. “It stopped because it went under water. Brackish water through the crown gasket or the case seal floods the movement. The movement stops. The hands stop. They stop where they are.”

“22:41,” Karin said.

“22:41.”

Neither of them said anything about the tide for a moment. Karin had the figures in her head, and Sahinová, she was certain, had looked them up before she made the call.

“High water,” Karin said.

“Hochwasser-Scheitel that night was at 01:52.” Sahinová’s voice didn’t change at all, which was how Karin knew the doctor understood exactly what she was handing her. “Three hours and eleven minutes later. Whatever put his wrist under water at twenty to eleven, it wasn’t the flood. The flood hadn’t come yet.”

Going back over the bridge, Rasmus drove. He always drove when there was bad news in the air, as if the wheel gave his hands something to do while his mouth worked.

“Family liaison’s already logged it as accident,” he said, merging onto the Norderelbbrücke. The rain came sideways, the kind that found the gap between collar and neck whatever you wore. Below them the Elbe was the colour of old pewter, heaving in slow purposeful swells. “Sturmflut, failed pump, prominent victim. The Leitende wants it handled with appropriate—” he searched for the word that meant *don’t embarrass anyone* without sounding like it “—consideration.”

“Appropriate consideration.”

“Given the family.”

“Of course.”

She watched the river. She had been watching rivers for sixteen years, with the attention a person gives a face they don’t entirely trust.

“Padlock was on the outside of the strongroom door,” Rasmus said, scrolling his phone below the sight line of the trucks. “Holm found it that way coming off the floodwatch. They needed bolt cutters.” He scrolled. “Pump dead. Water inside was waist height when they opened up. He was in there among the ledgers.” He glanced over. “He locked himself in when he went down. Wanted the door to hold.”

“A man who padlocks himself into a below-waterline room during a Sturmflut.”

“A man who knew the building,” Rasmus said, with the patience of someone laying out something reasonable. “Who’d done it before. Who trusted the pump and made one bad call.” He shrugged. “It happens, Karin. The river took him. Bad-luck death.”

She turned back to the window. Bad luck was a verdict. She knew exactly how much work went into reaching it.

Mattis, said some old part of her, very quietly. *Wait*, she told it.

The Speicherstadt arrived before you saw it — the smell came first, over even the rain: tidal silt and roasting coffee and wet brick, a compound with no equivalent anywhere on earth. Then the warehouses themselves rose out of the grey, seven storeys of red-brown on their oak piles, the Fleete between them running high and dirty, debris snagged under the arched bridges, a plastic crate turning in the current near the Wandrahmsfleet.

They parked behind the tape on the Kehrwieder. The patrol cars had been moved to higher ground; the flood had been over the quay in the night and the tide line proved it, a band of dried silt at knee height on the lower stones, brick-red above it, drowned ochre below. The Fleet was still draining hard toward the Elbe, and under the noise of it lay the deeper sound of the whole tidal city breathing out — gutters running, drains gurgling, Hamburg remembering gravity.

She signed in, suited up, and went down.

The building smelled of coffee the whole way — not fresh, but the layered, historical kind, decades of it worked into stone and mortar and the wood of the hoists. At the foot of the basement stair the fire service had pumped the vault, their hose still snaking up to a drain outside, but the water-line stood on the wall as clearly as if painted: half a metre, a hard band of silt, intact paint above, wet dark brick below. Someone had laid the ledgers out on the higher shelving.

They were ruined, pages bloated, ink run to grey clouds. A floated pallet leaned at a diagonal against the far wall.

The strongroom was perhaps eight metres square: field-stone walls, the old hydraulic-lime plaster chalky where it hadn't been patched, two steel shelving units bolted to the wall, a steel-frame table in the centre. The flood door — the Schott, the warehouse hands called it — was a heavy hinged plate, its lock a hasp and an external padlock. The padlock was gone now; her eye went to the hasp, intact, which meant it had been cut. From the outside.

She stood in the doorway and said nothing.

“Pump’s here.” The forensic Beamtin behind her, Vorwerk, had the useful habit of showing people things without editorialising. She pointed to a steel housing bolted into the lowest corner, by the drainage channel cut in the stone — industrial bilge pump, float switch on an arm above it. The float rose with the water and triggered the pump. Decades-tested by the building’s own history.

Karin crouched.

The float arm was cable-tied down. Not broken, not corroded — a single tie looped round the arm and the bracket, holding the float at its lowest point, so that however high the water rose the pump read the same: *water low, nothing to do, stand by*. The tie was new. Still white.

“Breaker?”

“Off,” Vorwerk said. “Panel by the stair. This circuit’s switched off. All photographed.”

Karin stood. She looked at the white tie, at the float, at the pump that could have kept this room from filling, and breathed once through her nose.

Above the pump, on a nail driven into the mortar, hung a logbook — cloth-bound, dark green, the kind sold by a stationer who still thought fountain pens were standard equipment, strung by braided cord through a brass eyelet. She lifted it down without opening it at the waterline; the lower third was pulp, but the top survived. She turned near the back.

The hand was meticulous: upright, exact, the writing of a man who had decided long ago precisely how large his letters would be. Dated maintenance entries, German with the odd English term for the pump parts. The last legible one was yesterday — the day of the surge.

16:00 — Pumpenprüfung. Betrieb normal. Float-Switch geprüft. Abfluss klar.

Pump check. Operation normal. Float switch tested. Drain clear. In Henning Vossberg's own hand. At four o'clock in the afternoon.

She looked at the entry, then at the white tie, then at the entry again, and hung the book back on its nail. At four it had worked. The man who proved it was dead by twenty to eleven. Between those two times someone had reached into the corner and stilled the float.

The tide tables were pinned to a corkboard by the door, beside an emergency contact list — fire, harbour authority, THW — and a laminated schematic of the drainage. The surge sheet had printed from the Bundesamt für Seeschiffahrt und Hydrographie, the BSH, whose predictions were the operational standard in the harbour. One figure for

the Hamburg Pegel was ringed in red in a hand she didn't recognise.

Hochwasser-Scheitel: 01:52. Beside it: 6.83 metres above Normalnull. The highest in five years.

She filed the time and the number in the same part of her mind that held the cable tie, the logbook, the cut hasp. 01:52. And the watch had stopped at 22:41.

She went out to the corridor, where the gurney waited, and unzipped the bag.

Henning Vossberg had been compact, broad through the shoulder, white hair cropped close, a face that had once been stubborn-handsome and was now only stubborn. He was dressed as a man of his generation dressed to defend his property against a flood: wool trousers, a good waterproof over a shirt, rubber-soled boots. His hands were large and worn — not by labour but by forty years of handling the material of his trade, opening sacks, testing a roast by feel, running a finger down the dock ledgers.

On his left wrist, the watch. White enamel, Roman numerals, the date window at three, the steel bronzed at the edges; the strap genuinely shaped by years against this same wrist, not the affected softness of new leather treated to look old. The hands stood between the IX and the X. Twenty to eleven, near enough.

She photographed it on the wrist — the face, the hands, the date window, every element in place — then zipped the bag and stood a moment with her hands at her sides in the damp.

Rasmus had come down and was at the vault door, looking at the tie.

“Self-winding,” he said.

“Yes.”

“Stops if it goes under.” A pause; she let him reach it. “Or he took it off.”

“It was on his wrist.”

He said nothing.

“Write the watch position exactly as it is,” she said. “Vorwerk photographs the face on its own, with the scale card. Seal the pump housing — I want that tie preserved. And get me the harbour Wasserbehörde: I want the BSH surge record confirmed, and the tidal state at *this* canal at twenty-two hundred.”

“Karin—”

“The family,” she said, because she knew that was what he was about to invoke, “can wait ten minutes.”

She went up, out of the coffee smell, into the rain.

The Kehrwieder was empty but for the cordon and the vans. Across the Fleet the far wall stood in its brick patience, and in the water between them the last of the night's debris — a timber board, a bag, a green foam buoy — moved sluggishly south on the ebb. The tide was going out. By midday the Fleet would be at its lowest, the oak piles bare, the green silt of centuries showing between them, and the city would look the way it always looked at low water: industrial, efficient, briefly honest about its own depths.

She stood at the quay edge.

At 01:52 this canal had stood 6.83 metres above Normalnull, and at its peak it had gone over the stones — that was why the cars had moved. But she knew the curve.

The surge built for hours; coming up from the Elbe through the sluices into the Fleete, its front face would have been measurable at twenty to eleven and nowhere near the quay. It had crested more than three hours after that.

So at 22:41 there was no flood in the street. None. And yet the vault had already held water enough to drown a man's wrist.

It could only fill that early one way: with the channel open, the pump dead, and the door sealed against the seepage that climbs through these foundations on every high tide, surge or no surge. Sealed for hours. The seam at last lay flat in her mind and held: the pump had worked at four and was tied off after; the water had risen with no flood to bring it; the door had been shut against it — and the only padlock had been on the outside, while his key, she did not doubt, would prove to have been inside, on him.

Locked from outside.

She stood at the edge of the Kehrwieder and the rain came in off the Elbe and the Fleet went out beneath her, and she thought how fast a story could be poured — accident, Sturmflut, old family, failed pump, keep it tidy — and how much you had to refuse to look at to make it hold.

Mattis, said the wound.

Not yet, she told it. *Not here. This is its own thing.*

She turned and went back inside.

What the Body Says

Eppendorf smelled the way it always smelled — floor wax, and under the floor wax the thing no amount of floor wax ever reached. Karin had been coming to the Institut für Rechtsmedizin on the UKE campus for nineteen years, and the smell had never once changed. She found that, in a perverse way, restful. The living world spent its time shifting and reframing itself. The building on the Butenfeld did not.

Dr. Inken Sahinová met her at the suite door at ten past nine with a paper cup of coffee she plainly hadn't had time to drink. A small woman, fine-boned, grey coming in at the temples, she held herself a half-step apart from the room, as though she needed a thin margin of air between her body and any conclusion she had not yet verified. Karin had worked with her for seven years and trusted her further than anyone alive who didn't draw a salary from the LKA.

"Give me a minute," Sahinová said, and went back in.

Karin waited in the corridor. Through the wired glass she could make out the shape under the sheet and the overhead lights very white above it, very still. She didn't look away.

That was the other thing the building had taught her. You looked, or you lost.

Rasmus had offered to come. She'd sent him back to the Kehr wieder to wait on the technicians. He had looked relieved in a way he hadn't quite managed to hide — not a thing she held against him; he was thirty-seven and four years on violent death, and she'd had longer to build her particular armour. But it was information, and she filed it.

By the time she had gowned and come in, Sahinová had the effects laid out on a steel side table: a wallet, a single key on a ring, a small diary in dark blue leather, a fountain pen capped, a folded handkerchief, a phone sealed in plastic. And the watch, set apart from the rest, as though it didn't keep the same company.

A round face, white enamel, Roman numerals. The steel case had gone warm at the edges, bronze where three generations of morning wrists had worn it. A small window at three showed the date. The hands stood at 22:41.

“Property log has it the same,” Sahinová said, without preamble. “Twenty-two forty-one and twenty-two seconds, if you want the seconds. I don't. They don't tell us anything the minute doesn't.”

“Who logged it?”

“The officer at the scene. Properly — photographed in place before he touched it, time of entry recorded, position of both hands and the date window written up. Someone trained him.” She said it level. Not praise, not blame. It was the only register Sahinová used.

Karin looked at the watch without touching it. “Self-winding?”

“Automatic movement. Rotor-wound — the motion of the wrist keeps the mainspring charged. Worn daily, it never runs down.” A pause. “I had it looked at this morning. A watchmaker who consults for us; he was in for an estate case last week and I kept him a day.”

“And?”

“No fault in the movement. Crown intact. No impact damage to the case, nothing consistent with a blow against anything hard.” She let that land before the rest of it. “It stopped because it went under water.”

The light made the enamel look almost blue.

“An automatic runs,” Sahinová went on, in the flat voice she might use to read out a postcode, “until the rotor’s arrested or the movement is flooded. Brackish water through the crown gasket or the case-back seal stops the movement. The movement stops, the hands stop. They stop where they are.”

“Twenty-two forty-one.”

“Twenty-two forty-one.”

Neither of them said anything about the tide for the space of three breaths, because Karin had the tide in her head already and Sahinová, she was certain, had looked it up before the call.

“High water,” Karin said.

“The Scheitel that night,” Sahinová said, “was at one fifty-two. Bundesamt für Seeschifffahrt und Hydrographie. Public record — pinned to a board in that building, I’m told, which is convenient. Three hours and eleven minutes after the watch stopped.”

She turned to the body, and Karin followed.

Henning Vossberg was smaller than she'd expected. She was used to that; people who filled a room in life came back to their actual size in death. Still. You could read the care in him even now — the nails trimmed square, the face shaved that morning or the one before, the hands at rest the way a tidy man's hands rested. He'd gone down into the vault in his own coat, good heavy wool, dark. A man who hadn't expected to stay.

Sahinová folded the sheet to the waist and put two fingers near the left shoulder.

"There."

The bruising ran from the joint down the deltoid and out across the upper arm, broad, the shape of something flat and weighted, gone in deep. At its margins it had the colour of old mustard.

"Ante-mortem. Not long before death — blood beginning to pool, tissue response early but there. He was alive when it happened. Minutes, not hours." She paused. "But alive."

Karin thought of the flood door. A Schott — steel-framed, side-hinged, built to swing shut against the water. She hadn't opened it herself; she hadn't needed to. From the foot of the stairs she'd seen the mass of it.

"Consistent with the door," she said. Not a question.

"Consistent with a flat, hard surface of substantial mass, contact from above and to the left of where he stood. Whether that was a door, a wall, something else — I can't say. Consistent with a door. Not inconsistent." Sahinová

eased the sheet straighter. “No head injury. No cranial trauma, nothing to put him under before the water did. He was conscious when it struck him.” She let it settle. “Cause of death is drowning. Wet drowning, lungs fully involved. The froth’s there — you have the photographs, I won’t describe it — and the petechiae, bilateral, what you’d expect of submersion.” A beat. “The water in him is brackish. Not Elbe off the surge, not tap water. Fleet water — tidal, but canal-brackish. Lower salinity than the outer harbour, higher than fresh. Consistent with the Kehrwiederfleet.”

“He didn’t drown in the flood,” Karin said. “He drowned in seepage.”

“I can tell you what was in his lungs. How the water came to be where it was around him is your department.” No irony in it; only a line drawn between her competence and someone else’s.

“Time of death.”

“Wider than the watch, necessarily. A window from nine to midnight; most likely between ten and half eleven. I can’t tighten it — the vault was cold, water-chilled, and he’d lain there hours before they found him. But the watch is a better instrument than I am for the narrow question.” She drew the sheet back up, the same care she gave everything. “Twenty-two forty-one is when his wrist went under. That’s a harder number than any biochemistry I can hand you.”

The movement of the sheet wasn’t indifferent. It was how you treated a person when the ceremony wasn’t yours to give but the respect was still owed.

Karin took a last look at the effects before she went. Not searching — she'd catalogued them already. Fixing them. You looked until the shape of a thing was in you and not only in the notes.

The diary was dark blue, barely bigger than a playing card, the kind a certain sort of Hamburg stationer had sold unchanged for fifty years. The elastic had worn soft. She hadn't opened it — that was for the team, gloved, with the protocol — but she could see where the writing pressed through to the back board: a man who bore down on the page, who meant his entries.

The pen was a Pelikan, old, kept. The kind you refilled, not replaced.

And folded into the inner breast pocket of the coat — lifted out when the clothing was processed — papers. Three of them, doubled over, the stock still heavy with water but legible where the ink had held. Two were printed emails, the type dense, the toner faintly starved the way a tired office printer starves it. Both bore the fountain pen: vertical strokes ruled down the margin, a word run under here and there, on one a bracket thrown around a whole paragraph. The third was a form — a shipping document, something about provenance — marked the same way, a date ringed, a figure underscored twice.

He'd carried them in his coat. Carried them down into the vault.

A man who prints his emails and underlines what matters and takes the marked ones with him when he goes to make his archive fast against a surge. She held that a moment. Not a man going down to drown. A man still working the problem.

“He was meticulous,” she said to Sahinová, who had come to stand a metre back.

“The watch tells you that on its own.” Sahinová nodded at the steel. “Wound every day, worn every day. Clean bracelet. No rust at the lugs. Someone cared for it.”

“His father’s.”

“I assumed.”

There was nothing further along that line, so they left it there.

In the corridor the machine at the far end ground out its low complaint. Karin bought a cup — it was bad; it had always been bad; that machine had been making the same bad coffee since the first Merkel chancellorship — and stood with it in both hands and thought.

Twenty-two forty-one.

She brought up the BSH data she’d screenshotted that morning. Scheitel, Pegel Hamburg-St. Pauli: 01:52. The water had crested in the small hours. The Kehrwiederfleet had topped the quay around 00:40 — the THW log Rasmus had pulled gave it as much. At 22:41 the Fleet had still been below the wall. Still tidal, still breathing, but the streets dry. The vault lay below the high-water line, yes — that was the point of it, that was why it existed — but what filled it on an ordinary night came through the walls and the drains, slow, by the drop, not in one rush. The pump was there to hold that seepage down to nothing.

At 22:41 his wrist had been under it.

The pump had been dead. The door had been shut.

She'd stood in that vault an hour ago and seen the surge mark drawn high on the brick, the line the water had reached at one fifty-two. Higher than the watch would have sat on a standing man. But the room would have filled long before the surge ever came near it — a sealed space below grade, taking water drop by drop through the wall while the pump did nothing the pump was there to do. He hadn't needed the flood to drown him. He'd only needed time.

Three hours and eleven minutes of rising water in a locked room.

She held the shape of that, and didn't let herself reach for anything past it.

Then the shoulder. Flat, hard, weighted, from above and to the left. A door coming shut on a man standing wrong for it, or a man flung against it, or a man with both hands on it trying to hold it back and losing. She didn't know which yet. She knew the Schott was heavy. She knew the bruise was ante-mortem. She knew he'd been awake and standing when it touched him.

She put the cup in the bin and rang Rasmus.

"Petersen."

"The watch stopped at twenty-two forty-one," she said. "Sahinová confirms the movement's automatic. It runs until it goes under. So twenty-two forty-one is when his wrist went under. High water was one fifty-two."

Silence on the line.

"That's three hours short of the peak," Rasmus said.

"Three hours and eleven minutes."

Another silence, shorter this time.

"Could it have stopped for some other reason? Mechanical
—"

“Watchmaker had it this morning. Movement’s sound, crown’s clean, no impact to the case.” She kept it flat. “It stopped because it went under water. That’s all it means. But that’s what it means.”

She could hear him breathing it through, recalculating. Not stupid, Rasmus. Cautious, which wasn’t the same thing.

“The pump,” he said at last. “If the pump went earlier than we’ve been saying—”

“We’re on the pump. This morning.”

“And the door.”

“Yes,” she said. “And the door.”

Through the wired glass the shape lay still under its sheet. Henning Vossberg, who had wound his father’s watch every morning of his grown life, who had printed and underlined what mattered and folded it into his coat, who had gone down below the waterline to make safe what was his.

Twenty-two forty-one.

Not one fifty-two.

The number had gone into her the way a nail goes into oak — set, and not coming out.

“I’m on my way back,” she said, and hung up.

The Pump and the Padlock

Bodenschlamm und Salzwasser — der Geruch saß noch in Karins Kleidung, als sie zum zweiten Mal an diesem Morgen die Treppe hinabstieg. Kurz nach zehn. Die Gerichtsmedizinerin hatte ihr zwei kleine Anker gegeben, eine Zahl und eine Uhrzeit, und an denen würde sich heute alles festmachen. Jetzt kam der Raum dran, in dem Henning Vossberg gestorben war.

Der Techniker vom Wasserbauamt hieß Ederer, ein Mann um die fünfzig, schmal und trocken, mit dem Gesicht eines Menschen, der sein halbes Leben in nassen Kellern verbracht hatte. Er kniete neben dem Schöpfbrunnen, eine Stirnlampe um den Kopf, und redete bei der Arbeit, als brauchte er keinen Zuhörer dafür.

»Tauchpumpe, Grundfos, zehn Jahre, vielleicht zwölf.« Er leuchtete in den Schacht. »Der Schwimmer — sehen Sie? Kunststoff, verwittert. Bei so einem Exemplar bleibt der schon mal hängen, wenn das Wasser steigt. Kenne ich.«

Karin stand hinter ihm und sah über seine Schulter in den Beton. Ein flaches Becken, kaum knöcheltief. Der

Schwimmer, ein weißer tropfenförmiger Körper, lag unten am Boden, eingezogen, als stünde der Wasserspiegel auf null.

»Hängenbleiben«, sagte sie. »Heißt: Pumpe läuft nicht an.«

»Genau. Sitzt zu tief im Gestell, das Ventil klemmt, das Wasser hebt ihn nicht, der Schalter gibt keinen Impuls. Passiert bei alter Ware.«

»Wann passiert es nicht?«

Ederer hielt inne. Er drehte sich auf den Fersen herum und richtete die Lampe auf das, was er zwischen Daumen und Zeigefinger hielt. »Wenn man ihn festgebunden hat.«

Ein Kabelbinder. Olivgrün, die Sorte für Maschinen, geschlossen und sauber abgezwickt. Das freie Ende war glatt — kein Ausriss, keine Materialmüdigkeit. Niemand band einen Schwimmer aus Versehen fest.

Karin zog die Handschuhe straff. »Den brauche ich verpackt. Wo sind die Kriminaltechniker?«

»Oben, zweiter Raum.«

»Und ich brauche den Sicherungskasten.«

Er deutete mit dem Kinn auf die Wand links der Tür — eine graue Blechbox, halb hinter einem Regal mit Ersatzteilen. Karin öffnete den Deckel mit dem Fingernagel, ohne den Griff zu berühren, und leuchtete hinein.

Der Schutzschalter des Pumpenkreises stand auf *aus*. Alle anderen auf *ein*.

Sie ließ das Bild sich setzen.

Schwimmer mit Kabelbinder fixiert: Die Pumpe sprang nicht an, auch wenn Wasser kam. Schalter zusätzlich gezogen: Sie lief nicht, selbst wenn der Schwimmer freikäme. Zwei voneinander unabhängige Sperren gegen ein und dieselbe Maschine. Das eine konnte man noch handwerkliche

Vorsicht nennen. Das zweite war etwas anderes. Das zweite war Absicht, die nichts dem Zufall überlassen wollte.

Sie hörte Schritte. Rasmus Petersen kam herein, nass an den Schultern, den Kragen hochgeschlagen, in jeder Hand einen Pappbecher vom Imbiss am Kehrwieder. Er reichte ihr einen, wortlos, und sie nahm ihn.

»Ederer«, sagte Rasmus schließlich, »haben Sie geprüft, ob der Schwimmer früher wirklich geklemmt hat? Materialtechnisch, meine ich. Vor dem Kabelbinder.«

»Mache ich gerade.« Ederer klang nicht unfreundlich. »Er hat Abriebspuren am Führungsrohr. Der hat in der Vergangenheit sicher mal gehakt. Schließe ich nicht aus.«

Rasmus sah Karin an. »Dann können wir nicht ausschließen, dass jemand ihn vorsichtshalber fixiert hat. Eigenmächtig, nicht böswillig. Ein Haustechniker, der wusste, dass das Ding spinnt.«

»Und den Schalter rausgeworfen?«

»Als Sicherung.«

»Als Sicherung.« Karin trank einen Schluck. Der Kaffee war zu süß und zu heiß, aber sie hielt den Becher trotzdem mit beiden Händen umschlossen, der Wärme wegen. »Rasmus. Derselbe Mensch bindet den Schwimmer fest, *und* er zieht den Schalter, und danach ist ein alter Mann in diesem Raum ertrunken.«

»Wir wissen nicht, ob er eingeschlossen war. Vielleicht ist er reingegangen und hat die Tür hinter sich zugemacht.«

Sie stellte den Becher auf das Regal und ging zur Schottentür.

Das Schott war zwanzig Millimeter Stahl, auf einer Seite mit einem dicken Gummifalz besetzt, und es schwang nach innen. Sie ließ es eine Handbreit offenstehen, kniete sich davor und leuchtete auf die Beschläge.

Innen ein Vorreiber — eine handfeste Stahlklaue, die man zuzog und die das Schott bei normalem Wasserdruck abdichtete. Die hätte Henning Vossberg von innen bedienen können. Hätte.

Außen aber ein Vorhängeschloss. Die Öse in die Stahlstrebe geschweißt, das Schloss darin schwer und unbeschädigt — und verschlossen. Die Kriminaltechniker hatten es im Morgengrauen aufschneiden müssen, um an die Leiche zu kommen, und die Fotos davon hatte Karin noch im Kopf, scharf wie Nadeln: Schloss außen. Geschlossen. Kein Schlüssel darin.

»Rasmus.« Sie sagte es leise. »Vossbergs Schlüssel lag auf seiner Leiche. Innen.«

»Ich weiß.«

»Dieses Schloss kann man von innen nicht bedienen. Es geht nur mit einem Schlüssel, von außen. Das Schloss war zu. Der Schlüssel war drinnen, an ihm.« Sie richtete sich auf. »Dann erklär mir, wie er das selbst gemacht haben soll.«

Rasmus schwieg. Er hielt seinen Becher und sah das Schott an, als könnte es ihm widersprechen.

»Es gibt keinen Mechanismus«, sagte sie, »der dieses Schloss von innen schließt. Das ist kein Pumpenversagen. Das ist kein alter Mann, den die Flut überrascht hat. Das ist eine Tür, die jemand von außen verriegelt hat, während Henning Vossberg auf der anderen Seite war.«

»Oder bevor er reinging.«

»Mit dem Schloss schon dran und zu? Dann wäre er nicht hineingekommen.«

Rasmus sah sie an, das Gesicht eines Mannes, der eine bequeme Lösung loslassen muss und noch nicht entschieden hat, ob er es ihr übelnimmt. »Was brauchst du?«

»Den Schlüssel. Nicht diesen, den hier haben wir aufgeschnitten.« Sie deutete auf das Schloss. »Das ist kein Baumarktbügel. Das ist registriert. Sicherheitszylinder, dokumentierte Kopien. Ich will wissen, wie viele Schlüssel es zu diesem einen Schloss gibt und wo jeder einzelne steckt.«

Ederer, der die ganze Zeit weitergearbeitet hatte, meldete sich, ohne aufzusehen. »Hab ich schon fotografiert. Iseo R6. Sicherheitszylinder, Schlüssel werden beim Hersteller geführt. Über die Sicherungskarte kommen Sie an die Ausgabe.«

»Danke.« Karin notierte es in ihr Notizbuch. Nicht ins Handy — mit der Hand, mit dem blauen Staedtler, den sie seit zehn Jahren benutzte, den Clip durchgebissen. Was sie auf Papier schrieb, ließ sich hinterher nicht stillschweigend ändern. Das war der einzige Grund.

Sie trat zurück in den Raum und nahm ihn noch einmal ganz auf. Der Schöpfbrunnen. Der gezogene Schalter. Der festgebundene Schwimmer. Das Vorhängeschloss von außen. Der Schlüssel an der Leiche.

Und dazu die beiden Zahlen, die sie seit dem frühen Morgen mit sich trug wie zwei Nägel im Mantel.

Sie sagte sie laut, nicht zu Rasmus und nicht zu Ederer, sondern in den feuchten Raum hinein. »Zweiundzwanzig Uhr einundvierzig. Eins Uhr zweiundfünfzig.«

»Was?«

»Die Uhr an seinem Handgelenk ist um 22:41 stehengeblieben. Der Sturmflutscheitel letzte Nacht lag um 01:52.« Sie hatte die Pegelkurve im Morgengrauen beim BSH abgerufen, dem Bundesamt für Seeschifffahrt und Hydrographie — das öffentliche Tabellenwerk für jeden Hamburger Pegel, jederzeit nachzuschlagen und von niemandem zu verbiegen. »Um 22:41 stand das Wasser draußen noch keinen Meter über Normalnull. Der Fleet ist erst nach Mitternacht über den Kai gegangen. Hier« — sie zeigte auf den Boden des Schachts — »hätte ein gewöhnliches Tidenhochwasser ohne Sturm um die Zeit noch keinen Mann ertränken können. Nicht um 22:41.«

»Der Druck kann früher reingekommen sein.«

»Der Druck.« Sie sah ihn an. »Durch was denn? Die Pumpe war tot. Die Tür war zu. Der Raum liegt unter der normalen Hochwasserlinie, aber er ist abgedichtet. Ohne Pumpe sickert das Wasser nur durch die alten Fugen, langsam, durch das nasse Mauerwerk. Das dauert Stunden.« Eine Pause. »Stunden, in denen die Tür schon zu war.«

Ederer richtete sich auf und streckte den Rücken. »Wenn die Pumpe seit, sagen wir, dem späten Nachmittag aus ist und das Schott dazu zu — dann hätten Sie um zweiundzwanzig Uhr durchaus einen Meter im Raum. Je nach Fugenstand. Festnageln will ich mich nicht.«

»Sie sollen sich nicht festnageln. Sie sollen es aufschreiben.«

Er nickte, ohne Erstaunen. Ein Mann, der Tatsachen notierte wie Wetterdaten. Karin schätzte das mehr, als sie ihm je sagen würde.

Sie ließen die Techniker im Keller und stiegen zusammen hoch. Das Treppenhaus roch nach altem Holz und nach Kaffee, der seit Jahrzehnten durch die Wände gezogen war — kein frischer Brühgeruch, sondern etwas Tiefes und Dunkles, das Karin gleichzeitig an Bohnerwachs und an einen anderen Erdteil denken ließ. Die Speicherstadt, das Špýcharské město aus rotem Backstein auf seinen Eichenpfählen, hatte diesen Geruch aufgesogen wie ein Schwamm, der nie wieder trocken wird. Block O am Kehrwiederfleet, Vossberg & Söhne — vier Generationen in diesen Mauern, und nun lag der letzte der direkten Linie in der Kühlkammer des UKE.

Auf dem ersten Absatz blieb Karin stehen.

»Drei Schlüssel oder dreißig, ich will jeden einzeln«, sagte sie. »Wer hat einen zu diesem Vorhängeschloss. Nicht zum Haus. Nicht zum Lagergeschoss. Nur zu diesem Schloss.«

Rasmus lehnte an der Wand. Das Licht war hier oben besser, ein beschlagenes Oberlicht, dahinter der graue Novemberhimmel. »Und wenn der Schlüssel beim Toten selbst liegt und bei einem Familienmitglied mit Alibi?«

»Dann fange ich da an, wo das Alibi aufhört.« Sie sah ihn an. »Das ist kein Unfall, Rasmus. Die Pumpe wurde sabotiert. Die Tür wurde von außen verriegelt. Wenn wir das jetzt als Pech abheften, weil es sich leichter abheften lässt —«

»Ich habe nicht gesagt, es sei leichter.«

»Du hast gesagt: Versagen plus Pech.«

Er antwortete nicht gleich. »Ich habe gesagt, das ist eine mögliche Erklärung.«

»Eine mögliche Erklärung muss die Tatsachen erklären. Alle. Nicht nur die handlichen.« Sie steckte das Notizbuch weg. »Die Pumpe war deaktiviert, nicht defekt. Das Schloss war von außen zu. Das Wasser stand um 22:41 nicht hoch

genug. Drei Tatsachen, voneinander unabhängig, und sie zeigen alle in dieselbe Richtung.«

Er sah an ihr vorbei, irgendwohin den Aufgang hinauf. »Und wenn der alte Mann die Pumpe selbst abgestellt hat? Wenn er wusste, die Flut kommt, und ist runter, um das Archiv zu sichern, und hat das Schott von innen zugezogen, und —«

»Mit welchem Schlüssel hat er dann das Schloss von außen zugemacht?«

Pause.

»Eben«, sagte sie.

Sie gingen weiter.

Auf dem Fleet schob sich eine leere Schute durch das graue Wasser, den Bug gesenkt wie eine Fliege auf der Oberfläche. Der Regen war feiner geworden, nicht weniger, nur in kleinere Teile zerfallen — der Hamburger Nieselregen, den man Schietwetter nannte und den keine Jacke der Welt aufhielt. Der Kehrwieder lag um diese Stunde halb leer; die Fahrräder der Angestellten standen noch vor den Eingängen, und die Grachten zwischen den Blöcken hatten den schlammig-grünen Ton eines erschöpften Herbstes. Aus einem offenen Lager roch es nach Rohkaffee, grasig und ein wenig muffig, lange bevor er je eine Röstung sehen würde.

Karin blieb an der Kaikante stehen und sah hinunter. Jetzt, gegen Mittag, stand das Wasser einen guten halben Meter unter der Kante, glatt und gleichgültig. In elf Stunden, in der Nacht zum Donnerstag, würde es vielleicht dreißig Zentimeter darüber liegen — eine gewöhnliche Herbstflut,

nichts, worüber man redete. Die letzte Nacht hatte man nach meteorologischem Brauch *Zeta* getauft. *Zeta* hatte das Wasser am Kehrwiederfleet um 01:52 auf 7,3 Meter über Normalnull getrieben. Ein ordentliches Hochwasser, kein Jahrhundertereignis, aber genug, um die Kais zu überspülen — und genug, um jeden, der es nicht besser wusste, auf den Gedanken zu bringen, ein sturer alter Mann sei in seinem Keller von der See überrascht worden.

Eine selbstaufziehende Uhr lief, solange sie sich bewegte oder getragen wurde, und sie blieb stehen, wenn sie stillgelegt wurde — oder wenn sie unter Wasser geriet. Sahin hatte es am Morgen beiläufig gesagt, fast gelangweilt, die Hände noch am Werkzeug: *Ein Automatikwerk läuft, bis es eingetaucht wird. Dann bleibt es stehen, wo es steht.* 22:41 war kein Zeitpunkt, den jemand gewählt hatte. Es war der Augenblick, in dem Henning Vossbergs Handgelenk unter Wasser gegangen war, und keine Minute später.

Drei Stunden und elf Minuten, bevor die Flut, an der er angeblich gestorben war, ihren Höchststand erreichte.

Drei Stunden und elf Minuten, in denen niemand mehr in diesem Gebäude hätte sein müssen. In denen aber jemand gewesen sein konnte. Beides ließ die Zahl offen. Genau das machte sie so laut.

Karin drehte sich vom Wasser weg. Nicht die Flut war der nächste Schritt, und nicht der Sturm. Es waren die Schlüssel zu einem registrierten Schloss, das jemand von außen geschlossen hatte, während ein Mann dahinter im steigenden Wasser stand.

Rasmus war hinter sie getreten und trank den Rest seines inzwischen kalten Kaffees. Er sah aus wie einer, der sich ger-

ade daran gewöhnt, dass dieser Fall keiner von der einfachen Sorte sein würde, und der diese Gewöhnung nicht genoss.

»Wir fangen mit dem Schloss an«, sagte Karin. »Iseo R6, Registriernummer, Sicherungskarte. Wie viele Schlüssel wurden ausgegeben, und an wen.«

»Und wenn es drei sind?«

Sie sah ihn an, und für einen Moment war in ihrem Gesicht beinahe etwas wie Wärme, nur kälter. »Dann zählen wir bis drei.«

Das Fleet roch nach Salz, nach faulendem Holz und nach dem Rest einer Nacht, die nicht das gewesen war, wofür man sie hielt. Irgendwo hinter ihnen, im nassen Gemäuer, warteten die Pumpe, der Kabelbinder und das aufgeschnittene Schloss auf die Kriminaltechniker. Die würden gründlich sein; das war ihr Beruf. Sie würde gründlicher sein. Das war ihrer.

Karin zog den Kragen hoch und ging zurück ins Haus.

Vossberg & Söhne

Bodenschlamm und Salzwasser. The smell had followed her up out of the vault and into the stairwell, and the stairwell carried its own: coffee and old oak and, underneath, the Fleet breathing against the foundations. Karin counted the steps the way her father had counted the marks on a load chart — seventeen — and watched the brick change as she climbed, damp and soot-dark at the bottom, dry and whitewashed by the second floor. A building reading itself upward.

Block O rose through four storeys like a spine. Ground floor the loading bays, the chain-fall hoists, green coffee in sacks. First floor the sample room, a row of brass measuring scoops still set out on the window ledge. Second floor the offices that had once held twenty-odd people and now ran on seven. At the second-floor landing a brass plate read *Vossberg & Söhne Kaffeehandel GmbH — gegründet 1887*. Recently polished; the letters tarnished at their edges in the particular way of decades of the same hand.

Rasmus was already up there, half-turned to a woman in a dark blazer. Karin paused on the landing and took the corridor in. Six people, maybe seven, spread along it and into a

glasses conference room to the left. They had come to the building because it was Henning's building. In the first hours after a death there is always this pull back toward the last solid place — she had seen it in kitchens, in hospital corridors. People need to stand where the person stood, as if presence might still be catching.

The woman broke off and came toward her, the weight going through the balls of the feet — her father's walk, Karin would learn later, though she clocked it now without the name.

»Komisařko Brandtová. Marit Vossbergová.« The hand was cold, the grip exact. Forty-four, dark hair cropped close and going silver at the temples, the face of someone who had cried and then decided against it. »Můžete mi říct, kdy—« She stopped herself. »You'll want his office. I haven't moved anything.«

»Thank you. We'll start there.«

»My brother's in the conference room. My mother is coming — she asked for an hour.« A small movement of the jaw. »Theo is here. He offered to coordinate. With the family. He knows how these things—« She looked out at the grey over the Fleet, then back. »He's been very steady.«

»We'll need everyone today.«

»Of course.«

She led Karin past the conference room — through the glass, a man in his late thirties sat looking at his own hands, an untouched coffee in front of him — and down a short corridor to a closed door. She produced a key from her blazer pocket and then held it without turning it.

»He kept it locked. Not because he was secretive. He said a desk is where a man thinks, and thinking isn't a group activi-

ty.« The ghost of a smile, gone before it arrived. »You'll want to be alone in there.«

She unlocked it and stepped back.

The office was twelve square metres and held most of a century. Two tall windows with deep sills over the Kehrwiederfleet; below them the channels of Speicherstadt, gun-metal flat, the Tuesday fog still sitting on the water. A desk of the kind that is inherited rather than bought. A bookcase to the ceiling, binders by year back to 1974. On the right wall four photographs: the warehouse in sepia; the Fischmarkt from a high window, fifties by the cars; a man in his sixties with Henning's jaw, one hand on Block O's gatepost; and Henning himself at someone's retirement do, smiling as though he had rehearsed it and not quite got there.

She stood over the desk without touching anything.

The printer to the left, tray loaded. She counted the printed sheets with her eyes, not her hands: eleven. A logistics manifest, a container out of Mombasa. Beneath it an email from one Selma Krohn — she filed the name — dated the previous Thursday, dense with figures, two short paragraphs underlined in blue. Not highlighted, not flagged on a screen. Underlined by hand, against a ruler by the straightness of it, the pen drawn twice to darken the line.

She photographed it without reading the text. The numbers would lead somewhere; she would follow them when she had the hours to do it properly.

The centre of the blotter held a telephone, a green-glass lamp, a dark-blue pocket diary lying shut, and, clipped flat, three more printed emails, each annotated in the same patient blue, words ringed and noted in margins too small to read standing. A mechanical pencil and two ballpoints, aligned. A brass cup with a loupe.

The diary.

She opened it with a gloved hand to the last week. The penmanship of a man taught his letters in the sixties who had seen no reason to revise the verdict: upright, compressed, even. She read the final day.

0800 — *Selma K.* 0900 — *E. Rathmann, Bank.* 1100 — *Bjarne.* 1300 — *Hafen-Amt, Sperranlage Inspektion.* 1600 — *Pumpentest, mit B. T.R. 16:30.* 1900 — *Sturm.*

She read it twice and photographed it.

T.R. 16:30. Below the pump test, above the single word that would have meant he was going down ahead of the surge — that *Sturmflut* warning the *Bundesanstalt für Seeschiffahrt* had put out at 14:55, now archived, now printable, already requested. *1900 — Sturm.* An appointment with the weather.

In her own notebook she wrote: *Letzter bekannter Termin: T.R., 16:30. Klären: wer ist T.R.?*

She suspected she knew. She wrote the question and not the answer. The discipline of writing the question rather than the assumption was one she had built over sixteen years of not trusting herself around water.

The conference room held a long table, a whiteboard smudged with the ghost of a Q3 forecast, six chairs. She sat across from Theo Reents and Lasse Vossberg.

Reents was sixty-four and wore it the way good suits and a steady haircut allow a man to: white-haired, solid without heaviness, a warmth in the eyes that had been habitual so long it amounted to the same thing as sincere — except under very close attention. His hands were folded. The coffee in front of him was untouched. When she came in he stood, which the younger man did not.

»Komisařko Brandtová.« The hand. »Ich bin—« and then, reading something in her face, switching: »Verzeihung. Theo Reents. Ich war Hennings Anwalt seit — seit fast dreißig Jahren. Und sein Freund.« The pause before the second noun was not for effect, she thought, but for the weight of it.

Lasse stayed seated. Thirty-eight, older in the face — the look of a man who has borrowed against himself too long. His father's jaw, and around it something softer, defeated. He hadn't shaved. He was watching the table.

»Danke, dass Sie gekommen sind,« Karin said. »Ich weiß, das ist kein leichter Morgen.«

»Es wird lange keinen leichten Morgen geben,« Theo said. Simply, not performed. »Wie kann ich Ihnen helfen?«

She noted how quickly the offer came.

»Ich habe Fragen zur Verwaltung der Firma. Und zu Schlüsseln.«

Something tightened around Lasse's eyes. He said nothing.

»Schlüssel,« Theo repeated. »Natürlich. Henning war mit Schlüsseln sehr exakt. Er—« a small, fond gesture —führte ein Verzeichnis. Erneuerte es jeden Januar. The current one

will be in the company file; Marit keeps it.« He half-turned as if to find her, then came back. »The strongroom padlock — the one below the waterline — takes a registered key. Not the building key; a different thing entirely. Henning had his. Marit has one, in her safe upstairs. And as executor — Henning made me executor five years ago, when he redid the will — I hold the estate spare.« A careful beat. »So that probate can proceed without interruption, should something—« He looked down at the coffee. »One does not quite picture the circumstances that make the clause relevant.«

»Three keys,« Karin said.

»Three keys.«

She wrote it. He watched her write it, and nothing in his face moved.

»Es wird alles in seinen Unterlagen sein,« he added. »Er hat alles gedruckt und abgeheftet. Er hat gesagt, was nicht auf Papier steht, existiert nicht wirklich.« Another small smile, aimed somewhere back in the years. »It made his correspondence rather heavy. He printed every email. Underlined the ones that mattered. His archive—« he nodded toward the office door »—you'll have seen it.«

»I have.«

»He wasn't sentimental. He was thorough.« He turned the cup a quarter-turn. »I worry that the thoroughness — these papers, the audit he set Selma Krohn to run — I worry he'd been driving himself too hard. The firm has had its difficulties. The market changed. He refused to sell, which was his right, but it meant carrying costs that had become—« the cup, another quarter-turn »—he hadn't been himself these last weeks. I noticed. Marit noticed. He'd always worried about the firm; it was the Vossberg inheritance, the worrying. This

autumn it was different. Quieter. More—« the word hunted for »—compressed.«

Karin looked up. »What are you saying, Herr Reents?«

»Nothing definitive.« Very careful now. »I'm saying that a man who went down to secure his archive against a storm surge, tired, worried, perhaps less cautious than usual, who might have misjudged the water or the hour—« He stopped. »I can imagine it. And it breaks my heart.«

She wrote: *T.R. — legte Selbstmord / Unfall nahe. Firma in Not. »nicht er selbst.«*

Lasse said, without lifting his eyes, »Papa wouldn't have got the tide wrong. He knew the tides like his own name.«

Silence.

»Ihr Vater kannte die Gezeiten?« Karin asked.

He looked up, and she saw he was further awake than he'd seemed. »His father drilled the tables into him as a boy. He'd have known exactly what the water would do, and when.« A breath. »He always knew.«

Theo set a hand briefly on the young man's arm. »Grief makes us certain,« he said, gently. »We can't always know a person's state of mind—«

Lasse drew his arm away. Not sharply. Just out of reach.

She found Antje Vossbergová in the sample room on the first floor, at the window over the Fleet. Sixty-six, fine-boned, Harvestehude in the set of the shoulders and in the precise way she was holding her face still. A glass of water in one hand that she seemed to have forgotten.

»Frau Vossbergová.«

»Man hat es mir gesagt,« Antje said, not turning. »Ein Unfall. Wasser.« She gave the last word the way a diagnosis is given across a desk, stripped, held at arm's length. »Wir haben immer gewusst, dass es das Wasser sein würde. Er liebte dieses Gebäude mehr als—« She stopped, turned, looked at Karin with something removed from the look. »Er ist hier gestorben. In seinem eigenen Keller. Er hätte es wahrscheinlich nicht anders gewollt.«

»I'm sorry for your loss.«

»Thank you.« Very correct. »Is there something particular, or is this the general—«

»Where were you yesterday evening? From around five.«

The composure held. »A concert at the Laeiszhalle, with my friend Dorothee Bremer. Dinner at Haerlin first. I can give you the times and her number.« As if she had expected the question, which perhaps she had. »Henning and I — the marriage has been a formal arrangement for some years. I did not spend my evenings at his side. I assume that's relevant.«

»It will need establishing.«

She turned back to the glass. Below, a launch worked slowly up the Kehr wiederfleet, its wake spreading until it touched both banks at once.

»He built that building into his chest,« she said, not looking away. »Every board meeting, every Sturmflut, every year the roof fund came up short. He wouldn't let go of it.« A breath. »And now it will be let go anyway. Marit will see to that.«

»Did anyone press him to reconsider? Holding onto it.«

A long pause. »Everyone.« She turned back. »Including me. Including Marit. The accountants, half the board. Theo tried

twice that I know of, very gently. Henning could not be moved once he believed himself right.«

»But he'd begun an audit.«

The first thing to move in the face moved. »Selma Krohn. Yes. I don't know what she found.« A beat. »Marit said the girl was very thorough.«

Karin thanked her and went.

She went back to Henning's office and stood at the window. Gun-metal below, the tide carrying small rafts of foam toward the Elbe. The Kehrwiederspitze where it widened into the Binnenhafen; beyond it the glass of HafenCity; beyond that the sky over the river, a white bruise.

Rasmus came to the door with a styrofoam cup and set it on the desk's edge, not on the blotter. She had trained him in the basic things.

»Reents is the family lawyer,« she said, eyes still on the diary photograph on her phone.

»And executor of the estate. So I gather.«

»Which gives him the third strongroom key. Henning's on the body, Marit's in her safe, the spare with Reents.« She turned the phone for him. »Last appointment. Half four, yesterday.«

»T.R.«

»Theo Reents.«

»You don't know that.«

»No,« she said. »I don't.« She pocketed the phone. »But Reents was in this building within two hours of the body, offering coffee and the word *compressed*, steering us very gently

toward a worried old man who went down at the wrong time.«

»Which might be—«

»Which might be exactly what happened.« She picked up the coffee. Bad and warm, and the office held the damp cold of a place that lives half under the water. »The pump test is logged at sixteen hundred. Henning's hand, Bjarne with him. So at four o'clock the pump worked. Two and a half hours later, by this diary, he had an appointment here with a man whose initials are T.R. and who held a key.« She glanced at the binders on the shelf — she'd need Bjarne Holm to walk her down through the logbook the building actually kept, the green one still in the vault. »By twenty-two forty-one he was in deep water.«

»You're building toward something you want to be true.«

She looked at him properly.

»I'm building toward something I want to be *verifiable*,« she said. »Not the same thing.« She thumbed back through the photographs on her phone to the one she'd taken at first light, on the second walkthrough, before she'd gone up to find Bjarne: the green logbook open on the strongroom shelf, the last line in that upright, patient hand. *28.10. — Lenzpumpe geprüft. Läuft einwandfrei.* And beneath it the operators' initials and the time. *B + H, 16:00 Uhr.* Bilge pump checked. Running without fault. The day he died.

»He printed every email,« she said. »Underlined the ones that mattered. Logged a pump test in his own hand at four in the afternoon. He left marks on every surface of his life because he believed in records.« She set the phone down. »Somewhere in this office, or in that vault, there's a piece of

paper that says why *T.R.* was the last name in his book. And I want to know what he underlined.«

Below the window the tide pushed a plastic bottle against the canal wall and let it go, and pushed it again. The fog held over the water like something that had decided to stay.

She understood, standing there, that the small green log-book downstairs had become the most important document she held. If the pump was faultless at four o'clock, the question was no longer *what went wrong* but *who was here after four to make it go wrong* — and the last man to write himself into this building's day was a set of initials in a blue diary, half an hour after the pump still ran.

Outside, very slowly, the fog began to lift.

The Logbook in His Hand

Bjarne Holm moved through the building the way men move through a space they have learned in the dark. Not hurrying. Not performing for her. Just certain, the way her father had been certain on a crane gantry sixty metres up, where hesitation was a kind of lie.

Karin followed him down the long corridor on the Kehrwiederfleet side, past the freight lift with its accordion gate and its smell of old rope grease, past the stencilled lot numbers fading on the brick, past a coffee smell so deep in the walls it had stopped being a smell and become the walls. Block O had been trading since 1887. She felt the weight of that not as romance but as mass: brick and stone on oak piles driven into the harbour mud three centuries before anyone alive had thought to put a number on them.

“He came down every year,” Bjarne said. “Before any Sturmflut. Every single one. Didn’t matter if they forecast two and a half metres or four. He came down.”

“What time, the day of the surge?”

His shoulders lifted. He had big shoulders, built for the work, and they had begun to round at the top, the slow stoop

of thirty years of doorframes that were never quite high enough. “Half four. He checked the system with me at sixteen hundred. Then he walked the lower storeroom.”

“Who else was in the building at sixteen hundred?”

“Jürgen on the lift. Lena in accounts. Couple of the casuals on the loading floor.” He paused. “By half five the floor was clear. Everybody went to put their own cellars in order. It was that kind of afternoon.”

“And you?”

“Flood-watch. THW called the volunteers out around six. I was on the Baumwall side till the water turned.” He said it plainly, a man stating where he had been because she would ask anyway, and he had nothing in the saying of it to manage.

She let it sit. Somewhere under the floor the tide moved against the piles, a slow brackish breathing she could feel more than hear.

They came to the pump well.

It was not a dramatic place. Nothing in this building was dramatic, unless you counted the fleet smell rising through the wooden grates, the faint slap of water below the floor that never quite stopped. A steel panel set into the corridor wall, a hand-painted notice screwed beside it: PUMPENANLAGE — NUR BEFUGTES PERSONAL. The panel had been unscrewed and stood leaning against the brick, the way the first officers had left it before she could tell them not to. She crouched.

Bjarne pointed at the float switch, and she looked where he pointed and said nothing, which was the right thing, and he saw that it was, and let himself explain.

“The float rides the water level. Seepage comes up to here” — a corroded brass ring, the tide mark of a hundred

small floods — “the float lifts, the pump kicks in. Keeps the lower storey dry through a normal tide. Runs itself. Nobody has to think about it.”

“And it was tied down.”

“Cable tie. White. Three millimetre.” He did not lean on the words. “Same as we use for the hose leads in the packing room. Whole crate of them up there.”

“Did you tie it?”

He looked at her then. He had pale eyes that were hard to read only because there was nothing staged in them; they took her measurement and returned it. “No.”

“When did you last see it free?”

“Sixteen hundred. We ran the test. Henning was standing where you are.”

She had already seen the logbook. She had seen it that morning, down in the strongroom, in the second walk-through, before she had come up to find him. But she wanted to hear him say where it was.

“He kept a record,” she said.

“Green cover. Wrote it himself. Date, time, who ran it.” A small movement of the mouth that was not a smile. “Test date, test time, operator. Forty years of his own hand. He used to say a machine doesn’t lie but a man’s memory does, so you write it down while the grease is still on your fingers.”

“Where is the logbook now?”

He nodded toward the archive stairwell. “He took it down with him. To enter the storm check. He always entered it down there, with the date he sealed the vault.”

She had the page photographed already. 16:00 — *Pumpentest i.O. — B+H*. Two initials in steady ink, unhurried, the hand of a man who had done the thing so often his fingers knew it without him. The pump tested and in order at sixteen hundred on the afternoon of the storm surge. And then, somewhere in the hours after that entry, the float had been tied down and the breaker thrown.

Between sixteen hundred and whenever the vault began, in earnest, to fill.

She kept her face level. “Show me the breaker.”

The electrical panel sat in a recess off the pump room. Someone had tried to keep it neat once: the breakers labelled in a cramped hand, the labels peeling with the damp. PUMPE 1. PUMPE 2 (RESERVE). BELEUCHTUNG KELLER. ARCHIVZUGANG.

Pumpe 1 was off. The reserve was still on. She photographed it and did not touch it. Forensics had been through, but she kept her own record; she did not like to inherit other people’s seeing.

“Who knows this panel?”

“Anyone who works here. It’s on the induction sheet. First week, you learn the flood drill — the Schott positions, the pump switches, the exits.”

“So not restricted.”

“No.” He hesitated, and the hesitation was the only careful thing he had done. “But the float’s different. Throwing the breaker, anybody could do that, and the pump’s just off, and the next person who looks turns it back on. The float, tied down — that’s so it stays off. Looks like it’s working and isn’t. You’d have to know the system to know that’s the trick.”

“You’d know it.”

“I know everything about this building.” No pride in it. The way another man might say he knew how to breathe.

She held the tied float in her mind. She had seen cable ties before — in domestic killings, in insurance fires, in the blunt improvisation of people who needed one quick thing and grabbed what lay to hand. This one had a quality she did not like: it was simple. Not clever, not hidden. Effective in the particular way that only someone who understood the system would know so small a thing could be.

The pump had worked at sixteen hundred. The pump had been killed after. By a hand that knew exactly what killing it would do — that the sealed vault would take on tidal seepage in the dark and go on taking it, hours before any flood reached the streets. She did not let the thought finish itself on her face.

“Walk me through his Sturmflut ritual,” she said.

He did, and it took ten minutes, and she did not steer him, which was its own kind of questioning — not the kind that makes confessions but the kind that makes shape. Henning came down in the late afternoon, always. Checked the pump, wrote the logbook, walked the lower storeroom and lifted clear anything the seepage might reach. He looked in on the old vintages, coffee lots from the nineties that nobody would ever sell and that he would not destroy because they were, he had said more than once, proof that we were here. Then to the archive at the far end, where he secured the binders — the insurance, the old contracts, the founding deed — and then up, and the door locked behind him, and home.

“And the flood door,” she said. “The Schott.”

“He closes it last. Before the padlock. Steel door on a pivot, seals the storeroom off the corridor if the water comes. Standard for these buildings, going back to the twenties.” A pause. “He always did it himself. Wouldn’t let me touch it. That was the old man.”

She held the photograph in memory. The door shut. Padlocked from the outside. Henning’s own key on his body, on the inside.

She asked nothing more about that. There was no honest question Bjarne could answer that the door had not already answered for him.

The certificate archive was on the second floor and smelled drier, older — paper and a thin chemical edge, the residue of decades of damp held off and never quite beaten. Metal shelving ran the length of the room. Bjarne unlocked it with a key from the ring at his belt and stood aside.

She had asked to see it because of Selma Krohn. The new bookkeeper, three months in the building, hired to help Marit read the firm’s accounts straight, kept notes that were dense and careful and quietly remarkable for what they set down without seeming to understand its weight. One entry flagged Colombian shipments over eighteen months where the Arabica grade on the certificates of origin did not match the grade on the internal tasting sheets. Karin had read it twice and written one word in her notebook: *Bjarne*.

She pulled two binders at random, one from last year, one from three years back. He watched her from the door.

The papers were all there — the stamped exporter certificate, the EU import inspection, the internal Vossberg quality sheet. In order. She turned the pages of the first and found nothing. In the second she found it: a Colombian Arabica, eighteen months old, Grade 1 on the import paper, and on the internal sheet a 2 that had been amended to read otherwise. Not crudely. Not carelessly. But when you had spent years reading documents that lied, you learned to feel the pressure of a pen that had wanted the number to be a different number.

“You sign these off.”

“Quality’s my function. Since Henning made me Lagermeister in ’09.”

“All of them.”

“All of them.”

She closed the binder and left it on the shelf. She would seize it properly, through channels; she wanted his face first. “Do you ever amend an internal grade after the fact?”

Something moved behind the pale eyes — not a flinch, Bjarne Holm did not flinch, but a door settling a fraction on its frame. “On occasion. A lot ages off. Coffee isn’t a brick.”

“And Henning reviewed those amendments.”

“He didn’t get into the grading. Day to day.” The smallest pause. “Not until lately.”

There it was, the soft retraction of *lately*, the word offered low as if it could be unsaid. She had heard the like in a hundred rooms. She did not chase it. She would be back here with a warrant before the week was out, and the certificates would still be lying in the same patient way, and Bjarne Holm would have had several more nights to learn how frightened he was.

What she could not yet read was what he was frightened *for*. That was the thing worth knowing. A man can be afraid because he killed, and a man can be afraid because he covered a smaller rot and is watching it lead someone toward a larger one. From the outside the two fears wore the same face. The difference showed only in what a man would say next, when he thought no one was measuring the gap between what he remembered and what he chose to hand over.

They walked down together, through the long corridor and its smell of history and water, past the lot numbers and the lift. At the ground floor he stopped and turned.

“He wasn’t careless,” Bjarne said. “Whatever they tell you. He knew every bolt in this place. He read the tide tables the way I read my own children’s faces.” It came out flat, but the flatness had a strain under it, the strain of a man defending the dead against a verdict not yet spoken.

“Who else knows them that well? The tides, the pump, the doors.”

He gave it the seriousness it was owed. “Me. Lasse, maybe, from when he was a boy and Henning brought him down. Some of the old port men, but they don’t come inside.” He stopped. “Theo Reents. Thirty years in and out of this building. He knows where everything is.”

He said it in the same register as all the rest, informational, weighing nothing. Karin wrote it down and weighed it for him.

Outside, the rain had thinned to the particular Hamburg drizzle that is not quite rain — Nieselregen, too fine to bead

on a coat, present enough to make the world smaller. The Fleet at the foot of the building ran brown and quick. The tide was coming, she could feel it in the temper of the cold. The oak piles stood dark in the water, three centuries of going under and coming up again, and she looked at them and did the arithmetic she carried everywhere now.

The pump had worked at sixteen hundred. Bjarne had been beside it. Henning had written it down in his own steady hand. And in the hours that followed — while the surge gathered itself out in the Bight, while the warning climbed the boards at the Landungsbrücken, while the city lifted its boats and shifted its cars to higher ground — a hand had come back to that recess, moved one switch to off, drawn a three-millimetre tie tight around a float, and gone away again.

A hand that knew the building would do the rest.

She turned back to it. Block O. Red brick and oak, four generations of one name down the ledgers, a man who wound his dead father's watch each morning and entered the pump test in his own hand and would not, at seventy-one, let another soul close the flood door on a storm night.

All of it known. All of it, she was beginning to think, counted on.

The tide turned somewhere beneath the piles, invisible and unhurried, the way it had turned for three hundred years and would turn long after every name on the ledgers was off it. She pulled her collar up and went back in out of the wet.

The Heir Who Wanted It Sold

Die Büros von Marit Vossbergová lagen im fünften Stock eines Glasturms, der sich an den Rand der HafenCity lehnte wie ein Mann, der hofft, bemerkt zu werden. Durch die Panoramafenster stand die Elbphilharmonie genau auf Augenhöhe: die gefaltete Glaswelle, der Milliardenraum der Stadt, der die alten Speicher unter sich kleiner wirken ließ, als sie waren. Karin stellte sich vor, was Henning Vossberg empfunden hatte, wenn er von Block O aus nach Norden sah und dieses Ding sah. Nichts Gutes, vermutlich.

Marit Vossbergová war nicht die Art Frau, die einen warten ließ. Sie kam aus ihrem Büro, ehe Karin ganz saß, und bot Wasser an, keinen Kaffee — eine kleine Aussage, dachte Karin, in einem Haus, das auf Kaffee gebaut war. Vierundvierzig, glattes helles Haar, ein Mantel, der nach London roch. Ihre Hände bewegten sich, wenn sie sprach, nicht nervös, sondern überzeugend, die Gesten einer Frau, die gewohnt war, Räume zu führen.

»Sie sollen wissen, dass ich ihn gefunden haben will«, sagte sie, bevor Karin eine Frage gestellt hatte. »Wenn es kein Unfall war. Das sage ich Ihnen gleich.«

»Das ist ungewöhnlich offen.«

»Ich bin immer offen.« Sie zog sich einen Stuhl heran und setzte sich, ohne Abstand zu halten. »Mein Vater hat das Gebäude nicht an einen Entwickler verkauft. Ich wollte das. Er wollte es nicht. Diese Tatsache wird jetzt jeder Polizist in Hamburg interessant finden. Also fange ich genauso gut selbst damit an.«

Karin legte ihr Notizbuch auf den Tisch, ohne es zu öffnen. »Erzählen Sie mir von dem Angebot.«

Es war kein einfacher Satz, und Marit Vossbergová sprach ihn wie jemand, der eine Präsentation hundertmal geprobt hat: das Angebot des Entwicklers, der Preis — hoch, sehr hoch, eine Zahl, bei der Karin unwillkürlich kurz aus dem Fenster sah —, die Struktur, der Zeitplan. Block O am Kehrwiederfleet, vierhundert Tonnen norddeutscher Backstein auf Eichenpfählen aus dem siebzehnten Jahrhundert, abgerissen und ersetzt durch eines jener Glashäuser mit Concierge und Tiefgarage, die das Viertel inzwischen einkreisten.

»Und Ihr Vater hat nein gesagt.«

»Mein Vater hat immer nein gesagt. Seit zwölf Jahren. Er hielt das Gebäude für die Firma. Er glaubte, wir hörten auf zu existieren, wenn wir es verkauften.« Eine kurze Pause. »Er hatte nicht ganz unrecht. Und er hatte nicht recht.«

»Was meinen Sie damit?«

Marit Vossbergová sah sie an. »Die Firma hat Schwierigkeiten. Das ist kein Geheimnis — oder wird keines mehr sein, sobald Ihre Leute die Bücher haben. Röstkaffee, die Margen, der Wettbewerb. Mein Vater wollte sie weiterführen wie mein Großvater. Das war seine Entscheidung. Es

war sein Unternehmen.« Wieder dieses Stocken, diesmal länger. »Gewesen.«

Karin schrieb nichts. Sie beobachtete, wie Marit Vossbergová das Wort *gewesen* aushielt — ob es sich zu etwas weitete oder einfach das Ende eines Satzes blieb. Es war schwer zu sagen. Das war das Problem mit dieser Frau: zu beherrscht, um lesbar zu sein, zu klug, um naiv zu wirken.

»In den Unterlagen aus dem Büro Ihres Vaters liegt ein Dokument«, sagte Karin. »Ein Absichtsschreiben mit dem Entwickler. Es trägt etwas, das aussieht wie eine vorläufige Zustimmung Ihres Vaters.«

Marit Vossbergová rührte sich nicht.

»Die Unterschrift«, fuhr Karin fort, »sieht aus wie seine.«

Stille. Hinter der Glaswand das dumpfe Rauschen der Klimaanlage, draußen das Kreischen von Möwen überm Wasser. Die Elbphilharmonie stand grau und gleichmütig im Novemberlicht.

»Das Dokument«, sagte Marit Vossbergová, mit der sehr genauen Sorgfalt von jemandem, der einen Gedanken neu formuliert, »war ein Entwurf.«

»Entwürfe sind in der Regel nicht unterschrieben.«

Keine Antwort.

Karin ließ es liegen. Sie hatte gelernt, Schweigen zu benutzen — nicht als Taktik, sondern als Raum, in dem die Wahrheit manchmal von selbst abkühlt und sich am Rand zeigt. Marit Vossbergová war nicht dumm genug, jetzt weiterzureden. Auch das sagte Karin etwas.

»Ich lasse die Unterschrift prüfen«, sagte sie schließlich, sachlich, ohne Drohung. »Das ist Routine. Es wäre hilfreich zu wissen, ob Ihr Vater dieses Dokument je gesehen hat.«

»Ab hier«, sagte Marit Vossbergová leise, »richten Sie Ihre Fragen an meinen Anwalt.«

»Selbstverständlich.« Karin schlug das Notizbuch auf. »Ich habe noch ein paar Fragen, die das Dokument nicht betreffen. Dann lasse ich Sie in Ruhe.«

* * *

Der Schlüssel lag in einem kleinen Tresor hinter der Bücherwand, in einem Schreibtisch aus hellem Holz am Fenster. Marit Vossbergová öffnete ihn ohne Zögern — eine Geste, die *ich habe nichts zu verbergen* sagen sollte. Er steckte in einem beschrifteten Umschlag, *Lagerraum Block O — Reserveschlüssel Vorstand*, und die Schrift war Hennings, das erkannte Karin inzwischen. Sauber, steil, die Sieben ohne Querstrich.

Sie betrachtete den Schlüssel, ohne ihn anzufassen. Er hing an einem Ring mit einem kleinen Messingemblem, dem Firmenzeichen der Vossbergs. Der Ring war abgegriffen, dunkel und griffig von Jahren in einer Hand. Patina, die sich nicht kaufen lässt.

»Wann haben Sie ihn zuletzt benutzt?«

»Ich weiß es nicht genau. Vor Monaten. Mein Vater ließ nicht jeden in den Gewölbekeller.«

»Aber Sie hatten Zugang.«

»Ich war die stellvertretende Geschäftsführerin. Ja.« Sie schloss den Tresor wieder. »Ich habe den Schlüssel von ihm bekommen, als ich in die Firma eingestiegen bin. Er nannte es eine Vertrauensgeste. Er machte aus allem eine Vertrauensgeste.«

Das klang nicht warm. Aber es klang auch nicht falsch.

Karin notierte: *Schlüssel im Bürotresor — Verwahrung durch Marit V. bestätigt, selbst gesehen, 14.11., 10:47*. Sie ließ sich die

Seriennummer geben und schrieb sie dazu. Drei Schlüssel, hatte Bjarne Holm gesagt. Einer bei Henning, an der Leiche. Einer hier, im Tresor, unter einem Umschlag in seiner Schrift. Der dritte war noch offen.

Sie würde Rasmus Petersen am Mittag anrufen. Der dritte Schlüssel musste geklärt werden.

»Die Nacht der Sturmflut«, sagte Karin. »Wo waren Sie?«

Etwas an Marit Vossbergová löste sich — nicht Erleichterung, eher die Entspannung eines Menschen, der auf Boden tritt, der ihn trägt. »Frankfurt. Eine Vorstandssitzung, ein Videocall mit unserem Logistikpartner in Rotterdam. Begann um siebzehn Uhr, ging bis nach einundzwanzig. Danach saß ich noch in der Airport-Lounge, mein Rückflug war wegen des Wetters verschoben. Ich habe Fotos, ich habe die Lounge-Rechnung, und ich habe gut dreißig Leute, die mich auf dem Call gesehen haben.«

»Das prüfen wir.«

»Ich erwarte es.« Kein Trotz. Nur Sachlichkeit.

Karin stand auf und trat ans Fenster. Unten lag das Fleet, das braune Wasser vier Tage nach der Flut noch immer über seinem Stand. Ein Binnenschiff schob sich träge durch die enge Rinne, die Aufbauten fast auf Höhe der roten Backsteingewölbe. Von hier sah man, wie alt das Geflecht der Speicherstadt war, wie stur in seiner Geometrie — die Kehrwinderspitze, die Blöcke, die immer gleichen Brücken. Und mittendrin, von hier oben fast unsichtbar: Block O.

»Glauben Sie, dass Ihr Vater selbst hinuntergegangen ist?«, fragte Karin, ohne sich umzudrehen. »In den Gewölbekeller. Während der Sturmflut.«

»Er ging jedes Mal.« Die Antwort kam ohne Zögern. »Das war sein Ritual. Er sicherte das Archiv und legte die alten

Jahrgänge hoch. Mit eigenen Händen. Er vertraute dem Gebäude auf diese Weise — als müsse er es persönlich durchs Hochwasser führen.«

»Und das wusste die ganze Familie.«

»Das wusste jeder, der ihn kannte.«

Karin drehte sich um. »Auch Theo Reents?«

Marit Vossbergová hielt ihren Blick eine halbe Sekunde länger als nötig. »Natürlich. Theo kennt — kannte — meinen Vater seit dreißig Jahren. Theo wusste alles über ihn.«

* * *

Sie ließ sich am Empfang die Seriennummer noch einmal abzeichnen und trat hinaus in den November. Der Wind von der Elbe schnitt sofort durch den Mantel, salzig, mit einem Hauch verbrannten Stahls aus Richtung Finkenwerder. Karin blieb auf der Brücke über einem der schmalen HafenCity-Fleete stehen und sah ins Wasser.

Das Problem mit Marit Vossbergová war nicht, dass sie schuldig aussah. Das Problem war, dass sie zu schuldig aussah: Motiv, Gelegenheit, ein Schlüssel, eine Unterschrift, die nach Fälschung roch. Zu viel, das zusammenpasste. Karin misstraute Dingen, die zusammenpassten.

Rasmus würde sagen: Manchmal passt jemand, weil er es war. In zwei von drei Fällen hatte er damit recht. Im dritten richtete man jemanden hin.

Sie rief ihn an.

»Der Videocall in Frankfurt«, sagte sie ohne Begrüßung. »Siebzehn Uhr bis nach einundzwanzig. Logistikpartner Rotterdam. Prüf das heute. Ich will die Einwahlliste, ich will die Zeitstempel.«

»Mach ich.« Er klang, als hätte er es halb erwartet. »Und das Dokument? Die Unterschrift?«

»Die Technik soll sie mit den Proben aus dem Büro vergleichen. Henning Vossberg hat alles eigenhändig geschrieben. Die Vergleichsbasis ist gut.«

Eine kurze Pause. »Du glaubst, sie hat es gefälscht.«

»Ich glaube, das Dokument riecht falsch. Das ist nicht dasselbe.« Karin sah hinunter auf das dunkle, unruhige Wasser. »Den Schlüssel hat sie im Tresor. Ich habe ihn gesehen. Alt, benutzt, der Umschlag in Hennings Schrift.«

»Das bestätigt die Verwahrung.«

»Ja.« Sie rechnete es noch einmal durch. Hennings Schlüssel: an der Leiche. Marits Schlüssel: im Bürotresor, abgegriffen, etikettiert von Hennings eigener Hand. Das waren zwei. »Rasmus. Der dritte Schlüssel.«

»Bjarne sagt, er existiert. Für den Nachlass.«

»Wer hat ihn?«

»Nach Bjarne der Testamentsvollstrecker. Theo Reents.«

Eine Möwe schrie über dem Wasser. Das Binnenschiff war längst fort, irgendwo ins Fleetnetz abgebogen, und die Brücke lag leer. Aus der Elbphilharmonie wehte ein Fetzen Musik herüber, zu kurz, um etwas zu sein — ein Ton, dann Stille, dann nichts.

»Ich will mit Theo Reents sprechen«, sagte sie. »Aber noch nicht.«

Sie legte auf und blieb stehen, den Blick auf dem Wasser. Die Flut hatte ihre Spuren gelassen: an den Kaimauern die Streifen angetrockneter Algen, ein paar Äste im Treibsel, ein zertretenes Warnband, das noch immer an einem Poller flatterte. Die Stadt hatte die Flut verdaut und weitergemacht. Das tat sie immer.

Was Karin nicht losließ, war das Dokument. Nicht weil es die Fälschung bewies — das war Sache der Sachverständigen

—, sondern wegen Marits Reaktion. Diese sehr genaue, sehr beherrschte Wendung: *Das Dokument war ein Entwurf*. Kein Dementi. Kein *das ist nicht echt*, kein *das ist nicht seine Unterschrift*. Sondern eine Umdeutung: Entwurf.

Da hatte eine juristische Zunge gesprochen. Marit Vossbergová war klug genug, sich zu sparen, was sie nicht erklären konnte. Und die Lücke, die sie ließ, fühlte sich beinahe wie ein Geständnis an.

Und doch. Der Schlüssel im Tresor, ordentlich verwahrt, Hennings Schrift auf dem Umschlag, der Ring dunkel vor Alter. Das Frankfurter Alibi, souverän, mit dreißig Zeugen. Und die Art, wie sie über ihn gesprochen hatte — *mein Vater hat immer nein gesagt* —, nicht kalt, sondern erschöpft, wie jemand, der denselben Kampf jahrelang geführt und schließlich aufgehört hatte zu glauben, er sei zu gewinnen. Das war keine Mörderin, die ein Drehbuch herunterlas. Das war eine Tochter, die seit Jahren darauf gewartet hatte, dass ihr Vater aufhörte, stur zu sterben — und die hatte ertragen müssen, dass er es am Ende auf seine eigene Weise genau so getan hatte.

Karin wollte sie schuldig finden. Das war das Problem. Sie wollte es aus demselben Grund, aus dem einfache Antworten immer verführten: weil es die Sache erledigen würde, sauber, ohne weitere Komplikationen. Sie bemerkte den Wunsch in sich, wie man einen Fehltritt bemerkt — gerade noch, bevor das Gewicht sich verlagert.

Sie steckte das Notizbuch weg.

Der dritte Schlüssel. Theo Reents. Hennings letzter Termin, eingetragen in dem kleinen Lederbüchlein: *T.R. 16:30*.

Und der Eintrag im Wartungsbuch, eine halbe Stunde früher, in derselben sauberen Hand: *16:00, Pumpentest, in Ordnung.*

Zwischen diesen beiden Zeiten — und allem, was danach kam — lag etwas, das ihr noch niemand erklärt hatte. Noch nicht.

Sie zog den Mantel enger und ging zurück Richtung U-Bahn, und der Wind vom Wasser kam hinter ihr her, kalt und ohne Umschweife, wie er es immer tat.

The Son Who Lies

Rasmus měl adresu z databáze – St. Pauli, podnik jménem Zur Linde, jeden z těch barů, které mění jméno na každém rohu. Karin přišla bez něj. Byl dost dobrý na to, aby ověřil Maritinu cestu do Frankfurtu, a tohle chtěla slyšet sama.

Bar se krčil v boční ulici za Reeperbahnem, kde neon měl teprve tak za hodinu vstát z mrtvých. Odpolední světlo povětve vše zešedavělo: osvětlení nad regálem s lahvemi, prach na lampách, talíř s nakládanými okurkami na konci pultu. Bylo dvě hodiny čtyřicet pět. U konce baru seděl muž se sklenkou whisky a telefonem, který ho přestal zajímat.

Lasse Vossberg byl o deset centimetrů vyšší, než by Karin čekala ze spisu, a vypadal o deset let starší, než mu bylo. Otcovo rovné obočí, ale v tváři něco lehčího a opotřebovanějšího – podobnost jako papír zmačkaný a zase rozložený. Oblečení správné, příliš správné na čtvrtek odpoledne: kabát, který kdysi stál dost, manšestráky vymáchané přesně o jedno praní víc, než bylo třeba.

Ukázala průkaz. Díval se na něj déle, než bylo nutné.

„Komisařko.“ Vstal, podal ruku. Stisk byl pevný, jen ho podržel o vteřinu déle. „Chtěl jsem zavolat.“

„Ted' nemusíte.“

Sedli si do rohu. Barman přišel zbytečně rychle – znal ho. Karin si objednala kávu. Lasse postavil sklenici před sebe a nezvedl ji.

„Byl to hrozný šok,“ řekl. „Táta.“

„Jistě.“ Vytáhla notes. „Kde jste byl v noci ze čtvrtka na pátek? V noci na první?“

Nezamrkal. To byl špatný znak – ne proto, že lhal, ale proto, že byl připravený.

„Doma. Tady.“ Mávl rukou k oknu. „V bytě.“

„Celou noc?“

„Od... od asi deseti. Předtím jsem byl v hospodě.“

„V jaké?“

„Schwarzer Mast. Tady nahoře. Chodím tam.“ Dopil whisky, ale nenechal si nalít. Zaznamenala to. Když se alkoholik při výslechu drží zpátky od pití, je to výkon.

„Svědci?“

„Barman Torsten. Pár kluků.“ Odmlčel se. „Není to podnik, kde se ptají na jméno.“

„Kdy jste odešel?“

„Nevím přesně. Devět, půl desáté.“

„A šel jste rovnou domů.“

„Ano.“

Karin si napsala čas a nedívala se přitom na něj. Dávala mu prostor, ať se sám rozhodne, co udělá s tichem.

Udělal přesně to, co čekala. Doplnil: „Věděl jsem, že přijde Sturmflut. Sledoval jsem zprávy.“

„Vossberg & Söhne sídlí ve Speicherstadtu. Ve cihlové skladištní čtvrti. Vaším domovem je rodina. Nenapadlo vás zajet se podívat?“

„Táta by mě tam nechtěl.“ Skoro bez zaváhání, ne však úplně. „Neměli jsme... neměli jsme v poslední době dobré vztahy.“

„Od kdy?“

Pokrčil rameny, příliš nedbale. „Co si pamatuju.“

Karin zvedla pohled. „Pane Vossbergu. Klíč vaší sestry od trezorové místnosti je v jejím trezoru v kanceláři. Klíč vašeho otce našli na jeho těle.“ Pauza. „Existuje ještě třetí?“

Ruce na stole. Levá se pohnula – sotva znatelně – k noze sklenky.

„Netuším. Táta měl klíče od všeho. Byla to jeho budova.“

„Klíč od vchodu a klíč od trezorové místnosti jsou různé klíče. Trezorový zámek je registrovaný systém, zvláštní sada. Vyrazí se jen na evidenci.“ Čekala. „Víte o nějakém dalším vyhotovení?“

„Ne.“

Příliš rychle. Na tuhle otázku byl připravený.

Karin otočila notes a ukázala mu fotografii – klíč zdokumentovaný z Henningova spisu, na opotřebovaném koženém poutku. Podíval se na ni a v obličeji mu na zlomek vteřiny přeběhlo cosi, co z práce znala: ne strach z klíče, ale strach z toho, co klíč připomněl.

„Neznám ho,“ řekl.

„Dobře.“ Zavřela notes. „Ještě jedna věc, pak vás nechám.“

Vytáhla fotokopii stránky z diáře a nechala ji ležet na stole mezi nimi – krátký řádek otcova rukopisu, pravidelného jako tiskárna: *T.R. 16:30*.

„Váš otec byl velmi systematický člověk. Těmhle záznam je z odpoledne, kdy zemřel. Víte, kdo je T.R.?“

Lasse se podíval a napětí mu sjelo z ramen. Úleva nebyla předstíraná.

„Theo. Theo Reents. Rodinný právník.“ Vzal sklenku, jen ji otočil. „Byl tátovým přítelem třicet let. Vykonavatel závěti, všechno. Že se sešli, mi přijde normální.“

„Zmínil váš otec tu schůzku?“

„Mluvili jsme jen zřídka.“ Ticho. „Theo byl na pohřbu. Byl tam pro mámu, pro Marit.“ Odmlčel se, jako by chtěl dodat ještě něco. *Pro mě ne.* „Byl tam pro všechny.“

Karin si to zapsala. Jméno, čas, nic víc.

Lassův byt byl o čtyři ulice dál, ve čtvrtém patře bez výtahu – schodiště s linoleem, na zdi mapy od vlhka. Klíče mu trvaly příliš dlouho. Šla za ním.

Uvnitř panoval pořádek, který se nedávno přestal namáhat. Nádobí odložené na správné straně dřezu, ale neumyté. Závěsy zatažené ve dvě odpoledne. Koberec pod konferenčním stolkem byl vyšlapaný v pravidelné dráze: sem a tam, sem a tam.

„Posadíte se?“ zeptal se tónem hosta v cizím bytě.

„Na chvíli.“ Postavila se k oknu. Skrz závěs byl vidět kus ulice, mokrý asfalt, vůz se zeleninou. „Povězte mi ještě jednou o klíčích.“

Otočil se ke kuchyni – reflex, který přerušil.

„Řekl jsem vám—“

„Řekl jste mi, že o žádném dalším vyhotovení nevíte.“ Nechala větu doznít. „Ptám se ale na klíče obecně. Od budovy, od skladu. Máte nějaký klíč od Vossberg & Söhne?“

Ruce v kapsách kabátu.

„Mám,“ řekl nakonec. „Od vchodu. Táta mi ho dal před lety, abych si mohl odnést věci z pokoje, když... když jsem se

stěhoval. Nikdy jsem ho nevrátil.”

„Pořád ho máte?”

Zaváhal – ne že by lhal, ale rozmýšlel se, jak velký kus pravdy říct. Karin to váhání přečetla přesně.

„Ano.”

„Přinesete mi ho zítra ráno na komisariát.”

„Samozřejmě.” Příliš rychle. „Ale tím klíčem se do trezorové místnosti nedostanete.”

„Vím.” Čekala. „Proč to říkáte?”

Mlčení trvalo déle, než zamýšlel. Ve vyšlapaném koberci, v pootevřených závěsech, v rozložení místnosti byl příběh, který ona neznala – a Lasse věděl, že ho nezná, a ta mezera mu dávala falešný pocit bezpečí.

„Nevím,” řekl nakonec. „Jen to říkám.”

Karin sáhla po tašce.

„Vaše sestra byla ve čtvrtek večer na letišti ve Frankfurtu,” řekla. „Dá se to dohledat. Hovor s vedením, check-in, snídaně na letišti – něco z toho bude zaznamenané.” Podívala se na něj. „Kde jste byl vy? Přesně.”

V obličejí nic. Pak:

„Řekl jsem vám. Doma.”

„Od deseti.”

„Od deseti.”

Karin podržela pohled. Udržel ho déle, než čekala – uměl to, znal to cvičení. Ale ruka v kapse se pohnula, prsty něco mačkaly.

„Dobrá,” řekla. „Zítra ráno s klíčem. V devět.”

Šla ke dveřím a s rukou na klice se zastavila.

„Pane Vossbergu. Vím, jak vypadá strach, který nemá s vraždou nic společného.” Neotočila se. „A vím, jak vypadá

ten, který má. Zatím nevím, který je váš. Ale ten klíč zítra přineste.”

Za zády slyšela výdech – ne úlevu, jen odklad.

Na komisariát přišla ve čtvrt na šest. Rasmus stál na chodbě s kelímkem z automatu a tabletem plným snímků z Frankfurtu – Marit Vossbergová, hovor v konferenčním sále, časové razítko od 21:03 do 22:47, dva svědci a registrace v hotelu.

„Pevná,” řekl. „Pokud nezabýjela na dálku, nezabýjela vůbec.”

„Vím.” Vzala si kávu z bufetu. *Barman nás nezná*, tvrdil Lasse; bylo to prozrazující místo pro lež. Podniky, kde to chodí, vás vždycky znají. „Co víš o Theovi Reentsovi?”

Rasmus zvedl hlavu.

„Rodinný právník? Byl na pohřbu, mluvil jsem s ním chvíli.” Přemýšlel. „Působil – nevím, jak to říct – jako člověk, který v zármutku funguje. Zařizoval věci.”

„Byl Henningův poslední záznam v diáři. *T.R. 16:30* – v pátek.”

„Advokát u klienta. V den Sturmflut má nejspíš co probírat. Firma byla v potížích.”

„Ano.” Karin otočila notes na stránku, kam si přepsala záznam z diáře. Iniciály a čas, naprosto klidně. Henningův rukopis rovný jako tiskárna. *T.R. 16:30*. „Všichni mi říkají, že to byla rutinní schůzka.”

„Může být.”

„Může.” Dopila kávu. „Nebo byl Henning Vossberg exaktní člověk, který si do diáře psal jen to, na čem mu záleželo.”

Rasmus se zadíval. Čekal.

Karin ale nepokračovala. Zarazila se přesně tam a udělala totéž co Lasse Vossberg v baru – nechala větu nedokončenou, protože nedokončená věta není lež.

Zapsala si: *Theo Reents – kdy odešel? Přesný čas.*

Domů jela tramvají. Seděla u okna a dívala se, jak za sklem klouže neon St. Pauli – červené a žluté odlesky na mokrém asfaltu, světla podniků, které předstírají, že nikdy nespí. Lasse Vossberg jí padl do paměti jako trest, který si na sebe člověk přitahuje a zároveň odstrkuje. Zнала to. Dluhy a drogy dělají z lidí výtečné lháře do vlastního zrcadla a mizerné lháře vůči ostatním – obráceně, než si myslí.

Klíč v kapse kabátu. Mačkal ho, když mluvil o trezorové místnosti.

Pokud měl klíč od vchodu – legálně, nebo ne tak docela – a pokud existovalo třetí vyhotovení trezorového klíče, bylo to celé jiné. Jenže klíč od vchodu a klíč od trezoru nejsou totéž; to věděl i on. A přesně to řekl dřív, než se ho zeptala.

Proč to říct? Proč předbíhat otázku, která nepadla?

Bud' proto, že věděl, že trezorový klíč chybí – že o jiném vyhotovení ví – a chtěl předem odklonit podezření.

Nebo proto, že byl té noci ve Speicherstadtu, viděl zavřené dveře trezorové místnosti a instinktivně se chtěl od toho zamčeného prostoru odříznout dřív, než ho k němu někdo přiváže.

Obojí by vysvětlovalo ten klíč mačkaný v kapse. Jen jedno z toho byla vražda.

Tramvaj zatočila přes Reeperbahn. Za sklem čekala u přechodu dívka v pláštěnce, kapuci staženou do čela, nohy v

obrubníkové vodě.

Karin si diář prohlédla ještě jednou. *T.R. 16:30*. Theo Reents. Všichni to vyslovovali jako věc bez váhy: rodinný přítel, advokát, tři desetiletí. Člověk, který zařizuje, pomáhá, stará se. Byl na pohřbu. Byl tam pro rodinu.

V těch větách bylo cosi příjemně neslyšitelného – jako zvuk, který sílí právě proto, že ho neregistrujete.

Henning Vossberg si k páteční šestnácté třicet napsal zkratku jména, ne „schůzka“, ne „záležitost“. Jen iniciály. Jako každý den – krátce, přesně, osobně. Takový byl. Přesně tak se zápis dělá pro člověka, o kterém netušíte, že ho vidíte naposled.

Nebo pro člověka, o kterém to víte.

Vyhlédla z okna. Labe leželo někde za střechami, neviditelné, ale cítila ho – tu vůni, bahno a sůl, která se ve vlhkém vzduchu drží jako starý dluh. Příliv se vracel. Vždycky se vracel.

The Despair Letter

Hodinu po půlnoci bylo v kanceláři Henninga Vossberga stále cítit kávu.

Nešla ze stroje — ten stál studený a prázdný — ale z desítek let, která se vsákla do povrchů: do dubu, do mezery pod oknem, do samotné omítky. Karin Brandtová stála uprostřed místnosti a dýchala ji. Venku se vítr opíral do fleetu. Mlha, která se celý den táhla od Labe, se teď přilepila na sklo, a jediné, co bylo vidět, byl odraz: lampa na psacím stole, Rasmus Petersen v dřepu u spodní zásuvky kartotéky, ona sama s fotoaparátem přes rameno.

Otec čítával nákladové tabulky tak, jak jiní lidé čtou počasí — jeřáb v Wilhelmsburgu zvedl jen tolik, kolik papír dovolil, ani kilo víc. Naučila se to od něj dřív, než věděla, že se něco učí: že místnost má svůj rejstřík a že kdo ho čte pomalu, ten ho přečte celý. Tahle místnost mluvila kávou a olejem na pera a něčím vespod, co bylo skoro jen vlhko.

Sturmflut odešla a nechala po sobě město plné drobných škod a velké úlevy. Dole na Kehrwiederfleetu seděla na zdivu solná čára, kam až voda v noci vystoupala a zase opadla — tmavý pruh, stopa po laně. Hasiči odčerpali sklepy, THW

složil pytle s pískem, noviny psaly o tom, jak Hamburk zase jednou obstál. Jen Block O obstál o jednoho člověka míň, a to do zpráv nepatřilo.

„Pět let korespondence. Třídít to budeme týden,” řekl Rasmus. Neznělo to jako stížnost. Konstatoval fakt.

„Začneme posledními šesti týdny,” řekla Karin.

Posadila se na Vossbergův stůl. Ne na jeho místo — na přední hranu, jako člověk, který tam nemíní zůstat. Deska byla z těžkého dubu, tmavá jako podlaha, a na povrchu byl řád, který přežil svého původce: stojánek na pera přesně rovnoběžně s hranou, tácek na klíče přesně pod lampou, uprostřed obdélník čistého dřeva, kde Vossberg pracoval. Z řádu se vymykal jediný kus — zásobník na poštu. Přeplněný, neroztříděný, papíry z něj trčely jako záložky v knize, kterou někdo přestal číst.

Karin začala odshora.

Stoh měřil dvacet centimetrů. Výpisy, obchodní dopisy, faktury značené inkoustem — čárky a otazníky na okrajích, nic víc. Vossberg nepsal poznámky. Podtrhával. Vzpomněla si na fotografie z trezorové místnosti, na promáčené papíry v pevných deskách, teď popsané v protokolu: *archív dehydratací nepoškozen, s výjimkou posledního kvartálu, nezafoliovaného*. Co bylo nezafoliované, vzala voda.

Rasmus jí podal svazek dopisů. „Reklamace. Zákazníci z Brém, vadná šarže z července.”

Karin přelistovala. Vossberg odpovídal rukou, perem, písmem, které vypadalo, jako by se učil psát pro jiné století. Omlouval se. Nabízel náhradu. Podepisoval se celým jménem i titulaturou firmy. Bylo to jako číst do světa, kde pověst ještě něco vážila.

„Dál,” řekla.

Hodina uplynula v drobném šustění. Vítr se opřel do oken; dole ve fletu zarachotil nepřivázaný prám. Rasmus přitáhl plastovou bednu s víkem na cvaky, otevřel ji, zaváhal — nebylo jasné, jestli obsah stojí za prohlížení — a Karin ji po vteřině odsunula stranou. *Později.*

Pak narazila na složku.

Bez označení. Tenká, manilová, zastrčená naplocho pod štosem starších ceníků. Uvnitř tři listy, ručně přeložené. Karin je vyňala a rozložila na hranu stolu.

Písmo bylo Vossbergovo — poznala to ze srovnání s diářem — ale tady tlak pera kolísal. Odstavce začínaly pevně a k okraji se drolily, jako by myšlenka ztrácela nerv ještě před koncem věty.

Nebylo to nic úředního. Nebyl to ani dopis. Byla to spíš příprava na dopis — adresát stál nahoře, přeškrtnutý jedinou čarou, ale přes ni pořád čitelný: *Marit.*

Karin to četla vestoje, neusedla.

Bud' z nás uděláš moderní firmu, nebo z nás uděláš historii. Nevím, jestli je v tom rozdíl. Block O stojí na pilotách, které sem zarazili roku 1885, a voda pod nimi je pořád ta samá voda. Já jí věřil. Věřím jí i dnes, ale nevím, jestli na to mám právo, protože cenu za to, čemu jsem věřil já, zaplatíš ty —

Věta skončila v půli. Pak mezera. Pak, níž a drobnějším písmem, jako druhá vrstva:

— Firma krvácí a já nevím jak moc. Selma přišla s čísly, která mi nedávají smysl. Jsou možnosti, na které nechci myslet. Ta nejhorší možnost být nemůže. Nebo může?

Pak prázdno. Zbylé dva listy nepopsané, jen horní roh druhého byl přeložený, jako by se k němu chtěl Vossberg vrátit.

Karin nechala ticho chvíli trvat. Číst po mrtvém nedokončenou větu mělo vždycky cosi neslušného, jako přistihnout ho v půli pohybu, který už nikdy nedokončí. A tahle se zlomila přesně tam, kde to bolelo nejvíc.

Rasmus přistoupil vedle ní, přečetl to přes rameno. Neřekl nic. Pak: „Reents říkal, že nebyl v poslední době ve své kůži. Že se bál o firmu.”

„Reents říkal spoustu věcí.”

„Tohle mu dává za pravdu.”

„Tohle je člověk, který o půlnoci píše dceři a nedokáže dokončit větu.” Karin složku zavřela. „To není totéž co člověk, který se rozhodl utopit.”

Sáhla po fotoaparátu. Fotila každý list zvlášť, dvakrát — jednou zpřímá, jednou z mírného úhlu, aby zachytila opotřebení papíru a přehyby. Rasmus se postavil ke dveřím. Dal jí prostor pro způsob práce, kterému nikdy úplně nerozuměl, a o to víc ho respektoval.

„Nezveřejňovat,” řekla, aniž se otočila. „Tohle není pro spis. Zatím ne.”

„Myslíš, že —”

„Myslím, že nevím. A dokud to nevím, nikam to neponeseme.”

Stoh, který zbyl v zásobníku nevyřízený, byl nakonec dvojitý.

Většinu tvořila korespondence čekající na odpověď: obchodní e-maily vytištěné na A4, srovnané podle data, každý se sponkou v rohu. Vossberg netiskl e-maily nazdařbůh. Tiskl ty, na kterých mu záleželo. A ty značky — čárky, otazníky, jednou

podtrženo, jednou dvakrát — byly jeho vnitřní soustava hodnocení, kterou Karin začínala rozplétat.

Jedna čárka: přečteno, v pořádku.

Otazník: nejasné, prověřit.

Jedno podtržení: důležité, jednat.

Dvě podtržení: —

Dvě podtržení viděla zatím jednou. Na výpisu z pojišťovny, v odstavci o doložce za pozdní platbu. Vossberg patřil k lidem, kteří dvojitou čáru schovávají pro to, co je opravdu znepokojuje.

Procházela zásobník metodicky, kus po kuse. Většinu odkládala na hromádku *prověřit s Marit*. Drobnou část na hromádku *spis*. Nic dramatického. Spory o certifikace, neshoda v dodávce z Etiopie, urgency od přepravce.

Pak se dostala ke dnu.

Ležel tam e-mail, vytištěný na jediný list. Datum: sedm dní před Sturmflutem. Odesílatel: Selma Krohnová, z adresy na doméně Vossbergova interního účetnictví. Předmět: *Treuhandkonto — nutno projednat*.

Text byl krátký. Čtyři odstavce. Karin ho přečetla poprvé rychle, pak pomalu znovu.

Krohnová psala věcně, bez dramatu. Referovala o nesrovnalostech, na které narazila při procházení transakcí svěrenského účtu — *Treuhandkonto* — za posledních šest let. Slova byla přesná jako řez skalpelem: *unerklärliche Abflüsse* — nevysvětlitelné odtoky. Konkrétní částku neuváděla; místo ní odkaz na příložený souhrn, který zjevně existoval jako samostatný soubor. Uzavírala odstavcem, který si Karin přečetla potřetí:

Dle struktury mandátní smlouvy jsou převody tohoto typu autorizovatelné výhradně prostřednictvím pověřené advokátní kanceláře.

Doporučuji konzultaci se zástupcem firmy, než se podniknou další kroky.

Pod textem Vossbergova ruka: dvě podtržení.

Dvě rovnoběžné čáry, vedené pevně, bez zaváhání. Silnější než cokoli jiného v celém zásobníku.

Karin se na e-mail dívala ještě chvíli, pak zvedla fotoaparát.

Fotila třikrát. Detail na podtržení, pak na větu o pověřené advokátní kanceláři, pak na datum v záhlaví. Nezajímalo ji, jestli Rasmus čte přes rameno; neřekla k tomu nic.

Větu *autorizovatelné výhradně prostřednictvím pověřené advokátní kanceláře* zaznamenala jako fakt. Jako číslo v tabulce. Jako čárku za jménem v protokolu. Byla to jedna z mnoha informací, které Vossbergovi v posledních týdnech přicházely, a zjevně znepokojivá — jeho vlastní hodnocení to říkalo jasně — ale v kontextu všeho ostatního, co ten večer prošla, splývala s desítkami dalších starostí muže, jehož firma se kymácela. Krachující firma plodí takových vět tucty. Tahle byla jen pečlivěji podtržená než zbytek.

Uložila fotoaparát. Do bloku si zapsala: *Krohnová — e-mail Treuhand, 7 dní předem. Pověřená kancelář = kdo?*

Pak to zastrčila pod ostatní poznámky. Bylo pozdě a stopy se v tu hodinu všechny podobaly starostem.

Do trezorové místnosti se sestupovalo po úzkém schodišti pod úroveň flettu — pod čáru velké vody, jak to v Speicherstadtu stavěli odjakživa, aby nejcennější zboží leželo nejhloub a nejhůř dosažitelně. Cihla tu byla chladnější o pár stupňů a vzduch hustší, jako by ho člověk musel polykat.

Block O stál na dubových pilotách už sto čtyřicet let; piloty stály ve vodě a voda nikdy úplně neusnula.

Pracovali při dvou lampách; třetí žárovka dosloužila už při ohledání. Rasmus přinesl přenosné LED světlo od THW a pověsil je na hák ve zdi. Bylo studené a přímé a vrhalo stíny jako z pitevny.

Archiv pod hladinou byl v tom stavu, jaký mu mokrý říjen dovolil: část nepoužitelná, část zachráněná do fólií, nejmenší a nejstarší část vynesena na police nad úroveň podlahy, zřejmě samotným Vossbergem. Karin to věděla z výpovědi Bjarnea Holma: *Henning vynesl nahoru nejcennější svazky ještě před varováním. Říkal, že ví, co vydrží a co ne.*

Stála u polic a dívala se na to, co Vossberg zachránil.

Účetní knihy po roce 1970. Celní záznamy z přelomu tisíciletí. Jedna složka bez popisku — otevřela ji teprve teď —

Fotografie. Černobílé, vzadu popsané rukou. Muži u vykládky. Jeden z nich — přečetla datum, 1962, Block O — držel hlavu nakloněnou stejně jako Henning Vossberg na snímku z firemního webu.

Vossbergův otec.

Karin fotografii obrátila. Vzadu tužkou: *Erster Sturmflut nach dem Krieg, Block O hält.* — *První poválečná Sturmflut, Block O drží.*

Zavřela složku a vrátila ji na místo.

Dole za policemi se stále třpytila vlhkost — stěny byly nasáklé až do kamene, fleet dýchal mikrotrhlinami ve spárách. Boty Karin při přecházení mlaskaly. Nové čerpadlo, které správa přístavu nasadila po ohledání jako náhradu, tiše bublalo v koutě. Staré leželo na expertize v Eppendorfu.

Karin se dřepala k místu, kde býval kabelem stažený plovákový spínač — teď rozebraný, ovzorkovaný, zdokumen-

tovaný. Místo bylo čisté, ale ona si je pamatovala z fotografií: stopy po plastu, drobné otlaky. Plovák stažený dolů. Vyhozený jistič.

Voda v téhle místnosti stoupala potmě a beze spěchu, dokud nedosáhla muži po prsa, po bradu, výš. Karin tu představu nepustila dál, než musela. Šestnáct let znala přesně tu hranici, za kterou se z práce stane něco jiného — místo, kde její mladší bratr ležel v Labi u steinwerderského pontonu a kde město za čtrnáct dní rozhodlo, že voda je nevinná. Naučila se na té hranici stát a nepřejít ji. Nepřešla ji ani teď. Jen si všimla, že tu je, a vrátila se k jisticí krabici.

Vossberg byl v trezorové místnosti v den Sturmflutu. Bjarne ho viděl naposledy v šest večer, dveře otevřené. Čerpadlo bylo podle provozního deníku vyzkoušené a v pořádku ve čtyři odpoledne — Vossbergovou vlastní rukou. Pak šel Bjarne domů na povinný protokol pro Sturmflut. Vossberg zůstal.

Cokoli se stalo, stalo se po šesté. A čerpadlo někdo umlčel mezi čtvrtou a tím, než Vossberg sešel dolů.

Plovák se sám dolů nestáhne.

Karin se narovнала, otřela si dlaně o kalhoty. Vzala zápisník a zkontrolovala poznámku, kterou si připsala nahoře v kanceláři: *pověřená kancelář*.

Pak níž, ze dne po ohledání, kdy jí Marit Vossbergová vysvětlovala strukturu firmy: *Právní správa — Theo Reents, 30 let, pověřená kancelář*.

Karin si to přečetla dvakrát. Nedala to do žádné souvislosti, protože ještě nebylo co spojovat — byl to jen fakt, zapsaný na správné místo, jak to dělala vždycky. Malý ověřitelný fakt v řadě jiných malých ověřitelných faktů.

Zhasla přenosné světlo. Trezorovou místnost zahalilo přít-
mí a vlhký dech fleetu.

Rasmus čekal u dveří. „Hotovo?“

„Zatím.“

Stoupali po schodišti do suchého vzduchu kanceláří a Karin nesla fotoaparát i zápisník a věděla, že za sebou nechává místnost, kde muž zemřel připoutaný ke svým věcem — ke svým knihám, ke svým šanonům, ke své čtyřgenerační vůli — a že ta místnost ještě nemá hotový příběh, i když někteří kolem si myslí, že má.

Venku se dal do deště. Fleet ho uslyšel dřív než oni.

Na ulici — Kehrwieder byl prázdný a lesklý — si Rasmus zapnul límec. „Ten dopis Marit. Zní to jako člověk, který nevěřil, že z toho firmu dostane.“

„Zní to jako člověk, který psal o půlnoci své dceři a nedokázal dokončit větu,“ řekla Karin. „To jsou dvě různé věci.“

„Ale jestli věřil, že firma krvácí a neví jak moc —“

„Tak mu ten e-mail o svěřenském účtu dal odpověď.“ Karin vykročila. „Nebo aspoň část odpovědi.“

Rasmus zůstal o krok pozadu. „Myslíš, že proto šel dolů? Schovat dokumenty?“

Karin se zastavila pod lampou. Déšť t'ukal do přístavu. Daleko na Labi zasvítilo navigační světlo, proplulo a zhaslo.

„Myslím, že šel dolů, protože tam chodil vždycky. Před každou Sturmflutem. Zachránit, co se dá.“ Pauza. „A myslím, že věděl víc než my, jen ještě nevím co. Dokud to nevím, nepůjdu za Marit s tím dopisem ani za Reentsem s tím e-mailem.“

Rasmus přikývl. Bylo to přitakání člověka, který se naučil, že Karin v takových chvílích obvykle pravdu má, i když důvod řekne až o týden později.

Šli po Kehrwiekeru k autu. Dole pod roštem tekla neviditelně — pravidelně, lhostejně k tomu, co se na jeho březích semlelo. Vítr nesl od severu pach řas, soli a vzdáleného průmyslu a odněkud zpoza ohbí Speicherstadtu, z pekáren u St. Georgu, závan sladkého pečiva, který sem nepatřil a přišel stejně.

Karin si ten e-mail přehrála v hlavě ještě jednou.

Autorizovatelné výhradně prostřednictvím pověřené advokátní kanceláře.

Dvě podtržení.

Vossberg podtrhával hodně věcí. Podtrhl pojistnou doložku, reklamaci z Brém, cenovou nabídku, která mu přišla špatná. Podtrhával, když musel jednat.

Nutno projednat — stálo v předmětu e-mailu.

Nasedla do auta. Déšť bušil do střechy. Rasmus nastartoval a Karin otevřela zápisník na čisté straně a napsala jediné slovo.

Kdy.

Ještě nevěděla, kdy měl Vossberg tu schůzku s Krohnovou mít. Nevěděla, jestli ji vůbec měl. Nevěděla, co z ní vzešlo, ani co přesně se skrývá za tou větou o pověřené advokátní kanceláři.

Věděla jen, že ten e-mail byl vytištěný, založený do zásobníku jako ostatní, a podtržený dvakrát.

A Vossberg nepodtrhával bezdůvodně.

The Helpful Friend

Kancelář Thea Reentse zabírala nejvyšší patro úzkého domu v Kontorhausviertelu, tři ulice od radnice — tak blízko, že za jasných dnů byla z okna vidět měděná věž. V pozdním říjnu nebyly jasné dny. Déšť táhl po vysokém skle v šedých plátech a místnost za ním byla teplá, schválně teplá — ten druh tepla, který říká *tady jste v bezpečí, tady můžete mluvit volně*.

Karin si toho tepla všimla. Všimla si knihoven z třešňového dřeva, zarámovaných univerzitních fotografií, malého stříbrného modelu čtyřstěžníku na příborníku — hamburská manýra, plachetnice coby předmět dědictví — a všimla si kávy, nalité bez ptaní do rosenthalských šálek. Gesto, které z Thea Reentse udělalo hostitele dřív, než z něj ona stačila udělat předmět.

Posadila se, kávy se nedotkla a otevřela zápisník.

„Děkuji, že jste mě přijal bez ohlášení,“ řekla. „Vím, že se na vás rodina spoléhá.“

„Za to mi Henning platil. Třicet let.“ Opřel se s lehkostí, která nebyla nedbalá — byla to lehkost muže, který vedl těžké rozhovory tři desítky let a věděl přesně, kde má mít položenou váhu. Stříbrné vlasy, dobře strážené, a výraz člověka,

kterého město vždycky bralo vážně. „A teď mu to asi splácím. Cokoli, co dokážu.”

„Byl jste jeho vykonavatelem závěti i jeho právním zástupcem?”

„Od roku devadesát čtyři. Svěřil mi všechno.” Krátká, opravdová pauza. „Což zrovna teď není pohodlné být.”

Karin si zapsala letopočet. Nechala ticho sednout.

„Povězte mi o tom, kdy jste ho viděl naposledy.”

Reents složil ruce. Měl ruce muže, který píše rukou, ruce staršího právníka, a ležely nehybně na desce stolu, zatímco mluvil. „To odpoledne, kdy přišla výstraha. Požádal mě, abych přijel na Kehrwiederfleet — do Bloku O, ne do kanceláře. Byl rozrušený kvůli firmě.” Nádech. „Víc než obvykle, řekl bych. Audit s tou novou účetní vynesl na světlo věci, které ho znepokojovaly.”

„Jaké věci?”

„Nesrovnalosti v účetnictví, několik let zpátky. Neřekl mi všechno — Henning byl takový, potřeboval dojít k vlastním závěrům, než se o ně podělil — ale pochopil jsem, že firma je na tom hůř, než naznačovaly rozvahy.” Pohlédl do deště. „Nebyl to první špatný podzim, který zažil. Speicherstadt — Špýcharské město, ta cihlová skladištní čtvrt' — není místo, které podnikání odpouští, komisařko Brandtová. Nájem, údržba, protipovodňové předpisy. Pět let bojoval s developery, jen aby tu budovu udržel.”

„V kolik jste přijel?”

„O půl páté. Měl to v diáři — domluvili jsme si pevný termín, jak bylo jeho zvykem. Všechno zaznamenané.”

„A odešel jste kdy?”

„Kolem páté. Možná pět minut po.” Nezaváhal. „Henning byl naživu a rozrušený a úplně svůj. Mluvil o povinnosti a o

budově a o čtvrté generaci, já poslouchal, a nakonec jsem řekl, že se musím vrátit do města. Doprovodil mě ke schodišti. To bylo naposledy, co jsem ho viděl.”

Karin napsala cca 17:00 a podtrhla to.

„Byl v budově ještě někdo?”

„Greta Lührsová, myslím — noční správkyně. Nastupovala na večerní. A Bjarne Holm tam podle mě byl dřív. Když jsem odcházel, bylo ticho. Personál odešel domů ještě před výstrahou.”

„Jak Henning působil? Po citové stránce. Nechme teď firmu stranou.”

Reents si nechal chvíli. Byla to chvíle uvážená, ne sehraná, a Karin zjistila, že ho proti svým lepším pudům respektuje. „Unaveně,” řekl. „Nesl už týdny něco, co nedokázal položit. Znáte ten typ — muži, kteří věří, že pustit starost znamená ztratit nad ní kontrolu.” Pohlédl na ni. „Od té doby přemýšlím, jestli jsem něco nepřehlédl. Nějaký signál, který jsem měl přečíst jinak.”

„Mluvil někdy o tom, že by si vzal život?”

Opatrná pauza. „Ne těmito slovy. Ale slovo *konec* použil víckrát. O firmě, o sobě ve vztahu k firmě. Nevěděl jsem, jak to mám slyšet.” Podíval se na své ruce. „Teď nevím, co to znamenalo. To je na zpětném pohledu to nejhorší — dělá zbabělce z každého, kdo u toho byl.”

Nechala ho s tím sedět. Venku se děšť o sklo zdvojnásobil.

„Proveďte mě tím strongroomem,” řekla. „Šel tam dolů ten večer?”

„Byl to jeho rituál před každou bouří. Dělal to, co ho znám. Archiv, staré vzorky, ročníky vín — byly v té místnosti věci, kterých si cenil víc než peněz. Rodinná historie, ve hmotné podobě.” Reents se mírně pootočil k oknu, jako by tu

scénu sbíral z paměti, a v tom gestu bylo cosi téměř nostalgického. „Budova má pochopitelně kalové čerpadlo. Kvůli prosakování. Vždycky se to zaseklo — myslím ten plovákový spínač, měl sklon váznout. Henning byl při kontrole před velkou vodou pečlivý.” Odmlčel se a hlas mu klesl do polohy tiché, bezmocné lítosti. „Musel jít dolů, když byla voda ještě zvládnutelná. Možná zkontrolovat čerpadlo, možná zajistit archiv, a — představuju si, že za sebou zatáhl ten Schott, jak to dělával vždycky, když tam dole pracoval. Aby udržel vlhko venku, dokud voda venku ještě stoupala.” Nepatrné zavrtění hlavou. „Jestli už čerpadlo do té doby selhalo, jestli byly dveře zavřené — neměl jak vědět, jak rychle to přijde.”

Karinino pero se nepohnulo.

Dívala se na bod kdesi mezi stříbrným čtyřstěžníkem a deštěm, ale neviděla ani jedno. Slyšela tu větu znovu, přesnou texturu té věty: *zatáhl za sebou ten Schott*.

Nezareagovala. Naučila se, že nereagovat je forma přesnosti.

„Je to hrozná věc,” řekl Theo Reents. „Člověk, který znal tu budovu líp než kdokoli jiný, a nakonec ho zničí.”

„Ano,” řekla. Něco si do zápisníku zapsala. Neviděl co. „Vrátil jste se ten večer do budovy? Potom, co jste v pět odešel?”

„Ne. Jel jsem domů. Bydlím v Blankenese — chtěl jsem být z cest dřív, než začne ta povodňová doprava. V rádiu už běžely výstrahy.” Pohlédl jí přímo do očí. „Strávil jsem noc sledováním vodočtů na internetu a myšlenkami na Henninga a na to, jestli jsem neměl zůstat.”

„Volal jste mu?”

„Jednou, kolem deváté. Nezvedal to. Předpokládal jsem, že je dole ve strongroomu bez signálu. Nebo že nechce mluvit.”

Rozpráhl ruce — gesto smutku, které bylo, jak si všimla, zároveň gestem uzávěrky. *To je všechno, co mám.* „Neměl jsem důvod si myslet, že je něco špatně, dokud mi ráno nezavolał Bjarne.“

Poznamenala si tu věc s telefonátem a požádala ho, aby potvrdil číslo, ze kterého volal. Dal jí ho bez váhání a nabídl, že rovnou vytáhne výpis hovorů z telefonu, což mu neodmítla.

Zatímco listoval, prohlédla si znovu místnost. Knihovny řazené abecedně podle jmen autorů. Spisy v otevřené skříní za ním barevně označené a popsané čistou rukou. Vedl umírající praxi — po justičních chodbách se šeptalo, že Reents & Partner už tři roky tiše propouští mladší koncipienty — ale kancelář stále předváděla svou bývalou prosperitu, ani nezakolísala.

Podal jí telefon. Hovor tam byl: 21:06, na mobil Henninga Vossberga, doba trvání osm vteřin — dost dlouho na to, aby to vyzvánělo, ne dost dlouho na to, aby se to spojilo.

„Děkuji,“ řekla a vrátila mu ho.

„Komisařko Brandtová.“ Položil telefon. „Chci něco říct, a chci to říct tak přímo, jak dokážu, protože si myslím, že si zasloužíte přímost.“ Mluvil odměřeně, beze spěchu a naprosto sebejistě. „Vím, že Mordkommission musí každou smrt brát jako otázku. To je správně. Ale Henninga Vossberga znám třicet let a měl jsem ho rád tak, jak máte rádi někoho, koho jste dlouho pozorovali nést toho příliš mnoho. Firma krachovala. Byl unavený. Byl to člověk, který dělal všechno podle rituálu, a rituál ho odvedl do místnosti, kde ho dostala voda.“ Odmlčel se. „Neříkám, ať ten spis zavřete. Říkám: dejte pozor, abyste jeho smrt nedělala složitější, než musí být, a tím rodině těžší truchlit.“

„Vážím si toho,” řekla Karin.

Nebyl to souhlas. Nenaléhal.

Zavřela zápisník, poděkovala za kávu, kterou se nenapila, a vyvedla ji mladá asistentka, jež se objevila z postranních dveří s načasováním, které napovídalo, že čekala na svou narážku.

Než došla k Alsteru, déšť' ustal do mlhy. Šla bez cíle, na jih po východním břehu, kde voda ležela cínová pod nízkým nebem a holé stromy na druhé straně dělaly z hladiny svou šedou lept. Pár labutí se pomalu sunul k Lombardsbrücke, lhostejný k chladu.

Přehrávala si tu větu.

Zatáhl za sebou ten Schott.

Protipovodňové dveře ve strongroomu Bloku O byly ocelový Schott, těžký, na pantech, navržený tak, aby se otočil a utěsnil. Otevíraly se dovnitř, do trezoru. Když je našli, byly zavřené a zamčené visacím zámkem zvenčí — petlice, zámek, všechno na vnější straně — a klíč Henninga Vossberga byl na jeho těle, uvnitř místnosti.

Tahle podrobnost nebyla v žádném prohlášení, které vydala. Nebyla ve stručné tiskové zprávě, kterou schválila Pressestelle. Byla v protokolu z místa činu, který byl interní, a v předběžných poznámkách doktorky Sahinové, které byly interní, a v Rasmusově náčrtu dveří trezoru, který ležel ve spisu na jejím stole.

Muž, který jde sám dolů zkontrolovat archiv před bouří, se sám visacím zámkem nezamkne. Kdyby za sebou zatáhl dveře, aby „udržel vlhko venku”, byl by ten zámek jeho

rozhodnutím a jeho klíč by musel projít dveřmi, za nimiž stál zevnitř. Fyzika té věci nebyla složitá.

Theo Reents popsal, jak se Henning zavírá dovnitř. Dveře zavřené zevnitř nikdo nezamkne zvenčí. Ty dvě skutečnosti nešly nacpat do jednoho příběhu.

Řekl, že čerpadlo se *vždycky zaseklo* — což odpovídalo tomu, co řekl Bjarne, což byla pravda, pokud šlo o ni, a neříkalo to nic o tom, kdo mu tentokrát pomohl zaseknout se. Řekl, že Henning *zatăhl za sebou ten Schott* — a to byla věta, kterou teď nesla, obracela ji v rukou tak, jak její otec obracel napínací šroub, než se rozhodl, jestli mu svěří zátěž.

Byl vykonavatelem závěti. Znal tu budovu. Znal rituály, čerpadlo, Schott, přílivové tabulky, strongroom tak dobře jako kdokoli živý.

Zastavila se u lavičky a nesedla si. Alster se pohyboval, mlha se pohybovala, a kdesi na Lombardsbrücke přejela žlutá světla autobusu.

Na Theovi Reentsovi nebylo to, že by lhal. Bylo to, že byl od první chvíle, kdy vešla do té teplé místnosti, příliš okamžitě *užitečný*. Dodával souvislosti dřív, než se na ně zepřetala. Tvaroval příběh — unavený muž, krachující firma, rituál, čerpadlo, které se *vždycky zaseklo* — do podoby, s níž se skoro nedalo polemizovat, protože byla tak blízko pravdě.

Ten detail se Schottem byl trhlina v tom skoro-pravdivém.

Ještě nevěděla, co to znamená. Nesevěře kolem toho ruku předčasně; to byla chyba, kterou si slíbila, chyba, k níž už jednou došla blízko, když se z toho, co jí připadalo jako jistota, vyklubal starý žal s číslem spisu. Až se vrátí na Präsidium, zapíše si tu větu, slovo za slovem, a položí ji vedle fotografie petlice visacího zámku, a počká.

Před ní byly ještě tři dny výslechů. Vdova, dcera, Lagermeister. Byly tu finanční záznamy, které ještě úplně nepřečetla, a účetní, kterou ještě úplně nevyslechla, a vytištěný e-mail dvakrát podtržený rukou mrtvého muže, který dnes ráno vyfotila v zásuvce, aniž zatím chápala, proč na něm záleží.

Vykročila znovu. Labutě teď přeplavaly hlavní koryto a zvolna se zastavovaly u protějšího břehu, skládaly se do nehybnosti.

Theo Reents byl, rozhodla, ten nejsnáze uvěřitelný muž v Hamburku. Měl způsoby člověka, kterému věřili celý život a který si nikdy tak docela nevšiml, co to ostatní stojí, věřit mu.

To nebyl důkaz. To byl pocit, a ona nepracovala v pocitech.

Ale ta věta byla důkaz. *Zatáhl za sebou ten Schott*. O dveřích neřekla nic. Rasmus neřekl nic. O dveřích se nemluvilo.

Příliv se valil dovnitř. Cítila ho v lehkém neklidu hladiny Alsteru, ve způsobu, jímž se mlha zvedala z vody, v pachu — brakickém, organickém, dechu Labe, který se valil soustavou kanálů a jezer protkávajících celé město. Hamburk byl ve skutečnosti jediné tělo vody. Stáli jste kdekoli u jeho okraje a cítili jste pod sebou dýchat řeku.

Krátce pomyslela na Henninga Vossberga v té místnosti ve chvíli, kdy pochopil, co se děje. Čerpadlo, které neodpovídalo. Voda u kotníků, pak u kolen. Dveře.

Odložila to. To byl žal, ne vyšetřování. Žal byl na později, pro lidi, kteří si na něj získali právo.

Zvedla si límeček a vykročila zpátky k U-Bahnu, a mlha se za ní valila od Alsteru a mazala cestu, kterou přišla.

Old Money, Cold House

Harvestehude začínalo tam, kde ulice přestaly být mokré ze špatného počasí a začaly být mokré z výrazu. Karin zaparkovala podél nábřeží Außenalsteru ve čtvrt na jedenáct. Šedá hladina Alsteru ležela za nízkým zábradlím zrcadlová a klidná, docela jiná než Labe nebo fleety — přílivové kanály — v přístavu. Tahle voda neměla práci. Existovala, aby jí bylo obdivováno a aby vracela kameny vil, které stály podél břehu jako muži s jistotou, kterou si nikdy nemuseli zasloužit.

Vossbergova vila byla z roku devatenáct set šest, nanejvýš sedm. Karin to odhadla podle proporcí oken a podle toho, jak fasáda zadržovala světlo, místo aby je odrážela. Tři podlaží, omítka barvy vlhkého písku, břecht'an zastřížený přesně na úroveň prvního patra. Mosazná klepadla naleštěná. Živý plot ořezaný s tou lhostejnou péčí, která říká, že zahradník chodí pravidelně a nikoho by nenapadlo ptát se proč.

Zazvonila jednou.

Antje Vossbergová ji nechala čekat přesně tak dlouho, aby bylo zřejmé, že je to záměr, a pak otevřela sama — žádná hospodyně, žádná výpomoc — a zůstala stát na prahu v postoji ženy, která ví, že dům stojí za ní.

Šedesát šest let. Vlasy úplně bílé, nošené bez omluvy, stažené do uzlu v týle. Tvář bez nápadné ztráty, kosti, které jí pracovaly ve prospěch. Krémová halenka z těžké látky, tmavé kalhoty. Žádný smutek v šatníku, žádná úlitba příležitosti. Ruce bez šperků až na snubní prsten, který nosila jako architekt nosí diplom na zdi: doklad minulosti, mimo provoz.

„Komisařko Brandtová.“ Její němčina měla ten tlumený zvuk severního Hamburku staré školy, samohlásky stažené do úzkých koryt. „Pojďte dál.“

Ne *prosím*, ne *jsem ráda*, nic z kondolencí, jimiž ji ostatní z rodiny častovali v různých mírách upřímnosti.

Karin vešla.

V hale to vonělo čistě: starý vosk, čalounění a cosi vzdáleně květinového, příliš důstojného, než aby to byla svíčka. Obrazy na stěnách — krajiny a jedno zátiší s rybami, plátno s lakem zhnědlým věkem — visely rovně jako rozsudky. Karin si je poznamenala, ne z obdivu, ze zvyku. Dokumentuj prostor. Prostor vždycky vypovídá.

Vossbergová ji zavedla do pokoje do ulice. Sedací nábytek v šedé a modré, prosklená skříňka plná porcelánu, který se nikdy nepoužil. Za oknem ležel Alster: plocha, nebe, vzdálená silueta Uhlenhorstu jako řada zubů. Vítr táhl přes hladinu a čeřil ji do drobných rovnoběžných záhybů.

Antje Vossbergová se posadila, aniž Karin vyzvala, aby se posadila. Karin se posadila stejně.

„Máte na mě otázky.“ Tvrzení, ne otázka.

„Moje práce je je klást,“ odpověděla Karin klidně. „Vaše je odpovídat na ně tak úplně, jak dovedete.“

Vossbergová cosi nepatrně skousla — ne pohoršení, spíš uznání. „Dobře.“

Karin začala tam, kde začínala vždycky: od okrajů. Kde byl její muž tu noc na nejmladšího října? Věděla, že jde dolů do skladu?

„Řekl mi to u snídaně. Že jde zkontrolovat archiv a stará vína, protože předpověď slibovala Sturmflut.“ Vossbergová měla ruce v klíně, klidně. „Dělal to každou podzimní sezónu. Dvacet šest let ho to těšilo. Sešel dolů, prohlédl pumpu, ujistil se, že láhve jsou v suchu, a vrátil se s trochu zablácenými botami a přehnaně dobrou náladou.“

„Tentokrát se nevrátil.“

„Tentokrát ne.“

Karin čekala. Ticho v pokoji bylo přesného druhu — ne stísněné, funkční. Vossbergová s ním zacházela jako s nástrojem.

„Jak vám bylo,“ zeptala se Karin, „když vám ráno volali?“

Stará žena po ní střílela krátkým, ostrým pohledem a zase se obrátila ven, k vodě. „Překvapilo mě to,“ řekla. „Netušila jsem jak moc, dokud mi to neřekli. Pak jsem seděla nahoře na posteli“ — mávla rukou ke schodišti — „a myslela na to, kdy jsem ho viděla naposled. Bylo to den předtím u oběda. Neřekli jsme si nic zvláštního.“

„Pohádali jste se?“

„Ne. Jedli jsme mlčky. Tak jako u oběda posledních zhruba osm let.“

Karin to nechala sedět. Osm let mlčenlivých obědů.

„Vaše manželství,“ řekla, „odpusťte tu přímost — bylo obtížné?“

Antje Vossbergová se odvrátila od okna. Výraz v té tváři byl takový, jaký si Karin u vdov nepamatovala. Cosi jako úna-va z pravdomlupnosti.

„Naše manželství bylo zdvořilé,“ řekla. „Čtyřicet jedna let. Čtyřicet jedna let jsme byli zdvořilí. Henning miloval svůj sklad, svou kávu a svého otce, který byl mrtvý třicet let, a způsob, jakým věci běžely, jak běžely odjakživa. Miloval to silněji než cokoli živého.“ Odmlčela se. „Neříkám to s hořkostí. Konstatuju.“

„A vy jste milovala jiné věci.“

Stará žena se nenapřímila do obrany. „Lidi, ano. Lépe než instituce.“ Pohlédla na Karin zpříma. „Jestli se ptáte na Ernsta Hallera, byl to muž, s nímž jsem strávila část jara devadesát osm. Zemřel před devíti lety. Srdce.“ Řekla to, jako by citovala záznam v knize. „Henning to věděl. Ne tehdy, ale později. Nemluvili jsme o tom.“

Karin si to zapsala — ne proto, že by to vypadalo důležitě, ale protože si zapisovala všechno. *Ernst Haller, zemřel před devíti lety, srdce*. Otevřít, prověřit, zavřít. Mrtvý milenec nikoho neutopí.

K životnímu pojištění došla přiměřeným obloukem — přes hospodářský stav firmy, přes to, zda se Vossbergová v pod-

nikových financích vyznala, zda mluvila s právníky o pozůstalosti.

„Za nás mluví Theo Reents,” řekla Antje Vossbergová rovně. „Theo se o pozůstalost stará. Byl Henningovým vykonavatelem závěti třicet let.”

„A vysvětlil vám vaše postavení?”

„Vysvětlil mi, že musím počkat na probate.” Mávnutí ruky. „Marit zdědí podnik, bude-li chtít. Lasse dostane vyhrazený díl. Já dostanu dům a Henningův podíl v soukromé investiční společnosti, která tu za mnou stojí desítky let.” Rozhlédla se po pokoji bez sentimentu. „Tenhle dům byl vždycky můj. Peníze byly vždycky moje. Nic jsem Henningovi nedlužila a on mně. Bylo to zdvořilé, jak říkám.”

„Bylo nějaké životní pojištění?”

„Bylo. Před pár lety přešlo do jiné formy — Theo vysvětloval proč, podrobnosti si nepamatuji. Smlouva existuje. Jestli ji potřebujete, Theo vám ji pošle.”

Karin si to poznamenala. *Pojistka — ověřit u Reentse; přepis, konverze smlouvy. Kdy, na čí žádost.*

Nevypadalo to jako ženská léčka ani jako spouštěč. Vypadalo to jako žena, která si nikdy nemusela upéct chleba z cizích peněz a jejíž otřes byl pravý, jen neukázněný. Antje Vossbergová netruchlila podle šablony, a Karin v sobě zaznamenala, že to v ní budí pracovní respekt, ne podezření. Smutek mimo šablonu byl pořád smutek. Jen jiný druh pravdy.

Bylo třeba promluvit i o Marit.

Karin to nadhodila opatrně — ne jako obvinění, jako otázku po tom, jak rodina vidí budoucnost firmy.

Antje Vossbergová se nepatrně proměnila. Ne nervozita. Spíš ztuhnutí, jako prkno, které nasaje vlhkost.

„Marit chce prodat,” řekla. „Říkala to Henningovi bez obalu. Že sklad je zátěž, která firmu stáhne ke dnu, a že developer z HafenCity zaplatí dost, aby umořili dluhy a začali jinak.”

„A Henning odmítl?”

„Henning odmítl bez rozmýšlení. Řekl, že Vossberg & Söhne obchoduje v Bloku O od roku osmdesát čtyři devatenáctého století a tuhle konverzaci s ní vést nebude.”

Karin čekala.

„Byl tu,” pokračovala Vossbergová jiným tónem, „dokument. Marit ho zmínila. Dopis o záměru, nebo jak se to jmenuje. Tvrdila, že ho Henning provizorně podepsal, aby udržela jednání otevřená.”

„Ukázala vám ho?”

„Ne. Zmínila ho. Řekla, že otec souhlasil, aby se věci udržely v pohybu, dokud přemýšlí. Řekla to způsobem, který zněl pravdivě.” Vossbergová se odmlčela. „Jenže Henning by to nepodepsal. To není věc, kterou by Henning udělal. Udržet věci v pohybu tam, kde by výsledkem mohl být prodej — ne. To mu nebylo podobné.”

Karin neřekla nic o pravopisu ani o rukopisu, ani o tom, že Rasmus už předchozího odpoledne sháněl u advokáta, který odevzdal seznam listin, digitální metadata. Nic z toho ještě nebylo potvrzeno. Ale Antje Vossbergová jí právě dala, co potřebovala: přímé svědectví o povaze toho muže. *Henning by to nepodepsal.*

„Děkuji.” Víc Karin nepřidala.

Odcházela kolem poledne. Antje Vossbergová ji vyprovodila do haly, otevřela dveře a zůstala stát s rukama založenýma a dívala se, jak Karin schází po chodníku. Ne gesto zdvořilosti. Jen pozorování.

Karin se otočila dřív, než čekala, že to udělá.

„Paní Vossbergová. Ještě jednu věc — byl Theo Reents v posledních týdnech tady v domě? Navštívil vašeho muže soukromě?”

Stará žena uvažovala. „Minulé pondělí. Přišel na večeři, neohlášený, jak míval ve zvyku. Byl tu asi dvě hodiny. Henning byl potom tichý. Tišší než obvykle.”

„Víte, o čem mluvili?”

„Ne. Seděli v pracovně. Já zůstala tady.” Krátký pohled do pokoje za ní. „Theo vždycky přijde ke dveřím pracovny a Henning ho vždycky pustí dál. Tak to chodilo třicet let.”

„Ale tentokrát byl Henning tišší.”

„Tišší,” potvrdila Vossbergová. „A já se neptala. Jak říkám: zdvořilost.”

Karin přikývla, poděkovala a šla.

Za ní zaklaply dveře s přesným klepnutím.

Karin zůstala stát u zábradlí Alsteru, ruce v kapsách. Vítr táhl od jihovýchodu a čeřil vodu do drobných hřebínků, které se lámaly a slévaly. Hloupá, lhostejná voda. Nic jako přílivy v přístavu, žádná práce, žádný rytmus, který by dokázal zabít.

Dvě věci stály jasně, když se dívala na jezero.

Za prvé: Antje Vossbergová nebyla pachatelkou. Karin to poznala ne z empatie, z logiky. Smutek, který neseděl na

šablonu, byl pořád smutek. Zájem na pojistce, který se rozplynul při převodu smlouvy, byl — počká si na potvrzení od Reentse, ale cítila to — vyřešený motiv. Mrtvý milenec byl pořád mrtvý milenec, ne živá komplikace. Karin byla zvyklá vidět ztichlé manželství a zaměňovat ho za chlad, který kalkuluje, protože Mattis ležel ve studené vodě a nikdo nevěřil, že zemřel jinak než opilou náhodou. Ale chlad Antje Vossbergové byl hluboké, unavené smíření, ne maskovaný výpočet. Žena odešla od svého muže v myšlenkách o léta dřív a teprve teď zjišťovala, že není kam se vrátit. To bylo něco jiného.

Za druhé: Marit.

Dopis o záměru. Podpis, který Henning Vossberg *nikdy* nepřipojil, protože to neodpovídalo jeho povaze — a přesto existoval, nejspíš s jeho jménem. Karin to v hlavě obracela. Marit Vossbergová chtěla prodat. Rozuměla číslům. Viděla, kam věci spějí, dřív než si její otec ten pohled připustil. A někdo s Henningovým jménem na listině dal procesu pohyb, který on sám nedal. Henning byl muž, který tiskl a podtrhával, jemuž záleželo na tom, jak slova leží na stránce. Stačí přiložit ten dokument k jeho ostatním podpisům — k tištěným e-mailům, k logbooku, ke korespondenci. Podpisy se nepodepisují samy.

Karin se odvrátila od Alsteru a vyrazila zpátky k autu.

A pod tím vším — pod zimou vdovy a podvodem dcery a možná zruinovaným synem, pod záhadou pumpy a přesným časem zastaveného ciferníku — leželo cosi, co Karin ještě nedovedla pojmenovat. Řekl to Theo předchozího dne, mezi řečí, tónem člověka, který soucitně skládá poslední hodiny mrtvého přítele. *Pumpa vždycky zasekávala. Jak sešel dolů a stáhl za sebou Schott.*

Karin seděla v autě a nestartovala.

Schott. Povodňové dveře.

Theův popis byl přesný, podrobný a docela mimochodný, tak jak mluví člověk, který zná, jak budovy fungují. A přece — Karin si položku v duchu přehrála ještě jednou. Poloha těch dveří. Jistota v hlase. Že byl Schott nalezen zavřený, stažený zevnitř i zvenčí zajištěný visacím zámkem, nestálo v žádné tiskové zprávě. Vědělo to jen pár lidí na oddělení.

Jak přesně Theo Reents věděl, jak byl ten Schott nalezen?

Venku se zase rozpršelo. Karin počkala, jestli ten pocit zesílí, nebo se rozplyne. Nezesílil, ale ani neodešel. Zůstal jako řádek v logbooku: položka zatím bez data, čekající, až přijde její čas.

Nastartovala a odjela.

Three Keys

Důkazní místnost na oddělení páchla starou lepicí páskou na krabice a kávou ze džbánu, který nikdo nevypláchl od pátku. Karin stála u stolu a rozkládala obsah průhledných sáčků s čísly. Klíče. Přes dvacet jich bylo jen od budovy Bloku O na Kehrwiederfleetu — od vchodu, od nákladního výtahu, od kancelářského patra, od archivu, od technické místnosti, od skříně klimatizace, od záchranné brány z roku osmasedmdesát. Většina v jednotlivých sáčcích, etikety popsané Rasmusovým pravidelným písmem. Jeden sáček byl prázdný a vedle něj ležel lísteček: *zámek zásobárny — sáček č. 7 — uložit zvlášť*.

Zásobárna. Ten klíč putoval ke kriminalistické technice kvůli otiskům.

Karin sáhla po zprávě, kterou si ráno vytiskla. Výrobce zámku: Iseo, řada R6 — uzavřený, registrovaný profil, kopie klíčů jen na žádost doloženého vlastníka. Volala poslednímu autorizovanému zastoupení Iseo v Hamburku — klenotnictví, opravně hodinek a současně zámečnictví Güntera Madschiese na Großneumarktu — čtvrt hodiny po sedmé ráno. Otvíral v osm. Řekla mu, kdo je a co potřebuje.

Günter Madschies byl drobný šedovlasý muž přes šedesát, s několikerymi brýlemi a bez náklonnosti ke spěchu. Krám voněl strojním olejem a bavlněnými hadry. Ve výloze visela cedule *Schlüssel & Zeitmesser* a pod ní menší: *Iseo R6 — autorisierte Schlüsselkopie*. Karin položila na pult fotografii zámku ze spisu, i s číslem vyraženým do pouzdra.

Madschies se podíval přes brýle. Pak si nasadil jiné a podíval se znovu.

„Iseo R6,” řekl. „Uzavřený profil. To znamená, že klíče jsou evidované. Nevyrábějí se volně.” Otočil se k hnědé kartotéce za sebou a vytáhl zásuvku na písmeno V. „Vossberg. Ano, máme to tady. Zámek jsme instalovali v roce...” — drobný prst přešel řádek — „...osmaosmdesát. Původní zakázka na tři klíče. Podepsán Franz Vossberg, otec, předpokládám.” Vzhlédl. „Od té doby žádná žádost o kopii.”

„Takže tři klíče,” řekla Karin. „Nikdy víc.”

„Nikdy víc. A kdyby dnes někdo přišel a chtěl kopii, musel by donést sériové číslo, doklad o vlastnictví a průkaz totožnosti. Profil mám, ale bez formalit nestříhám. Tak to u Iseo chodí.”

„A kdyby si někdo nechal klíč zkopírovat jinde?”

Madschies se usmál jako člověk, který tu otázku slyšel mnohokrát. „Mohl by to zkusit. Jenže profil je patentovaný. Běžná zámečnická budka ho neudělá — nemá polotovar. Musel by najít specializovanou dílnu, a ta vede evidenci.” Odmlčel se. „Nebo by musel mít po ruce jeden z originálů a nechat z něj klíč obkreslit a vyfrézovat. Ale to se pozná. Klíč obtažený z hotového klíče je vždycky o vlas jinačí než klíč z

polotovaru. Hrany sednou trochu jinak, dno drážky je míň čisté. Každý slušný zámečník to pozná.”

Karin si do bloku zapsala tři slova: *tři — nikdy víc*. Poděkovala a šla.

Venku na Großneumarktu táhl od přístavu vlhký studený vítr, cítit odlivem a kdesi za ním praženou kávou. Karin stála u auta a čekala, až motor chytne teplo. V hlavě skládala inventář.

Klíč první: u Henningova těla. Pitevní protokol uváděl kožený kroužek se dvěma klíči — jedním od bytu na Harvestehuder Weg, druhým registrovaným Iseo R6. Iniciály *H.V.* vyražené do kůže obrácené dlaní. Patina po letech v kapse, kovová ouška obroušená do hladka. Na tom klíči nebylo nic nového.

Klíč druhý: Marit Vossbergová. Když u ní Karin v úterý seděla v kanceláři v Bloku O, Marit otevřela nástěnný trezor za stolem — úzký, antracitový Wertheim — a vytáhla klíč bez zaváhání. Iseo R6, přivázaný k papírovému štítku *Schott/Lager — Reserveschlüssel*. Na kroužku visela malá dřevěná bójka, červenobílá, ohmataná, nejspíš z dětství. Marit ho zase zamkla, aniž Karin nabídla, ať si ho vezme — a Karin o to ani nestála. Uložila si to jinak: klíč existuje, je na místě, patří do staré kancelářské rutiny.

Klíč třetí.

Pohlédla na čas. Osm čtyřicet sedm. Zavolala Rasmusovi.

„Máš číslo na Reentse?”

„Kancelář, nebo mobil?”

„Kancelář.”

Chvilé ticha, pak jí Rasmus nadiktoval číslo. „Proč zrovna dneska?“

„Pozvu se k němu na snídani,“ řekla Karin a zavěsila.

Kancelář Reents & Partner sídlila na Rothenbaumchaussee, kousek od Außenalsteru. Dům byl z let, kdy Hamburk ještě stavěl z chuti, ne ze strachu — krémový štuk, vysoká okna, měděné zábradlí, které se točilo do patra jako podpis. Jméno stálo na mosazné tabulce, leštěné, ale o vlas nakřivo. Karin stiskla zvonek tři minuty po deváté.

Theo Reents ji přijal sám. Sekretářka — mladá žena s vyplašenýma očima — je pustila dovnitř a hned zmizela. Pracovna byla plná knih a té vážné mlčenlivosti, kterou si platí ten, kdo žije z diskrétnosti. Koberec tlustý, tmavě červený. Oknem park, v parku holé stromy a přes holé větve kus Alsteru, šedý a plochý jako ták.

„Komisařko Brandtová.“ Reents vstal od stolu a podal jí ruku. Stisk pevný, teplý, ničím nepřehnaný. „Doufám, že jednou budu schopen říct, že jsou mi tyhle návštěvy milé. Zatím ne.“

„Chápu,“ řekla Karin. „Omlouvám se za čas.“ Posadila se, aniž čekala na vyzvání. „Potřebuju mluvit o klíčích.“

„Samozřejmě.“ Posadil se taky. V tváři žádné překvapení. Jen ten ustálený smutek, který na něm seděl od prvního dne a padl mu líp než dobře šitý oblek. „Cokoli mohu.“

„Zásobárna v suterénu,“ řekla Karin. „Visací zámek Iseo R6, registrovaná řada. Výrobce eviduje tři klíče, a to od osmaosmdesátého. Žádná další kopie nebyla nikdy legálně zhotovena.“ Položila na stůl opis Madschiesova záznamu,

otočený k němu. „Jeden klíč měl pan Vossberg u těla. Druhý je v trezoru jeho dcery, ověřeno. Třetí je u vás, jako u správce pozůstalosti.”

„Ano,” řekl Reents. „Tak to je.” Bez zaváhání.

„Mohla bych ho vidět?”

Na okamžik — ne dlouhý, lehký jako žabí přeskok po hladině — mu očima cosi přešlo. Pak vstal, přešel ke skříni u stěny, otevřel spodní šuplík a vyňal papírovou krabičku, jaká bývá na kancelářské sponky. Otevřel ji a obrátil ke Karin.

Uvnitř ležel klíč na koženém řemínku. Iseo R6 — Karin profil poznala z fotografií. Řemínek starý, tmavohnědý, na okrajích roztřepený. Klíč čistý.

Vzala krabičku do ruky. Zvedla klíč ke světlu z okna a zadívala se na kov.

Frézování přesné. Zuby ostré, bez obroušení, bez stínu mosti z kapsy nebo dlaně. U paty, kde výlisek přechází v očko pro řemínek, ani stopa zaprášení, ani to tmavnutí, co přijde s lety v zásuvce. Řemínek byl nošený. Klíč ne.

Položila ho zpátky do krabičky a krabičku vrátila.

„Kde ho obvykle máte?”

„Tady,” řekl. „V té krabičce, v té zásuvce. Jinam jsem ho nepotřeboval.”

„V zásobárně jste nikdy nebyl?”

„Párkrát. Henning mi ji ukazoval — byl na ni pyšný. Starý archiv, demižony, portská z ročníků, které sám nepamatoval. Bylo to trochu jako katedrála pro jednoho člověka.” Odmíchl se. „Naposledy bych řekl... před třemi, čtyřmi lety. Měl tam k narozeninám malou soukromou sešlost.”

„Se svým klíčem?”

„Henning mě vzal dolů. Svým.”

Karin si zapisovala. Nechala tužku jít pomalu, ať Reents vidí, že píše, ale netlačila ho k dalšímu slovu. Lidé mají nutkání vyplnit ticho. Reents ne. Seděl klidně a čekal. I to si poznamenala — ne na papír.

„Kdy jste ten klíč naposled fyzicky držel v ruce — před dneškem?”

Zamyslel se. Gesto věrohodné: mírně zdvižené obočí, pohled o kousek stranou. „Když jsme po Henningově smrti dělali soupis. Notářka Bergquistová chtěla seznam veškerého majetku v pozůstalosti, já dával dohromady doklady. Klíč byl v krabičce. Otevřel jsem ji, ujistil se, že tam je, a zapsal ho.”

„A předtím?”

Delší pauza. „To si přesně nevybavím. Klíč jsem jako správce dostal od Henninga před... řekl bych sedmi, osmi lety. Předal mi ho formálně, s dokumenty.” Kývl ke skříni. „Mám o tom potvrzení v jeho složce.”

„Budu potřebovat kopii.”

„Samozřejmě.”

Karin zavřela blok a uložila tužku. „Byl jste v zásobárně se svým klíčem někdy sám?”

Reents se na ni podíval. „Nikdy.” Hlas nezesílil, obrana nepřitvrdla. Prostě řekl *nikdy*, tónem člověka, který nemá důvod říct cokoli jiného. „Byl to záložní klíč pro případ nouze a kvůli mé úloze správce. Ne klíč k běžnému vstupu.”

„Rozumím,” řekla Karin.

Vstala. Reents taky. Na chodbě byl při loučení přesně tak zdvořilý jako vždy — ten odevzdaný smutek, pevný stisk, drobné gesto ruky k schodišti. Karin sešla podél měděného zábradlí, venku se na chodníku zastavila a zadívala se na Außenalster.

Voda šedá, nehybná, bez jediné vlny. Kolem parku projela tramvaj a její zvuk se ztratil za stromy. Tady voda neměla práci. Jen ležela a nechala se obdivovat — tak jiná než ta dole v přístavu, která dýchala s přílivem a bral si, na co dosáhla.

V autě si do bloku zapsala jedinou větu: *Klíč čistý. Řemínek opotřebený. K sobě od osmaosmdesátého patřit nemůžou.*

Nechala tužku ležet napříč blokem a přemýšlela.

Madschies řekl: *klíč obtažený z hotového klíče je vždycky o vlas jinačí než klíč z polotovarů.* Obkreslený originál se pozná. Klíč čerstvě vyfrézovaný z polotovarů vypadá přesně jako ten, co teď držela — čisté hrany, ostré zuby, bez patiny let. Řemínek byl starý. Klíč nový.

Mohlo to mít nevinné vysvětlení? Jistě. Reents mohl klíč ztratit a nechat si zhotovit náhradu. Mohl ten původní omylem zničit. Mohl — jenže pak by musel předložit doklady Madschiesovi nebo jinému autorizovanému zámečnickovi, a to by někde leželo v evidenci. Když nová kopie vznikla legálně, existuje o ní záznam. Když legálně nevznikla...

Karin spis nezavírala.

Přesto se to začínalo skládat do tvaru. Tři klíče. Jeden u mrtvého. Druhý v trezoru dcery, která měla na tu noc alibi přes dva kontinenty a hovor s časovými razítky. Třetí u muže, jenž byl Henningovým nejstarším přítelem, správcem jeho pozůstalosti, jediným mimo rodinu, kdo znal tu budovu tak dobře jako oni.

Dveře zamčené zvenčí. Henningův klíč na těle, uvnitř. Dveře jdou zamknout jedině druhým klíčem, zvenku, někým, kdo stál na chodbě, když už byl Henning dole.

Matematika se psala sama, a to ji děsilo, protože byla čistá. Karin si přála, aby to zůstalo u čísel. Čísla jsou studená, bez tváří. Jenže viděla, jak Reentsovi přešlo cosi očima, když sahal pro krabičku, a viděla nový klíč na starém řemínku, a věděla, že tohle nebude příklad k vypočítání. Bude to člověk. Někdo, komu Henning otevíral dveře tři desetiletí.

A nejhorší na tom bylo, že ta nejtišší, skoro neslyšitelná část její mysli šeptala: *jen to nech ještě chvíli vést.*

Znala ten hlas. Slyšela ho už šestnáct let, pokaždé když někoho našli ve vodě a spis se zavřel za čtrnáct dní. Byl to týž hlas, který jí nedal podepsat Henninga jako nehodu — a týž, který ji jednou málem dovedl k tomu obvinít nevinného. Nedeceivng člověk se musí učit nedeceivat sám sebe nejvíc.

Protože pokud to byl Reents, muselo tu být víc. Ne jen klíč. Musel mít důvod, a ten ležel někde v papírech, které Henning tisknul a podtrhával, a v číslech, jež mu pečlivá mladá účetní rovnala do tabulek. Klíč otevíral dveře. Neotevíral pohnutku.

Zatím neměla dost. Ten tvar byl krásný a nebezpečný přesně tak, jak jsou nebezpečné všechny krásné tvary — člověk je snadno vezme za pravdu dřív, než pro ni má v ruce důkaz. Tělo bylo nalezené za zamčenými dveřmi, ale soud nezavírá nikdo s krabičkou na sponky a podezřením.

Nastartovala a vyjela do deště.

Down Among the Sacks

Greta Lührsová odemkla dveře sledovacího centra — malé místnosti za vrátnicí, která páchla studenou kávou a vlhkými kabáty — a nezeptala se, jestli Brandtová chce čaj. Prostě ho přinesla. Dva hrnky, lžička v každém. Pak si sedla na druhé místo před monitor a složila ruce do klína, jako žena, která ví, že čekání patří k práci.

Bylo krátce po čtvrté a ve Špýcharském městě už houstlo šero. Okénkem vrátnice viděla Karin kus Kehrwiederfleetu — přílivového kanálu s vodou tmavou jako starý vosk — a za ním cihlové štíty Bloku O, mokré a lesklé, popsané čtyřmi generacemi obchodu s kávou. Vzduch měl tu hamburskou příchut': brakická voda, nafta od řeky a pod tím vším slabý vytrvalý pach pražené kávy, který z těch zdí nevyrchá, ani když je firma dávno po smrti. Kdesi nad přístavem zaduněla po viaduktu U3 a zase ztichla.

„Ukažte mi, co máte,“ řekla Karin.

Greta pohnula myší bez jediného zbytečného pohybu. Šestašedesátiletá, podsaditá, stříbrné vlasy přistřižené naostro pod límec montérkové bundy — žena zvyklá na noční

směny a na to, že se jí nikdo neptá. V Bloku O pracovala přes dvacet let. Zнала každý skřípavý nýt v podlaze.

„Kamery jsou tady.“ Ukázala na plánek nalepený vedle monitoru. Karin se přiklonila. Půdorys budovy, na něm červené tečky. „Vstupní vestibul. Schodiště A a B. Nákladní výtah. Severní strana přízemí, u fletu. Dole nic. Na spodní úroveň nikdy nebylo dost světla a pan Vossberg říkal, že kamera v archivní trezorové místnosti by překážela při stohování beden.“ Odmlka. „Teď bych si přála, aby tam byla.“

Karin si to nezapsala. Zapamatovala si to.

„Začneme od šestnácté hodiny.“

Záběr byl zrnitý, pět snímků za sekundu. Vstupní portál a kus schodiště. Čas — blikající bílá čísla v rohu — 15:58. Za sklem šedý podzimní podvečer, déšť šikmo přes nábreží.

„To je Bjarne.“ Greta ukázala na postavu v pracovní bundě, vycházející ze schodiště s přepravkou. „Šel v šestnáct pryč. Před bouřkou chtěl zkontrolovat druhý sklad na Brooktoru.“

Karin si to poznamenala. Logbook čerpadla, 16:00. Bjarne odchází. Sekvence držela.

„A pan Vossberg?“

„Sešel dolů kolem čtvrt na pět. Přinesl si z kanceláře složku — vždycky to tak dělal, když přicházela Sturmflut. Archiv potřeboval uzavřít. Stará vína přikryt plachtou, zkontrolovat čerpadlo.“ Odmlka. „Dělal to každý rok dvacet let. Nikdo ho nepřemluvil, aby šel domů a nechal to na mně.“

„Co vám řekl naposled?“

Greta se zadívala na monitor. Obraz tiše šuměl.

„Zeptal se, jestli mám připravené číslo na záchranku. Chtěl mít jistotu, že ho mám vyt'ukané, kdyby voda přišla rychle. Pak řekl —“ Zarazila se. „Řekl: *Greto, dnes to nezávírejte sama. Počkejte na mě. Aby budovu zamkl on. Aby měl jistotu.*“

Kratší přestávka. „Tak to dělával. Musel mít všechno pod kontrolou.”

Záběr. 17:08. Postava vycházela z vestibulu do deště. Greta nemusela nic vysvětlovat.

„To jsem já. Šla jsem si ven zapálit.” Odkášlala si. „Teprve s tím přestávám.”

17:22. Druhá postava. Hubená, v bundě s kapucí, rychlá chůze, pohled k zemi. Zamířila rovnou ke schodišti.

Karin se naklonila dopředu.

„Znáte ho?”

Greta chvíli mlčela. Pak: „Pan Lasse.”

V Karin se něco usadilo — ne překvapení, spíš potvrzení. Lasse Vossberg tvrdil, že večer v Bloku O nebyl. Tvrdil to dvakrát, jednou Petersenovi, jednou jí. Záběr ho usvědčoval tím svým nezpochybnitelným šedivým způsobem. A přesně tady, věděla Karin, číhala past, do které lidé v její profesi padali nejraději: lhář se snadno povýší na vraha. Donutila se sedět rovně a nechat čísla mluvit dřív než vlastní chuť.

„Chodil sem pravidelně?”

„Ne.” Greta odtrhla oči od obrazovky. „Pan Lasse přicházel tak jednou za měsíc. Nikdy moc brzy, nikdy moc pozdě. Jednou jsem ho zastihla ve druhém patře u starých vzorků. Řekl, že se přišel podívat na staré záznamy. Nevím na jaké.” Pauza. „Měl svůj klíč. To jsem věděla. Pan Vossberg o tom nikdy nemluvil.”

Karin se vrátila k obrazovce. Lasse zmizel ve schodišti. 17:22.

„Kdy odešel?”

Greta přetočila. Šum, šum, šum — záběry se sunuly tak pomalu, že se jim bez trpělivosti nedalo věřit. 19:07. Kapuce stažená. Lasse procházel vestibulem ven, tentokrát pomaleji,

s pokleslými rameny. Přidržel si dveře. Venku pršel pravý říjnový déšť a čočka byla mokrá od kapek.

„19:07,” řekla Karin. „Dávno před vrcholem záplavy.”

„Vrchol byl až kolem druhé v noci.”

„Ano.” Zapsala si to. 19:07. Odchod potvrzený. Lhal o tom, že tu byl — ale odešel hodiny předtím, než voda stoupla. Záplava ho nevyhnala. Holý fakt, beze zbytku.

A pak — protože si zvykla nevěřit ani číslu, dokud nedojde na konec pásky — řekla: „Pust’te to dál. Až do půlnoci.”

Greta zvedla obočí, ale poslechla. Vestibul prázdný. Déšť na skle. Minuty se vlekly jako voda v odlivu — a Karin je sledovala s trpělivostí, kterou se naučila u otcových nákladových tabulek: nikdy nevěřit součtu, dokud nepřičteš poslední řádek.

A v 20:17 se kapuce vrátila.

Karin nepohnula ani rukou. „To je zase on.”

„To je pan Lasse.” Greta to řekla tiše, skoro provinile, jako by ji ten záběr nachytl při nepořádku ve vlastní paměti. „Já — na tohle jsem zapomněla. Byla jsem v osm na obchůzce. Nahoru, druhé patro, dolů. Musela jsem ho minout.”

Lasse na záběru vešel rychleji než poprvé. Žádná složka, ruce v kapsách, ramena u uší. Zamířil ke schodišti a zmizel.

„A ven?”

Šum. 20:53. Kapuce znovu prošla vestibulem. Tentokrát se Lasse u dveří zastavil. Stál chvíli zády ke kameře, hlavu skloněnou, jako by čekal, až se odhodlá vyjít do deště. Pak vyšel.

„20:53,” řekla Karin. Dvakrát si podtrhla. Dvě návštěvy. Sedmnáct dvacet dva až devatenáct nula sedm. Dvacet sedmnáct až dvacet padesát tři. „Vrátil se. A zase odešel — pořádk dávno před vodou.”

„Dávno,” přitakala Greta. „V devět ještě nic nestoupalo. Voda byla v korytě jako každou noc.”

Karin se opřela. Otázka už nebyla, jestli Lasse lhal. Lhal. Otázka byla, co dělal hodinu a tři čtvrti při první návštěvě a něco přes půl hodiny při druhé — a proč se vůbec vracel.

„Viděla jste ho mluvit s otcem?”

„Ne.” Greta přimhouřila oči. „Nevím ani, jestli šel až dolů. Schodiště ho zachytí na příchodu a na odchodu. Kde mezitím byl, to vám neřeknu.”

„A dveře do archivu? Schott?”

„Tam kamera není.” Totéž co na začátku. Greta opakovala jen to, co bylo pravda, a nedodávala nic, co by pravda nebyla.

Karin dopila čaj. Vystydrou, hořkou, s tenkou blankou navrchu. Venku potemnělo — zimní soumrak přicházel bez ohlášení, v půl šesté byla tma jako ve čtyři. Flet pod oknem měl barvu olova a jeho hladina se neslyšně zvedala o palce, jak příliv nasával řeku zpátky pod cihly a dubové piloty, na nichž celé Špýcharské město stálo už sto let.

„Povězte mi o jeho rituálu,” řekla Karin. „Před bouřkou. Co přesně dělal, než sešel dolů.”

Greta opřela záda. Přemýšlela tak, jak přemýšlí člověk, který ví, že musí být přesný.

„Nejdřív vždycky čerpadlo. To kontroloval ve čtyři, ještě za světla. Pak nahoru, zavřít okna v kanceláři, snést složky. Všechno rituální, jako mše. Pak přišel za mnou — sem nebo k vrátnici — a řekl mi, co mám dělat, kdyby voda přišla rychle. Číslo na záchranku. Pokyny pro jistotu.” Odmlka. „Říkala

jsem mu, že to umím nazpaměť. On na to: *Právě proto to opakuju, Greto.*”

Karin to skládala k sobě. Logbook čerpadla, 16:00. Sešel ve čtyři, zaznamenal, že čerpadlo běží. Odškrtnuto. Pak nahoru, pak složky, pak pokyny Gretě. To pořadí dávalo smysl.

„A potom?”

„Sešel dolů. Do archivu. Jednou jsem šla za ním — před třemi lety, taky před bouřkou — a ukázal mi, jak to tam vypadá. Bedny s kartonem, stará vína v regálech, ta velká ocelová vrata.” Mírně pokrčila rameny. „Říkal, že mu to místo připomíná loď. Bezpečné, dokud víš, co děláš.”

Karin si zapsala: archiv — Henningův výraz: jako loď.

„Chodil tam vždycky sám?”

„Pokud vím, ano. Bjarne chodil jindy. Tenhle rituál patřil jenom jemu.”

„Viděla jste ho ten večer sejít?”

„Viděla. Kolem šesté, snad čtvrt na sedm. Baterka, složka pod paží. Pozdravil mě rukou.” Zarazila se. „To bylo naposledy, co jsem ho viděla.”

Ticho. V místnosti šuměl monitor a zdálky bylo slyšet flet — vodu narážející v přílivu do cihel.

„Greto.” Karin se trochu pootočila. „Přišel ten večer ještě někdo? Kromě pana Lasseho?”

Stará žena se nezamyslela hned. Bylo vidět, jak prochází paměť — pomalu, řádek po řádku, jako by listovala logbookem vlastní směny.

„Bjarne odešel v šestnáct, jak říkám. Pan Lasse přišel a odešel, a pak ještě jednou. Pan Vossberg sešel kolem půl sed-

mé.” Odmlka. „Pak jsem šla na obchůzku. Nahoru, druhé patro, zpátky dolů. Kolem osmé.”

„A?”

Greta se zamračila — ne na Karin, na sebe, na ten nepořádek v paměti.

„Venku stálo zaparkované auto. Tady za rohem, u Kehrwiederu. Všimla jsem si ho, když jsem šla zkontrolovat závoru. Tmavé — možná šedé, možná modré, ve tmě se to nedalo poznat. Myslela jsem, že patří někomu z brigády od protipovodňových zábran.” Mírně zavrtěla hlavou. „Jenže brigáda stála dál, u Holländischbrookfleet. Tohle auto bylo blíž. Samo.”

„Kdy přesně?”

„Po deváté. Možná půl desáté. Nespěchala jsem.”

„A řidič?”

„Neviděla jsem ho. Auto stálo, motor možná běžel — nevím, pršelo a sklo bylo zarosené. Pak jsem šla dovnitř.” Greta se odmlčela, jako by si teprve teď uvědomila, na co se vlastně dívala. „Připadalo mi divné, že tam někdo sedí za takové noci. V autě, potmě, u zavřeného skladu. Ale lidi dělají divné věci, když se blíží voda. Říkala jsem si, že čeká, až přestane pršet.”

„Pršelo celou noc.”

„Pršelo celou noc,” přitakala Greta tiše.

Karin nedovolila tváří prozradit nic. Pozdě večer. Po deváté. Auto, samo, blíž než brigáda. V hlavě jí naskočil vroubek, který tam patřil, jen ho zatím neuměla zařadit: vrak hodin na zápěstí, zastavený ve 22:41, a tahle tmavá silueta u Kehrwiederu o dvě hodiny dřív. Zapsala si: *cca 21:00–21:30, tmavé auto, šedé/modré*. A pod to: *ověřit vůz — barva*.

Greta se dívala do svého hrnku.

„Víte, čím to auto bylo?“

„Ne.“ Rovněž, bez omluvy. „Kdybych věděla, řeknu vám to hned.“

Karin nechala otázku viset o vteřinu déle, než bylo nutné.

„Pan Reents jezdí tmavé auto, vidíte.“

Greta zvedla hlavu. „Pan Reents tu byl přes den. Přišel kolem poledne, zůstal hodinu dvě. Viděla jsem ho odjíždět, ještě nebyly čtyři.“ Přestávka. „Jestli myslíte, že to večerní auto bylo jeho... nevím. Možná. Tmavé auto má, to je pravda.“

„Jak to víte?“

„Protože jednou zaparkoval přede dveřmi a pan Vossberg po něm chtěl, aby popojel. Že blokuje příjezd pro kamiony. Pan Reents se zasmál a popojel.“ Malá pauza. „Vždycky zdvořilý. I při takových věcech.“

Zdvořilý. Vždycky po ruce. Karin si tu větu nechala dopadnout a neřekla na ni nic.

„Greto — mluvil s vámi pan Vossberg ten den o něčem zvláštním? Něco, co ho tížilo?“

Žena se na Karin dlouho nepodívala. Dívala se na monitor, kde zamrzl obraz prázdného vestibulu — tmavý, zrnitý, bez života.

„Řekl mi jednu věc,“ ozvala se nakonec tiše. „Ráno, když šel nahoru. Zastavil se u mě a řekl: *Greto, jestli se vás dnes někdo bude ptát na přístup do archivu — at' je to kdokoli — řekněte to nejdřív mně.* Přesně tak to řekl.“ Otočila se ke Karin. „Myslela jsem, že myslí Lasseho. Ti dva spolu vycházeli špatně.“

„A ptal se někdo?“

„Ne. Nebo — nevím. Odpoledne jsem byla hodinu venku, koupit chleba. Vrátila jsem se ve čtyři. Pak už jsem byla tady celou noc.“

Hodina venku. Hodina, ve které Bjarne zalogoval čerpadlo a pak odešel. Hodina, ve které — Karin to zatím neřekla nahlas — mohl přijít kdokoli a nikdo by to neviděl.

Venku se flet zvedal. Byl to denní příliv, ne záplava — tiché každodenní dýchání vody pod cihlami — ale Karin ho slyšela. Zvuk, který Hamburk vydával pořád a kterého si přestanete všímat, dokud voda neudělá něco, co nemá.

Greta ji doprovodila ke dveřím.

„Byl to dobrý člověk,” řekla žena na prahu. Ne sentimentálně. Jako fakt. „Těžký, ale dobrý. Staral se o tuhle budovu jako o živou věc.” Pohled na mokré nábřeží. „Neměl umřít v jejím sklepě.”

Karin si oblékala kabát.

„Ne,” řekla. „Neměl.”

Vyšla do deště. Za zády slyšela, jak Greta zamyká — jeden zámek, pak druhý, pak řetěz. Pečlivě. Jako by si zvykla zavírat věci bezpečně od chvíle, kdy zjistila, že zavírat nestačí vždy.

Před šestnácti lety jí jeden kolega řekl skoro totéž, co jí dnes řekl Rasmus: opilý mladík, voda, žádné svědky — uzavři to, Karin, a běž domů. Mattis. Naučila se od té doby jednu věc, kterou si neuměla odpustit ani vychválit: že chut' vidět v každém utonutí vraždu je stejně nebezpečná jako pohodlí vidět v každém utonutí náhodu. Lasse nebyl Mattis a Henning Vossberg nebyl náhoda jen proto, že si to ona přála. Bude potřebovat víc než hodinu a tři čtvrti něčí lži.

Karin se zastavila u zábradlí nad fletem. Voda pod ní měla barvu inkoustu a světla skladu se v ní tříštila — rozdrobená, nespolehlivá.

Lasse tu byl. Dvakrát. Lhal o obojím. Ale podruhé odešel v 20:53 a voda přišla až na noc. At' dole našel nebo nenašel cokoli, at' mlčel ze strachu nebo ze studu, vyšel po svých a suchý. Otázka nebyla, jestli vrah — to ne. Otázka byla, před čím utíkal a proč o tom dvakrát lhal člověku od vraždy.

A to tmavé auto u Kehrwiederu. Po deváté. Samo, blíž než brigáda.

Karin vytáhla zápisník a podtrhla tu hodinu. Vedle napsala iniciály, které se jí draly myslí bez vysvětlení — jako logická odpověď na rovnici, kterou ještě neměla celou.

T. R.

Zaklapla zápisník. Pod ní dýchal flet dál.

Certificates and Sea Charts

Papír v té místnosti páchl jako všechna stará kancelářská místa — zatuchlinou a levnou kávou, do toho tenkou nití mořského vzduchu, který se sem cedil oknem. Karin Brandtová rozložila svazek dokumentů na stůl v archivu ve druhém patře Bloku O a chvíli jen stála. Za oknem, přes Kehrwiederfleet — přílivový kanál s vodou tmavou jako starý vosk —, poskakovali v okapním žlabu vrabci. Bylo čtvrt na deset ráno. Listopad přišel přes noc, beze slávy, jen o stupeň chladnější než říjen.

Selma Krohnová jí přinesla z bistra v přízemí dvě kávy. Bez ptaní, bez komentáře — postavila je na roh stolu, kde nezatěžovaly papíry. Karin to zaregistrovala jako akt jisté inteligence.

„Začneme certifikáty,” řekla.

Selma si sedla naproti a otevřela červené desky. Nebyla vystrašená ani servilní. Přinesla fakta a chtěla, aby je konečně někdo slyšel.

* * *

Bylo to pečlivé podvádění, a proto zůstalo tak dlouho neviditelné.

Bjarne Holm po nejméně osm let označoval blendované kávy jako single-origin. Přesněji: vystavoval certifikáty provenience s razítkem Vossberg & Söhne a prohlášeními, která nepocházela od žádného certifikačního orgánu, nýbrž ze šuplíku jeho vlastního stolu. Etiopská Yirgacheffe, ve skutečnosti brazilsko-ugandská směs s pětiovým podílem kvality. Kolumbijská Huila ze čtyř různých úrodišť, jíž se Kolumbie dotkla jen jako přestupní uzel. Guatemalská Antigua — chráněné zeměpisné označení, které Bjarne používal jako dekoraci.

Selma to rekonstruovala do tří tabulek. Časy, šarže, čísla certifikátů, jména odběratelů. Deset kavárenských řetězců po severním Německu, čtyři velkoobchodníci, dvě hotelová konsorcia. Přírážka za single-origin mezi dvanácti a devatenácti procenty. Souhrn za osm let: zhruba čtyři sta padesát tisíc eur v neoprávněně účtovaných prémiech.

„Zachránilo to firmu,” řekla Selma. Bez emoce, jen konstatovala. „Náklady na původ stoupaly, pražírny v Hamburku a Berlíně nabízely levněji. Firma potřebovala hranu. Bjarne mu ji dal.”

„Vossberg to věděl?”

„Že byl Bjarne laxní k certifikacím, věděl.” Selma vytáhla list — fotokopii e-mailu z roku 2021, se dvěma podtrženými. „Myslím, že si říkal, že je to jen administrativní nedbalost. Dokud si nedal práci to spočítat.”

Karin vzala list. Henningův rukopis na okraji: *Prüfen. BH.*

Dvě slova. Zkontrolovat. Bjarne Holm.

„A pak si to spočítal,” řekla Karin.

„Proto mě najal. Neřekl mi, co přesně mám hledat. Řekl: projděte mi dokumentaci provenience za deset let a zkon-

trolujte, jestli certifikáty sedí.” Selma na okamžik sklopila oči k tabulkám. „Měl tušení. Nebyl to náhodný audit.”

Karin si zapsala čas. Deset čtyřicet. Pod to: *Bjarne věděl, že audit běží.*

* * *

O půl jedenácté zastavila taxíkem na Sandtorkai, kde ve druhém patře věžovitě budovy s výhledem na přístav sídlila firma Küpers & Möller — obchodní makléř s kávou, druhá generace. Muž, s nímž se sešla, se jmenoval Dieter Möller, šedesátník s kávovými skvrnami na košili a způsobem profesora, jenž vysvětluje samozřejmosti.

„Single-origin je marketing, ale i legislativa,” řekl. „Ne přímo zákon. Unijní úprava klamavého označování se sem dostane přes kupní smlouvy. Když certifikát říká Huila Colombiana a produkt to není, je to podvod. Malý, těžko prokazatelný. Ale podvod.”

„Co by Bjarneho čekalo, kdyby to vyplulo?”

Möller pokrčil rameny s profesionální přesností. „Záleží, jak velká ryba. Správný delikt. Možná trestní, prokážete-li úmysl. Firma by čelila nárokům odběratelů. Reputačně — v tomhle byznysu by bylo hotovo.”

„A kdyby to vyplulo při interním auditu?”

„To záleží na tom nahoře. Jestli sáhne po telefonu na advokáta, nebo na novináře.”

Karin to zapsala. Pak řekla: „Henning Vossberg by spíš zavolal advokátovi?”

Möller chvíli mlčel. Za jeho zády klouzaly po Labi dvě kontejnerové lodě, tak pomalu, jako by je kdosi posouval rukou.

„Henning byl člověk staré cti,” řekl nakonec. „Hodně staré. Kdyby šlo jen o tohle, řekl bych, že by Bjarne dostal

šanci to vysvětlit. A nejspíš i šanci odejít důstojně.” Odmlčel se. „Ale to je jen můj odhad.”

Zeptala se ještě na trh, na marže, na to, co vědí ostatní makléři. Möller odpovídal poctivě a zbytečně. Venku sílil vítr od Labe a Karin sledovala, jak se na kanálu láme odraz jeřábu, jako by byl celý svět neklidný a pohyblivý.

* * *

Vzorková pražírna v přízemí Bloku O ještě běžela. Starý buben Probat, mosazný, okoralý — přesně takový, jaký by Henning Vossberg odmítal vyměnit. Karin tam stála s Rasmusem Petersenem, který přijel pozdě a ještě byl cítit obědem.

„Bjarne měl motiv,” řekl Rasmus. „Audit by ho zničil. Firmu taky.”

„Obojí.”

„Věděl o těch kanálech líp než kdokoli. Věděl o pumpě.”

„Ano.”

Rasmus se opřel o zeď a založil ruce. Měl ve zvyku říkat věci, jako by si je předtím vyzkoušel před zrcadlem a byl si jistý jejich logikou. Karin mu to nezazlívala. Byl poctivý, byl svědomitý. Jen zatím věřil, že logika a pravda jsou totéž.

„Certifikátový podvod je jasný. Bjarne podepisoval, Bjarne bral prémiový zisk.”

„Bral ho firma, ne Bjarne osobně.”

„Firma, za kterou odpovídal. Karin —”

„Vím.” Přerušila ho, ne podrážděně. „Vím, jak to vypadá.”

Buben škubl. Karin si uvědomila, že byl puštěný — někdo ho nezapnul kvůli ní, byl puštěný od dřívějšíka, zbytek rutiny, jež pokračovala i bez Henninga Vossberga. Vůně spálené slupky a něčeho sladkého, skoro karamelového. Káva jako argument, čas zakonzervovaný v Maillardově síti.

„Ten certifikátový podvod vydělal firmě čtyři sta padesát tisíc za osm let,” řekla Karin. „To je necelých šedesát tisíc ročně. Firma měla roční obrat přes čtyři miliony.”

Rasmus přišel blíž. „Co tím chcete říct?”

„Že to nevysvětluje, co Selma Krohnová našla v účtech.”

Vytáhla ze složky výtisk — fotokopii účetního pracovního listu. Tři sloupce čísel. Podala mu ho, aniž cokoli dodala. Nechala ho at' si to spočítá sám.

Po dvaceti vteřinách zvedl hlavu.

„To je jiná položka.”

„Jiná položka,” potvrdila.

* * *

Selma zůstala v archivu a přidávala vrstvy. Když se Karin vrátila, ukázala jen na prázdnou židli.

Šlo o svěřenecký účet — Treuhandkonto —, který Vossberg & Söhne vedl externě přes advokátní kancelář jako třetí stranu. U firem tohoto profilu standard: část příjmů se odkládala stranou, kryly se z toho kauce, smluvní závazky, pojistná plnění. Účet existoval třicet let.

„Odčerpávání začalo malé,” řekla Selma. „Zprvu čtyři, pět tisíc eur ročně. Pak rostlo. Posledních šest let v průměru devětašedesát tisíc.”

Karin se zadívala na čísla. „Celkem?”

„Za šest let kolem čtyř set tisíc. Za celou dobu výrazně víc, ale starší záznamy jsou kusé.”

„A kdo mohl ty odečty autorizovat?”

Selma na ni pohlédla bez emoce. Přesně tak, jak by hleděla na jakákoli fakta. „Mandátní advokátní kancelář. Advokát, který účet spravoval.”

Karin sevřela pero. Za oknem fleet, klidný, šedý jako vždy. Přílivy sem chodily a odcházely a nic z toho neopakovaly hla-

sitěji než šeptem.

„Bjarne to podepsat nemohl.”

„Bjarne k tomu účtu vůbec neměl přístup,” potvrdila Selma. „To je bankovní a právní rámec. Dispoziční oprávnění má jen mandovaný advokát.” Položila vedle pracovního listu fotokopii e-mailu — svého e-mailu Henningovi, z minulého týdne. Jednu řádku Karin už znala z protokolu, ale teď ji viděla v papíru: *unerklärliche Abflüsse aus dem Treuhandkonto — nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar*. Nevysvětlitelné odtoky ze svěřeneckého účtu — autorizovatelné jen mandovanou kanceláří.

Pod tou větou stál Henningův rukopis. Ne tužkou. Modrým perem, dvěma ráznými tahy podtrženo. A na okraji, jeho úhledným, krátkým písmem: *alles vorbereiten — Treffen*. Připravit všechno — schůzka.

„To podtrhl on,” řekla Karin. Nebyla to otázka.

„On,” řekla Selma. „A požádal mě, ať mu na to setkání všechno připravím. Nejmenoval s kým. Řekl jen, že to musí být ten člověk osobně.”

* * *

V poledne šla Karin sama ke Kehrwiederfleetu. Ne k Bloku O, ale ke kamenné zídce o dvacet metrů dál, kde do starého uvazovacího kruhu zarůstal mech. Stoupla si na zídku a hleděla dolů do vody. Přílivová vlna sem přijde za pár hodin. Pak odejde. Tak to šlo léta, tak to půjde dál.

Bjarne znal pumpu. Bjarne znal přílivy. Bjarne mohl mít motiv, kdyby ho Henning hodlal zničit.

Ale Bjarne se k tomu účtu nedostal.

A ten účet byl o celý řád větší než certifikátový podvod. Čtyři sta padesát tisíc za osm let, aby firma přežila — to byl Bjarneho podvod, malý, systematický, ze žně a z loajality.

Tohle bylo z jiné hladiny. Z hladiny, na které Bjarne nikdy nestál.

Vytáhla z kapsy fotokopii pracovního listu, kterou si přinesla ze složky, a znovu si ji prohlédla. Svěrenecký účet a vedle něj typ oprávnění: *nur durch mandatierte Kanzlei*. Selmino podtržení, slabší, tenčí — tužka, metodická značka pro vlastní orientaci.

Ale tentýž list, tentýž e-mail viděl Henning. A podtrhl ho perem, dvakrát, silně. Stejně jako podtrhával všechno, co mělo váhu — muž, který tiskl každý e-mail a tahem pera odděloval, co se počítá, od toho, co ne. Pokud to viděl on, pak věděl, co Karin teprve skládala dohromady.

Fleet se lehce zvlínil. V dálce přešel po Labi trajekt a vlna doběhla až sem, vzdálená ozvěna pohybu, zpomalená vodou a dálkou. Karin počkala, až dozní.

Pak si zapsala do bloku: *Kdo je mandovaná kancelář?*

A pod to, po malé pauze: *Henning to věděl.*

Věděl víc než jen o Bjarnem. Věděl víc, než komukoli řekl. A pak si v posledním týdnu zapsal do diáře jedinou schůzku — *T. R. 16:30* — a sešel dolů do trezoru zajistit archiv před přílivem. Karin zatím nedávala těm třem písmenům tvář. Ukládala je vedle ostatního, jak je její otec ukládal čísla na nákladové listy: ne proto, aby je hned přečetl, ale aby seděla na svém místě, až přijde řada.

Voda šplouchla o kámen pod ní, chladná a tichá, bez odpovědi.

Karin složila papír a zastrčila ho zpět do kapsy. Kdesi za fleety začalo bouchat závaží o nábřeží — přistávalo plavidlo, nebo se odráželo — a ten zvuk jí zůstal v uších jako připomínka, jak tichá místa najednou hlučí, když na ně přijde otázka ze správné strany.

Bjarne Holm jí byl naservírován jako řešení. Pečlivý, uvěřitelný, s motivem, znalostí i příležitostí.

Karin nikdy neměla ráda dárky zabalené příliš úhledně. Někdo jí mezi prsty otevřel dveře a ukazoval do jedné místnosti tak naléhavě, že se musela ptát, co je za těmi vedlejšími. Voda pod ní stoupala o vlas, tak pomalu, že to oko nezachytilo, a teprve mokrý lem na kameni prozradil, že vůbec stoupla.

The Tide Does Not Lie

Venku pršelo. Karin Brandtová slyšela déšť na okenním rámu — ne bouřku, jen ten trvalý listopadový šum, jaký Hamburk pumpuje z Labe jako dech — a neotočila se k oknu. Stála před nástěnkou a pila studený čaj z hrnku, který si zapomněla ohřát.

Nástěnka zabrala půlku zdi v obývacím pokoji. Bydlela sama, takže si mohla dovolit mít nástěnku na půlce zdi a nikomu ji nevysvětlovat. Fotografie z místa nálezu. Kopie zápisu z logbooku, písmo přesné a tlusté. Tabulka přílivů vytištěná ze stránky BSH — Bundesamt für Seeschifffahrt und Hydrographie. A uprostřed toho všeho fotografie hodinek. Staré, mechanické, samotáčecí. Stály na 22:41.

Sundala tabulku přílivů ze špendlíku a položila ji na kuchyňský stůl pod lampu.

Speicherstadt, Kehrwiederfleet: výška vody v noci z pátého na šestého listopadu. Čísla byla přesná a lhostejná, jako vždy. Kulminace bouřkové vlny — Hochwasser-Scheitel — 01:52 ráno. Příliv a odliv nebere ohled na mrtvé, na rodiny, na tiskové zprávy. Dělá si své.

22:41.

Napsala si to na papír a podtrhla dvakrát, stejně jak Henning Vossberg podtrhával e-maily. Starý zvyk se přihlásil nevhodně a ona ho nechala být.

22:41 hodinky. 01:52 kulminace.

Tři hodiny a jedenáct minut.

Začala od začátku, protože jiná cesta nebyla.

Henning Vossberg šel dolů do trezoru. Byl to jeho rituál před každou Sturmflut — Greta Lührsová to potvrdila, Bjarne Holm to potvrdil, Marit Vossbergová to věděla od dětství. Otec chodil před každou velkou vlnou zkontrolovat archiv a starý vinný sklep pod úrovní hladiny Fleetu, přílivového kanálu, jehož voda byla tmavá jako starý vosk. Pumpa. Dveře. Záznamy. V tomhle pořadí. Byl to muž, který otestoval pumpu a zapsal to do logbooku v šestnáct hodin, i když bylo jasné, že jde jen zazimovat sklep.

Výsledky z pitvy: voda v plicích odpovídala vodě z Fleetu. Brakická. Žádná pitná voda, žádná jiná příměs. Utopil se v tom, co měl pod nohama. Dr. Sahinová k tomu přidala jednu větu, kterou si Karin při čtení nejprve odložila stranou: *Nasáknutí oděvu a charakter plicní náplně ukazují, že tělo bylo ve vodě nejméně čtyři až pět hodin. Déle, než by odpovídalo zaplavení při vrcholu vlny.*

Tehdy to založila. Ted' to vytáhla znovu.

Pumpa. Tabulka přílivů. Hodiny. Dveře.

Srovnala si to do řady jako náboje.

Pumpa: otestována a zaznamenána jako funkční v šestnáct hodin téhož dne. Henningův rukopis, Henningův logbook, číslo v pravém horním rohu stránky. Nebylo to přibližné — bylo to 16:00. Pumpa fungovala.

Pumpa nalezena: plovák spínače zajištěn stahovací páskou. Jistič vypnutý.

Sedla si ke stolu a nechala to chvíli odležet.

Plovák se nezajistí sám. Stahovací páska se sama neobjeví. Jistič nepadne sám dolů, zatímco venku řve Sturmflut. To věděla každá elektrikářka. To věděla každá žena, která vyrůstala ve Wilhelmsburgu a dívala se, jak otec před každou velkou bouří kontroluje záložní systémy na portálovém jeřábu. Záložní systémy se před bouří nevypínají. Před bouří se spouštějí.

Pumpa musela být vyřazena někdy mezi šestnáctou hodinou a okamžikem, kdy Henning sestoupil.

To nebylo pole pro dohady. To bylo pole pro fyziku.

Bez pumpy: průsak. Přílivová voda, která se za běžných podmínek tlačí starým cihlovým základem dovnitř — nic dramatického, zvládnutelné kýblem a občasným čerpáním. Blok O stojí na dubových pilotách, cihla dýchá. Do trezorové místnosti pod čarou hladiny prosakuje voda i bez záplavy. Za hodinu, za dvě, za tři — pozvolné plnění. Pomalu. Tiše. Bez hluku.

Se zapečetěnými dveřmi: žádný odtok. Místnost se plní jako vana, jejíž zátka je zatlučená napevno.

Vzala list papíru a napsala výpočet. Nebyl přesný — neměla změřenou kubaturu trezoru, neměla přesné hodnoty průsaku — ale přesný výsledek nepotřebovala. Potřebovala rozsah.

Průsak starého skladu s vypnutou pumpou a zapečetěnými dveřmi: odhadovaný čas k dosažení hladiny jednoho metru nad podlahou — čtyři až šest hodin za běžného přílivu. Méně, když atmosférická tlaková níže před Sturmflut zvedne hladinu dřív než samotná vlna. Sotva přesné. Ale v rozsahu.

Henning Vossberg měřil sto sedmdesát osm centimetrů. Zápěstí dospělého muže ve vzpřímeném postoji: zhruba osmdesát centimetrů nad podlahou.

22:41: hodinky se zastavily.

To znamenalo, že voda dosáhla osmdesáti centimetrů nad podlahou v 22:41.

Kulminace vlny: 01:52.

Ve 22:41 Fleet ještě nepřetekl přes nábreží. To věděla ze záznamů hlídky THW. Naměřené hodnoty na Kehrwiederfleetu: kóta nábreží byla překročena až kolem 00:20. Voda v ulicích: od půlnoci.

Ve 22:41 byl trezor zaplaven do výšky muže. Ve 22:41 ještě venku nebylo po čem brodit.

Stála u okna a dívala se na mokrou ulici.

Tady se příběh rozpadal.

Nehodová verze: Henning sešel dolů na rutinní kontrolu před Sturmflut, nevšiml si stoupající vody nebo pumpa ztratila výkon, a zaplavení ho zaskočilo. Jenže pumpa v šestnáct hodin *fungovala*. A dveře byly zamčené *zvenku*.

Sebevražda: Henning sestoupil sám, vědomě, zavřel za sebou dveře a čekal, až ho voda vezme. Jenže dveře byly zamčené *zvenku*. Klíč ležel na jeho těle, uvnitř. Člověk nezamkne visací zámek na závoře *zvenku*, když stojí uvnitř —

leda by měl druhý klíč, a druhý klíč nalezený uvnitř by byl paradox, ne důkaz. Nestalo se. Dveře zamkla jiná ruka.

Vzala blok a napsala nahoru jednu větu:

Povodňová vlna překročila kótu Kehrwiederfleetu nejdřív v 00:20. Hodinky se zastavily ve 22:41. Henning Vossberg byl v hluboké vodě skoro dvě hodiny předtím, než venku začalo téct přes nábřeží.

Pak větu podtrhla. Ne symbolicky. Technicky.

Tohle nebyla nehoda.

Tohle nebyla sebevražda.

Tohle byl někdo, kdo věděl, jak ten dům zabíjí. Kdo věděl o pumpě, o průsaku, o tepu přílivu. Kdo měl klíč. Kdo byl v budově po šestnácté hodině.

Šla do kuchyně pro víno a vzala si místo něj vodu z kohoutku.

Na magnetické tabuli na ledničce měla dva listy. Jeden pracovní: jména, šipky. Druhý starší — vytištěná fotka Mattise z jednoho Silvestra, opřeného o zábradlí přístavního mola, smějícího se na někoho mimo záběr. Nechávala ho tam. Nevěděla proč. Lhala si, že proto, aby si pamatovala, čemu to celé slouží.

Dnes v noci byl Mattis obzvlášť přítomný. Byl přítomný vždycky, když stála před tabulkou přílivů. Říkala si, že je to iracionální. Věděla, co je iracionální, a přesto — voda měla v tomhle městě paměť a ona tu paměť nosila v těle jako vrozenou vadu.

Mattis zemřel u Steinwerderu. Odnesený Labem od pontonového mola, nalezený za dvě hodiny, příčina úmrtí: utonutí. Alkohol v krvi 1,7 promile. Případ uzavřený za

čtrnáct dní. *Nešťastná náhoda, komisařko Brandtová.* Nešťastná náhoda.

Vypila vodu.

Vrátila se ke stolu se složkou, kde byl *dopis*.

Zoufalý *dopis*. Rasmus to tak nenazval — byl opatrný — ale věděla, co měl na mysli, když řekl *ten dopis od Vossberga*. Nedokončený, datovaný tři dny před smrtí, v Henningově rukopisu. Stěžoval si na stav firmy, na nesplacené závazky, na pocit, že čtyři generace dřiny mohou padnout jako stará zeď. Trpký tón. Unavený. Člověk, který to vidí přijíždět.

Přečetla si ho potřetí.

Muž, který ten *dopis* psal, byl unavený. Ale byl to tentýž muž, který o tři hodiny později otestoval pumpu a zapsal výsledek do logbooku čitelným, pevným písmem. Tentýž muž, který jedenáct dní před smrtí najal forenzní účetní. Unavení muži najímají forenzní účetní jen tehdy, když chtějí najít odpovědi. Sebevražední muži si forenzní účetní nenajímají — protože odpovědi jsou přesně to, čemu se vyhýbají.

Dopis byl skutečný. Nálada v něm byla skutečná.

Jenže nálada není metoda. Deprese není vražedný nástroj. Zoufalství v *dopise* nedokáže zamknout dveře zvenku.

Odložila list stranou. Metodicky, bez divadla.

Vrátila se k nástěnce a připíchla nový list.

Na listu stálo:

C2: Hodinky zastaveny 22:41 C3: Kulminace Fleet 01:52 — přes nábřeží až ~00:20 C4: Plovák zajištěn páskou. Jistič vypnutý. C5: Pumpa funkční v 16:00 —

Henningův logbook C7: Dveře zamčeny ZVENKU. Klíč UVNITŘ, na těle.

Pod to napsala:

Sled: (1) Pumpa vyřazena po 16:00. (2) Henning dolů — dveře za ním zamčeny klíčem zvenku. (3) Průsak + uzavřená místnost = plnění. (4) 22:41 — hladina 80 cm. Henning v hluboké vodě. (5) 01:52 — kulminace. Dávno pozdě.

A pak ještě jednu větu, drobnějším písmem:

Kdo byl v budově po 16:00 a měl klíč?

To byla otázka. Ne řečnická. Skutečná otázka, na kterou musela najít skutečnou odpověď, protože jinak to byl jen příběh, který si vyprávěla potmě.

Klíče. Trezorový zámek, neobvyklá registrovaná vložka, jiná než klíč od budovy a od schodiště. Tři klíče — o tom mluvila Marit, o tom mluvil správce. Tři klíče, tři jména. Napsala si je pod otázku.

Tři. Ne čtyři. Ne dva. Tři.

Děšť zesílil. Venku projel autobus — pětadvacítka přes Rothenburgsort — a světla přejela strop jako prst po hraně. Sledovala světelný pruh, dokud nezmizel.

Šestnáct let. Tolik let stála před čísly a žádala je, aby promluvila. Někdy mluvila. Někdy mluvila jinak, než čekala, a ona se musela stydět. Jednou — v roce 2019, případ Bramfeld — málem zničila nevinného muže, protože se jí voda v jeho studni zdála příliš hluboká a příliš tichá, a to jí stačilo. Nebyla to věda. Bylo to trauma maskované jako instinkt.

Mattis se na magnetické tabuli v kuchyni pořád smál.

Ale tady — tady nešlo o Mattise.

Tady bylo číslo 22:41 a číslo 01:52 a mezi nimi tři hodiny a jedenáct minut prázdné vody, a to nebyl pocit, to nebylo trauma, to byla fyzika přítoku a odtoku v uzavřené nádobě. Pumpa otestovaná ve čtyři odpoledne. Dveře zamčené zvenku. Klíč na těle uvnitř.

Tudy ji nevedl Mattis.

Tudy ji vedla matematika. A matematika, na rozdíl od Kariny Brandtové, Mattise nikdy neznala a nikdy o něm neslyšela.

Byla to skoro úleva. Trapná, malá, skutečná úleva.

Sedla si a otevřela laptop. Bylo čtvrt na jednu ráno.

Napsala zprávu Rasmusovi: *Potřebuju klíčovou evidenci — celou, ne jen souhrn. Kdo drží třetí klíč k trezorové místnosti. Hned ráno.*

Pak zprávu zavřela, aniž ji odeslala, a místo toho si stáhla PDF přílivové tabulky pro listopad. Posouvala se stránkami. Hochwasser-Scheitel. Niedrigwasser. Výška v centimetrech, čas v UTC. Grafy, které nevypadají dramaticky — pokud nevíte, co se děje dole, pod čarou, pod cihlou, pod dubovými pilotami, v zapečetěné místnosti, kde pumpa dávno přestala dýchat.

Město si přálo nazvat to nehodou. Bylo to pohodlné, bylo to rychlé, byl to Hamburk: voda si bere, co chce, my truchlíme a jdeme dál. Tenhle příběh znala. Věděla, jak se podepisuje. Věděla, do jakého šanonu se zakládá.

Jenže tohle číslo — 22:41 — nesesedlo do žádného jiného příběhu.

Odeslala zprávu Rasmusovi.

Pak zhasla lampu nad stolem a chvíli stála ve tmě s přílivovou tabulkou v ruce, zatímco déšť bubnoval na Osterbrook a Fleet — kilometry odtud, a přesto přítomný v každé vodovodní trubce, v každém základu, v každém starém skladu, který kdy někdo v tomhle vodou prostoupeném městě postavil — přibýval a ubýval jako dech.

Třetí klíč.

Tam musel příběh pokračovat. Ne v dopisech, ne v dluzích, ne v padajících firmách a unavených mužích. V klíči. V tom, kdo ho měl. V tom, kde byl ve 22:41.

Šla spát a nesla to s sebou jako kamínek v botě — malé, ostré, nepopiratelné.

Frankfurt, 22:41

Marit Vossbergová přišla bez právníka.

To Karin zaregistrovala dřív, než si dcera vůbec sundala kabát — tmavě šedý plášť ze silné vlny, na ramenu promočený, protože od přechodu ulice k hlavnímu vchodu stačil hamburský déšť napáchat své. Marit ho přehodila přes opěradlo židle bez výmluv a bez zbytečných pohybů, jako žena, která si nepamatuje, kdy naposledy otálela. Pak se posadila, přehodila nohu přes nohu, ruce na kolenou, a čekala.

„Díky, že jste přijela,“ řekla Karin. „V takový večer.“

„Řekla jste, že je to nutné.“ Žádná výtka. Pouhé konstatování.

Výslechová místnost byla jednou ze čtyř na chodbě Mordkommission — stůl přišroubovaný k podlaze, židle, které neradily k pohodlí. Karin ji měla raději než vlastní kancelář. Kancelář zvala lidi, aby se uvelebili, a uvelebení lidé jí vyprávěli příběhy. Tahle místnost zvala lidi, aby říkali fakta. Za vysokým oknem se přes přístavní nábřeží táhla sychravá mlha; oranžové světlo výbojek se v ní rozpouštělo dřív, než dosáhlo vody. Karin měla na stole složku. Neotevřela ji.

Nechala ji ležet zavřenou jako hráč, který ještě neobrátil karty.

„Smlouva o záměru,” řekla. „Ten list.”

„Ano.”

„Podpis vašeho otce vypadá pravě. Grafolog tvrdí, že vypadá skoro příliš pravě. Pracovala jste se vzorem ze starší dokumentace, nebo jste podpis nechala natrénovat někoho jiného?”

V obličeji Marit Vossbergové se nepohnulo nic, a to samo bylo sdělením. Chvilí mlčela — ne způsobem, jakým mlčí lidé, kteří váhají, ale jakým mlčí lidé, kteří si zvolili přesný okamžik, kdy promluví.

„Natrénovala jsem ho ze vzorků z firemní dokumentace,” řekla. „Sama. Doma. Software na kalibraci digitálního pera.” Pauza. „Trvalo mi to asi šest hodin.”

Karin kývla, jako by to bylo zcela přijatelné přiznání, a zapsala si to. „A kdy.”

„Čtyřicátého září. Tři týdny předtím, než jsem otcí řekla o nabídce. Věděla jsem, jak zareaguje. Chtěla jsem mít něco, co by deal udrželo naživu.”

„Co by zastřelo jeho nesouhlas.”

„Co by mu nedalo čas zakopat se do pozic navěky.” Hlas zůstával rovný, ale Karin pod ním slyšela napětí — ne lítost, únavu. „Vím, co jsem udělala. Věděla jsem to v okamžiku, kdy jsem to dělala.”

„Přesto jste to udělala.”

„Přesto jsem to udělala.” Marit pohlédla k oknu. „Čtyřicet let jsem ho poslouchala, jak mluví o odpovědnosti, o tradici, o závazcích ke čtyřem generacím. Zatímco firma krvácela. Zatímco já zavírala oči nad čísly.” Vrátila pohled k

Karin. „Domluva nepomáhala. Čísla nepomáhala. Myslela jsem, že hotová věc ho přiměje ustoupit.“

„A nepřiměla.“

„Nikdy k tomu nedošlo. Zemřel dřív.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Venku, někde na fletu, cvakl o molo plovák; zvuk přišel přes vodu zesílený a zase zmizel.

Karin otevřela složku. Vytáhla fotografii — reprodukcí listu záměru, podpis zvětšený a ohraničený červeným čtvercem. Položila ji na stůl otočenou k Marit.

„Tahle kopie putuje dnes večer ke státnímu zástupci,“ řekla. „Listinný podvod v obchodní věci. Radit vám, jak postupovat, mi nepřísluší. Ale skončí to u soudu. Chci, abyste to věděla.“

Marit shlédla na fotografii. Nezvedla ji. „Vím.“ Pak: „Je tu ještě něco jiného, proto jsem tady? Nebo jenom tohle?“

Karin nechala okamžik uplynout. Pak znovu sáhla do složky a vytáhla další list — výpis telefonního operátora, řádky tažené zvýrazňovačem.

„Noc, kdy váš otec zemřel. Z devětadvacátého na třicátého října.“

„Ano.“

„Kde jste byla od dvacáté hodiny?“

Marit se nenaklonila dopředu, aby si list přečetla. „Ve Frankfurtu. Steigenberger v letištní zóně, lounge B12 v Terminálu 1. Konferenční hovor, sedm účastníků, od dvaadvaceti do nuly sedmnácti — místní čas i UTC jsou v záznamu VoIP. Vstup do lounge mám na přístupové kartě ve dvaceti jedna čtyřiceti třech. Tři ze sedmi účastníků jsou členové vedení, snadno je ověříte.“

Říkala to bez spěchu, bez pýchy. Jako žena, která se čísla naučila nazpaměť ne proto, aby se chlubila, ale protože přesně věděla, na kterou otázku přijde řada.

„Bylo vám jasné,” řekla Karin, „že se vás zeptám.”

„Bylo mi jasné, že jestli někdo otce zabil, budu první na seznamu. Chtěla jsem ho dostat z firmy. Zfalšovala jsem mu podpis. Mám pojistku na dům.” Lehce zvedla obočí. „Ano, bylo mi to jasné.”

„Pojistku na dům?”

„Hypoteční. Ne na Henninga. Na dům. Kryje zůstatek úvěru — nic z toho, co byste hledala.”

Karin si to poznamenala. Ověří to, ale tón byl přesný; nebyla to informace, kterou by si někdo vymyslel. „Petersen se vám ozve pro nahrávky hovoru a logy z lounge.”

„Já vím.” Pauza. „Komisařko Brandtová — hledáte, kdo ho zabil, nebo hledáte, jestli ho vůbec někdo zabil?”

Karin zvedla pohled. Marit na ni hleděla — bez výzvy, bez obrany. S čímisi, co vypadalo jako upřímná otázka.

„Obojí,” řekla Karin. „Ve správném pořadí.”

Rasmus Petersen přišel do kanceláře v půl desáté s vytištěnými záznamy. Slyšela ho ve dveřích, ještě než ho uviděla: ten konkrétní zvuk mokrých bot na linoleu.

„Udělal jsem crosscheck,” řekl a položil výtisk na stůl. Vždycky kladl, nikdy neházel; bylo to na něm jedno z mála starobylých. „Lounge B12 má vstupní log na čipové karty. Marit Vossbergová — jednadvacet čtyřicet tři dvanáct, noc na třicátého. Odešla v nula dvacet devět. VoIP konferenčního hovoru potvrzuje připojení ve dvaadvaceti nula čtyři, odpojení

v nula sedmnáct padesát jedna. Sedm IP adres, všechny identifikované, všechny ověřené u jednotlivých operátorů.” Klepl na stránku. „A teď ta zajímavá část. Ve dvaadvaceti čtyřiceti jedna je v záznamu vidět aktivita mikrofonu. Mluvila. A ne málo.”

Karin se podívala na ten čas. 22:41.

Přesně to číslo, které jí v hlavě stálo od včerejší noci. Hodinky zastavené ve 22:41. A ve 22:41 Marit Vossbergová mluvila do mikrofonu ve frankfurtském letištním lounge, sto čtyřicet kilometrů odtud po vzduchu, dvě stě po zemi.

„Dobře,” řekla.

Rasmus se posadil do křesla u zdi. „Frau Vossbergová odlétala ranním spojem ve čtvrt na sedm. Potvrzeno boarding passem.” Chvilí mlčel. „Je z toho venku.”

„Jako vrah. Ne jako podvodnice.”

„Jako vrah, ne jako podvodnice,” souhlasil. Pak: „Zůstane to u žalobce?”

„Listinný podvod v komerční věci. Ano.” Karin přiložila list k ostatním. „Tohle nejsem já, kdo odloží.”

Rasmus se opřel. Někde na řece zahoukal vlečný parník, táhle a basově, a zase ztichl. „Pak nám zbývá Lasse.”

„Pak nám zbývá Lasse.”

Vytáhl další stránku, a teď zaváhal, což u něj nebyvalo. „Tady to začíná být ošklivé, Karin. Vrátil jsem se k záznamům ze Speicherstadtu. Při prvním průchodu jsme měli jeho odchod hlavním vchodem v devatenáct nula sedm — to máme od pondělka, to je v deníku případu. Čistě. Vyšel a zdánlivě bylo po něm.”

„To si pamatuju.”

„Jenže technik dnes proséval i vedlejší okruh. Kamera na schodišti do skladu, ta, kterou jsme poprvé přehlédli, protože

ji firma nehlásila do soupisu — má dvě hodiny dat, o kterých jsme nevěděli.” Otočil stránku k ní. „Lasse je na ní podruhé. Vstup z mezipatra ve dvaceti sedmnácti.”

Karin nechala ruku ležet na výtisku. „Tak on se vrátil.”

„Vrátil. Nebo prvním odchodem v devatenáct nula sedm jenom udělal divadlo pro hlavní kameru a zadem se po hodině vplížil zpátky. Schodišťová kamera ho ukazuje dole ve skladu od dvaceti sedmnácti do dvaceti padesáti tří.” Klepl na okraj listu. „Pak ho hlavní okruh zachytí na Kehrwiederstiegu ve dvaceti jedna nula šest, pohyb od budovy.”

„Takže záznam, který ho v devatenáct nula sedm pouštěl domů, byl půlpravda.”

„Půlpravda, kterou nám nechal najít jako první.” Rasmus se ušklíbl bez veselí. „Pryč v jedenadvaceti. Dávno před vysokou vodou.”

„Dávno.” Karin se podívala na mapu přílivového rozvrhu připíchnutou na desce — Kehrwiederfleet, hladina vody hodinu po hodině. Ve 20:17 byl fleet při odlivu nízko, ticho a bahno. Ve 20:53 pořád žádný příliv přes nábřeží. „Kde byl Henning ve dvaceti padesáti třech, když odtud Lasse stoupal nahoru.”

„To zítra nevím a dnes to vědět nepotřebuju.” Rasmus posbíral listy. „Přivezou ho v devět. Necháš si ho na ráno?”

„Nechám.” Třicet šest minut ve tmě skladu, od 20:17 do 20:53, a hodinky zastavené ve 22:41. Interval, který do sebe nesesl, a dvě hodiny záznamu, které se vynořily o tři dny později. Ale to bylo Lassovo, a Lasse byl na zítřek.

Zprávu nepsala. Místo toho si sedla s tabulkou přílivů — skutečnými tabulkami Hamburg Port Authority, staženými v PDF, Elbe, noc na třicátého října — a přečetla je znovu. Třetí čtení za dva dny. Čísla se nezměnila. Čísla se nikdy nezměníla; to na nich Karin milovala a co jí na nich nahánělo hrůzu.

Hochwasserscheitel: 01:52.

Předpověděná výška: 3,87 metru nad normálem. Varování THW vydáno v 19:30. Voda se do ulic Speicherstadtu začala valit přes nábřeží přibližně od půl jedné v noci — odhadnuto z protokolů hasičů a hlídek, zapsáno se zpožděním, jaké přináší noc, kdy mají všichni plné ruce kýblů a pytlů s pískem.

Ve 22:41 nestála na nábřeží žádná voda z přílivu.

Podzemní vault má seepage — průsak skrz cihlové zdivo a netěsná ústí starých odpadů pod hladinou fleetu. Za normálního chodu si s ním čerpadlo poradilo. Bilge pump. V 16:00 funkční, stálo to v deníku Henningovou rukou, číslo v pravém horním rohu, nikoli přibližné datum, nýbrž 16:00.

Pak fungovat přestalo. Drát. Spínač. Jistič dolů.

A dveře byly zavřené.

Karin nakreslila na čistý list jednoduchou tabulku. Sloupce: čas, hladina ve fleetu, stav čerpadla, stav dveří, poloha Henninga. Řádky: 16:00, 18:00, 20:00, 22:41, 01:52.

Ve 22:41: fleet pod hranou nábřeží. Bez záplavy. A přesto vault plný — dost vody, aby pokryla zápěstí stojícího muže, dost vody, aby zastavila mechanické hodinky. Henning Vossberg měřil sto sedmdesát osm centimetrů. Zápěstí muže té výšky, stojícího vzpřímeně, je nějakého jednoho metru nad podlahou. Metr vody v utěsněné komoře, kde nic neodtéká a čerpadlo mlčí — to nebylo pole pro dohady. To bylo pole pro fyziku.

Bez čerpadla, bez odčerpání průsaku, prostor zaplombovaný a slepý. Stačily hodiny. Žádný příliv — jen prosakování přes cihly pod hladinou klidné vody ve fleetu, kapku za kapkou, nepřetržitě, od chvíle, kdy se plovák stáhl páskou dolů. Místnost se plnila jako vana se zapuštěnou zátkou, pomalu, tiše, beze svědka.

Karin přidala pátý sloupec: *kdo mohl*. Nechala ho prázdný. Ještě ne. Dnes ne.

Podívala se na Maritinu složku. Pak na Lassovu. Pak na fotografii Henning Vossberga z firemního webu — starší muž v saku, stojící před cihlovou fasádou Block O, pohled do objektivu přímý a trochu netrpělivý, jako člověk, který se focení podvolil, ale nejraději by byl jinde. Na ruce hodinky. Těžké, s kovovým náramkem. Otcovy. Natahoval je každé ráno, to věděla od Grety Lührsové; muž, který natahuje mrtvému otci hodinky, není muž, který vejde do stoupající vody dobrovolně.

Marit: Frankfurt, lounge, čip, VoIP, sedm svědků, mikrofon živý ve 22:41. Z toho venku.

Lasse: Speicherstadt, 20:17 až 20:53. Pryč hodinu a půl před 22:41. Ale byl tam. Vrátil se, když jsme ho měli za pryč, a odešel ne hlavním vchodem, nýbrž přes Kehrwiederstieg.

Proč.

To bylo na zítřek.

Karin složila tabulku, vsunula ji do vlastní složky bez popisku a tu zasunula do spodní zásuvky stolu. Mrkla na hodiny: 23:02. Venku přešel hamburský déšť v hustou mlhu — nic dramatického, jen ta bledá, vytrvalá vlhkost, která se v listopadu usazovala nad přístavem jako host, co nemá kam jít a ví to. Odněkud zdálky přicházel pach kávy z pražírny, v tak

pozdní hodinu vždy překvapivý, jako by pražírna běžela ve vlastním čase bez ohledu na hodiny zbytku světa.

Marit chtěla otce z firmy. To byla pravda. Zfalšovala mu podpis. To byla pravda. Pojistky, alibi, výpisy — všechno pravda, a žádná z těch pravd nevysvětlovala, kdo přišel do Block O po 16:00 a zastavil čerpadlo.

Jednu věc Karin věděla a Marit ji nahlas neřekla, protože ji říkat nemusela:

22:41 nebyl čas, kdy voda přišla zvenku.

Byl to čas, kdy voda dosáhla výšky zápěstí muže, který se jí nemohl uhnout z cesty.

Mezi těmi dvěma větami stál vrah, a vrah nebyl ve Frankfurtu.

The Wrong Key

Lasse Vossberg's lawyer was a woman of perhaps forty who carried her briefcase like a shield and had clearly been retained inside the last day. She had introduced herself to Rasmus in the corridor as Rechtsanwältin Fuchs, and Karin had noted the defensiveness in how she stood — the posture of someone who did not yet know what she was defending.

The interview room smelled of cold coffee and recirculated air. It was one of four off the Mordkommission corridor, a table bolted to the floor and chairs built to discourage staying. Karin preferred it to her office. An office invited people to be comfortable, and comfortable people told her stories. This room asked for facts.

Lasse sat with his elbows on the table and his hands folded. He was better-looking than his father had been, which had probably never helped him; somewhere along the way the face had given him permission to be less exact than a situation required. His eyes were the grey of the Fleet under cloud, pale and restless. He held himself with the stillness of a man who had practised being still.

Karin laid the photographs down. Three of them, printed from the HafenCity parking log: timestamped, coordinates in the margin, the flat grey of footage shot for enforcement and never meant to matter to anyone.

She said nothing. Rasmus stood at the door.

Rechtsanwältin Fuchs leaned in to read the photographs before her client could reach for them. The right instinct. They showed Lasse's car — a rented Polo, registration confirmed — in the Kehrwiedersteg car park at 19:47. The same car, unmoved, at 20:11. The third frame was stamped 20:58, and the bay was empty.

The surge had crested at 01:52 that morning. Lasse's first statement had put his departure at *early afternoon, before the warning came*.

"I'd like to explain," Lasse said.

"That would be useful."

Fuchs touched her client's arm. "My client—"

"I want to explain." He said it to the table, not to either of them. Then he looked up, and what crossed his face was not calculation but a specific tiredness — the tiredness of a man who has been lying to himself longer than to anyone else. "I was there. I know. I need you to understand why."

Karin waited.

"My father—" He stopped, started again. "I owed money. Not to a bank. Not to anyone who sends letters and adds interest. I owed people who work differently."

"How much."

"Sixty thousand."

By the door Rasmus made no sound. He was good at that when it counted.

“My father kept a float in the strongroom,” Lasse said. “Cash, some bearer paper. Old firm habit — third generation, he never trusted the screens, always wanted something physical in the vault. I’d seen it as a boy.” He turned his hands palm-up, a gesture that didn’t finish. “I thought if I went in during the surge, while everyone was busy, I could take what I needed and put it back after. He’d never have known. Or I’d have told him. He might have helped.” The last words came quietly and seemed to surprise him.

Karin looked at the photographs rather than his face. “Walk me through the evening.”

“I got there about half seven. I had a key to the stairwell — cut about eight months ago. I knew where Greta Lührsová left the spare when she took leave.” He said it without visible shame, which was its own honesty. “I went down. The offices had cleared — everyone gone before the warning climbed. I know that building. I know the flood markers, I know how long you’ve got before the quays go under. I had time.”

“And the strongroom.”

“I reached the basement corridor and the flood door was already shut.” He met her eyes. “Down. The Schott, the steel — down, and the padlock on it. I tried my key. The stairwell key. It went in and wouldn’t turn. Wrong pattern, completely wrong for that lock.” He flexed his right hand, as if remembering the dead resistance of it. “I tried twice. The way you try a thing you already know won’t move. And then I left.”

“You tried nothing else.”

“What else was there. I’m not a criminal.”

Rasmus made a very small sound. Karin did not look at him.

“You went straight out.”

“Up and out. Got in the car and drove. I phoned someone, to buy time, and they were not pleased. Then I drove to St. Pauli and spent the night in a hotel on Hamburger Berg with a man called Dragan Velić, who supplies me with certain things, and whom I’ll give you in full, because the embarrassment of that seems smaller now than the rest of it.”

He gave them Dragan Velić in full — name, number, the hotel — with the chastened care of a man who had finally found a problem he could solve by telling the truth. Karin wrote it down and felt a flat, practical pity. Not for the debt or the theft he’d planned. For the arithmetic of a man who had driven to his father’s warehouse in the dark to take what he needed, found a door already shut, and said nothing for days, because the why of his being there was too degrading to admit — and because the other reading, that someone else had shut that door, had simply never reached him.

She let Fuchs confer briefly with her client. Then she asked the thing that mattered.

“When you found the flood door shut and padlocked — did you see anyone? On your way down, or up?”

“No.”

“Hear anyone?”

He considered it. “A building talks in a surge warning. The water in the Fleet changes, you hear the level shift in the walls. I thought I heard—” He paused. “I thought I heard the pump. The bilge pump in the vault, the one that runs when the seepage builds. But the walls were full of water noise. I couldn’t swear to it, and I couldn’t tell you the time.”

Karin wrote: *thinks he heard pump — unsure — not reliable.* She let the pen rest.

“The padlock,” she said. “Which side of the door was it on.”

He looked at her like a man being led somewhere he couldn't yet see. “The outside. I was outside the door. It was facing me. Why?”

“Go on,” Karin said.

* * *

Dragan Velić was not hard to find. He was easy in the way people become easy when they have a fixed enough address and have lasted long enough in a particular trade to calculate that cooperating with certain questions costs less than the alternative. Thirty-four, slight, dark-eyed, with a watchful stillness. He met them in a back room of the hotel on Hamburger Berg — the office the management kept for guests who preferred not to use the front door — and confirmed, with the practised vagueness of a man who had done this before: yes, Lasse Vossberg had phoned him around nine on the night of the surge; yes, he'd come to the hotel; yes, they'd spent the night.

“He was here by ten,” Velić said. “Not in good shape.”

“Meaning,” Rasmus said.

“Meaning he hadn't slept and he was frightened of something, and half of what he wanted from me was the thing he pays for and half was a room with another person in it while the storm came up the river. He slept around two. I left at half three. He was still here.” He shrugged. “I've known him since university. He makes bad choices. He doesn't hurt people.”

“From ten until after two,” Karin said. “You'd say that to a judge.”

Velić looked at her with something close to amusement. “Komisařko Brandtová, I’d say it to the state prosecutor, the press and the Mayor of Hamburg, if you thought it would help.”

Outside on Hamburger Berg the rain came sideways off the Elbe, the November way — not falling so much as persisting, weather that wore at a person rather than struck them. The bar neon two doors down bled pink into the wet pavement. Rasmus turned his collar up. Karin didn’t bother.

“So he’s in the hotel from ten,” Rasmus said. “He couldn’t have gone back.”

“No.”

“And the stairwell key being wrong for the padlock—”

“Confirm it. Formally. The locksmith who cut it, or the key itself tested against the mechanism. I want it on paper.”

Rasmus nodded. He had stopped, somewhere in the last days, pointing out that the case was drifting toward accident and the Leitende wanted a report by Friday. He kept that view to himself now.

“He left before high water,” Karin said, more to herself. “Door shut when he arrived — half eight at the latest. Already padlocked.” She stood in the rain and watched the harbour light smear orange along the underside of the cloud. “He found it closed and didn’t know why. He took it that his father had gone down early and sealed the vault before the surge, the way the old man sometimes did.”

“Reasonable.”

“Yes.” She drew her jacket tighter — not against the cold, she’d grown up in Wilhelmsburg and was mostly indifferent to it, but against the shape forming in her head. “Reasonable. And it breaks the timeline open.”

“He knew the door was shut,” Rasmus said. “Before we did.”

“He stood in front of it. He’s the only one who’s said so out loud.” She watched a Schute pass low in the channel below, dark on dark, its bow light the one moving thing on the water. “It isn’t in the papers. It isn’t in the press line. We never put out that the Schott was down and padlocked — only that he drowned in the vault on the night of the surge. Anyone who tells me that door was shut tells me they were either standing in front of it, or they’re the one who closed it.”

Rasmus was quiet a moment. “The door was shut by half eight.”

“At the latest. His car was in the bay from quarter to eight. He wouldn’t have gone straight down — he’d have waited, made sure the place was empty. Call it twenty past eight before he reached the corridor. Door already shut, already locked.” She paused. “High water was at one fifty-two. The surge didn’t top the Kehrwiedersteg until well past midnight.”

Below them, somewhere, the Elbe moved in the dark, carrying the last of the surge back out, its level still a hand’s breadth above the autumn mean. The water did not care about any of it.

“If the door was shut by eight,” Rasmus said slowly, “and the flood didn’t come till past midnight—”

“Then the flood didn’t shut it.” She did not say the rest. She had learned, in sixteen years of murder, that saying a thing before you could prove it lent it a weight it hadn’t earned — and she had promised herself, after what she had

almost done to Bjarne Holm on Wednesday, that she would not be steered by the shape of what she wanted to be true.

But she thought it. She thought: the door was sealed before the water rose, and padlocked from the outside, and there was a key that did that — not the one on Henning's body inside the vault, not Lasse's wrong-cut copy. Somewhere in the ledger of that night, between sixteen hundred when the pump was logged running and the moment Lasse pushed his useless key into the dark, someone had made a decision, climbed the stairs, and walked out into the warning air.

* * *

She drove back along the river, the Elbe a sound rather than a sight on her left, the low push and drag of it against the embankment stone. The Speicherstadt came up on her right, Block O lit on the upper floor, one window where someone from the firm still worked through the accounts Selma Krohnová had opened and not yet finished opening. Karin drove past without slowing.

She thought of Lasse in that corridor, a man come to rob his father and stopped by a shut door, standing in bad light with a key that fit nothing — and hearing, or telling himself he heard, the pump. *Unsure. Not reliable.* She had no time of death yet she could trust to the half-hour; only Inken Sahinová's careful window and the watch, stopped on his wrist at 22:41, hours before the flood it would later be blamed on. The pump that the logbook swore had run at sixteen hundred, tested and ticked in Henning's own hand.

She kept driving. The harbour lights slid through her mirrors.

A key of the wrong pattern. Lasse's, cut for a stairwell door, too wide and wrong-profiled for the padlock — a shape that fit nothing the strongroom asked of it. *I tried twice. The way you try a thing you already know won't move.*

Three keys to that lock. Counted, and counted again. Henning's, on his body. Marit's, in the office safe, on paper. And the third, held — as Karin had set down in the inventory three days ago and not yet pressed — by the executor of the estate, for the legitimate management of the estate.

She had not yet asked him to produce it.

She had not yet asked Theo Reents a great many things.

Tomorrow, then. She would sit with Bjarne Holm about the certificates and the flood watch and the thing in the desk drawer she had not yet told Rasmus about. And after that she would turn toward Theo Reents and ask him, evenly, to account for his evening. And to show her the key.

The rain came harder as she crossed back toward Osterbrook. Below the bridge the Fleet lay black and brimming with the night's quiet business. She could smell the Elbe even from here — brackish, cold, the smell of deep water that has travelled a long way to be precisely where it is.

She thought of Mattis, briefly, as she always did near the harbour after dark. Then she put him back where she kept the things she could not yet afford to look at straight, and drove home.

A Quiet Pension

Wilhelmsburg smelled different from the rest of the city. Karin had grown up here and still felt it the moment the U-Bahn carried her back over the Elbe — bunker-oil and tidal mud and, under both, something sweeter: the sugar factories her father used to call the one honest smell in Hamburg. She walked from the station with her collar up against a rain that couldn't quite commit, past the Edeka and the Vietnamese place with its steamed-up windows and the tyre shop standing where the chandler's had been when she was a child. Different surface. Same ground.

Bjarne Holm lived on the third floor of an eighties block on the Veringhöhe, a building with a lift that worked and a stairwell that smelled of cooking and the faint ghost of mildew that hung in every building this close to the old flood line, as though the water still remembered where it had been. She had rung ahead. He opened before she could knock.

He was a big man going soft at the shoulders, the way large men do when the work that shaped them recedes. Grey pullover, trousers with a careful crease. Behind him the flat was tidy in the way of someone who lived alone and had not

quite given up: a clean kitchen off the hall, a model Ewer on the windowsill, a radio reading a traffic report to no one.

‘Komisařko Brandtová,’ he said, and stood back.

He offered coffee twice. She refused twice, sat at the kitchen table and set her notebook on the oilcloth. He sat across from her, looked at his hands, then at her, and she saw in his face the exhaustion of a man who has been rehearsing a conversation for days.

‘You want to talk about the certificates,’ he said.

‘Yes.’

He nodded at the table — not relieved, exactly. More the way a man looks when he sets down something very heavy that he knows he’ll have to pick up again, but is grateful, for a moment, for the floor.

‘It started—’ He stopped. ‘You want the whole thing.’

‘When. How. How long. How many.’

He told her. His voice was steady, neither self-pitying nor self-excusing, and she noted that: he was a careful witness to himself. It had begun eleven years ago, when the firm was losing contracts to East African importers offering arabicas at prices that made honest brokerage look ruinous. He had started adjusting origin certificates — not wildly, not from nothing, just softening the provenance, swapping one grade’s paperwork for another’s. Nothing that would hurt anyone, he said, and then seemed to hear himself, and stopped.

‘I know how that sounds,’ he said.

‘How many shipments?’

‘Over the years — I’d have to go through it properly. Thirty. More.’

‘Did Herr Vossberg know?’

‘Not until Selma Krohnová started the audit.’ He looked at the Ewer. ‘He called me in. Three weeks ago. He had her first numbers and one of the certificates she’d flagged.’ A pause. ‘He wasn’t shouting. That was the thing. Shouting I could have taken. He just laid the paper on the desk, very quiet, and he said — *wie lange, Bjarne.*’

How long, Bjarne.

‘What did you tell him?’

‘Everything.’ He drew one thumb across the other. ‘He listened. Made a note. Then he said he’d have to think about what came next. That was all. That was the last real conversation I had with him.’

Karin held her pen still. ‘Were you frightened? Of what he might do?’

‘I thought he’d go to the police. Or the Handelskammer. He’d have been within his rights. I didn’t sleep for a week.’ He glanced at her. ‘Then he was dead.’

She let the silence settle. Outside, a tram went past and the windows shivered in their frames.

‘Tell me about the night of the surge,’ she said.

He straightened. ‘Flood-watch. THW, Wilhelmsburg section, from sixteen hundred. The warning came by midday — I called in the moment I saw the alert. We had a full night ahead of us.’

‘Duty officer?’

‘Heinz Paulsen. He’ll have the roster.’

She already had it — printed that morning, read on the train. Twenty-three names, sign-in at 16:00, shifts rotating through the dark, and Bjarne Holm on every page: the quay-side at 18:00, the pump station at 21:15, the dike walk at 23:30, the debrief at 03:45 when the peak had passed at last

and the water had begun, grudgingly, to go back. Twenty-two other names against the same hours, the same stations.

She laid the roster on the table between them. He looked at it without surprise.

'I'll need Paulsen today,' she said.

'He'll tell you the same thing. We were all there.' He touched the edge of the page, as if confirming it was real. 'I couldn't have been at Block O. I was here. On the water. The whole night.'

'I know,' Karin said.

He looked up.

'I know,' she said again. 'I needed to hear you say it, and I needed to watch you say it. That's a different thing from knowing it on paper.'

He was quiet. 'Is it enough? For the investigation?'

'The roster and Paulsen will be enough.' She put the paper away. 'I'm not here about your alibi, Herr Holm. I'm here to understand the audit. What it was looking for. What it found.'

'I thought I was what it was looking for.'

'So did I,' she said. 'For a while.' A pause. 'There's something you should know. Something we found in Herr Vossberg's papers.' She had turned it over on the train and reached no clean decision, and so she did the only thing that felt honest, which was to say it plainly. 'A letter. Drafted, signed, dated four days before he died. Addressed to you.'

Something moved in his face. Not much — only a shift in the planes of it she'd have missed if she hadn't been watching.

'He meant to offer you early retirement,' she said. 'Full pension, on your full years of service. The letter speaks of

langjährige außergewöhnliche Verdienste — long years of exceptional service. It does not mention the certificates. It says only that he believed the time had come, that the firm as it stood could not adequately recognise what you had given it, and that he wanted you looked after before any restructuring began.'

She stopped. The flat was very quiet.

'He wrote that,' Bjarne said. Not a question.

'In his own hand. Corrected twice. Signed at the bottom.'

Beyond the window the rain had made up its mind and was coming down in earnest now, streaking the glass, filling the gutters. The Ewer caught the grey light and held it.

She watched him deal with it. She had seen men weep in interviews, and seen them refuse to, and she had seen them do what Bjarne Holm did, which was a thing between the two: a held breath, one slow blink, the lips pressed as the body asserted plain control over something that wanted to be larger than the room. She did not look away. It seemed important not to look away.

'He knew,' Bjarne said at last. 'And he was still going to—'

'Yes.'

'Christ.' Quietly. Then: 'Forgive me.'

'Nothing to forgive.'

He spread his hands flat on the oilcloth. Harbour hands, the calluses going soft now. 'He wasn't going to destroy me.'

'No. He'd already decided you were a different kind of problem from whatever else he'd found.' She chose the words with care. 'The letter says he'd made a distinction. That he'd found something else. Something that needed a different kind of attention.'

She saw it land — not the whole of it, but the shape: that the audit had been steered past him, toward something larger. He was a warehouse man; he understood load. He understood the moment the weight of a thing got carried to another point.

‘I knew nothing about any escrow,’ he said. ‘Nothing about another problem. I knew my own mess and thought it was bad enough.’

‘It was. It is.’ No judgement in it. ‘But it isn’t what killed him.’

He took that in. In the other room the radio had moved to the gauges, a man reading the levels at Cuxhaven and St. Pauli with the practised neutrality of someone who treats the tide as a fact of life rather than a threat.

‘What happens to me now?’ he asked.

‘The certificates are a matter for the Staatsanwaltschaft. That isn’t mine to—’

‘I understand.’

‘What I can tell you,’ she said, and felt the weight of saying it, the strangeness of doing anything this soft in a room that happened to have an oilcloth and a model boat, ‘is that the letter exists. It’s in the file. Anyone reviewing your case will see that Henning Vossberg had formed a clear view of how to handle your matter, and that he formed it, and set it down, before he died.’ A pause. ‘I can’t speak to what the prosecutor decides. But the letter is there.’

He nodded. That was all.

She wrote a few lines. Then she asked him the thing she had come in person to ask, rather than send Rasmus with the roster: about the audit. When Selma Krohnová had arrived. What she had wanted. Which files she had been given.

‘Everything back six years, to start,’ Bjarne said. ‘Invoicing, shipping, the trust-account reconciliations. Thorough. Quiet girl. Asks the right question and doesn’t flinch when the answer’s ugly.’

‘The trust account,’ Karin said. ‘Did she ask you about that?’

‘She asked what I knew. I told her nothing — I’m warehouse, not finance. She seemed to know already I was the wrong end to be pulling.’

‘Did she say why?’

‘She said the sums were too large and the authorisations too consistent for it to be a warehouse problem.’ He looked at her steadily. ‘She knew what she was after. Or she’d worked out that something at the top of the firm was a different animal from anything at my level.’

Too large. Too consistent. Karin wrote it down. She was thinking of a printed email folded into a file of despair, underlined twice in Henning Vossberg’s hand.

She drove across the island to the THW depot and found Heinz Paulsen exactly as she’d pictured him: sixty, weathered, unhurried. He took ten minutes to locate the attendance log and produced it without fuss, confirming every line with the care of a man who understood that records existed precisely for mornings like this. He had walked the dike at 23:45 with Bjarne Holm. He remembered the talk: the gauge readings, the second pump station, whether the surge would top the inner wall. He remembered Bjarne’s torch. He remembered because Bjarne was the most experienced man on

the section, and in conditions like that, Heinz Paulsen paid attention to experienced men.

She thanked him and drove back toward the harbour tunnel. The rain had thinned to the grey that wasn't quite rain and wasn't quite not — *Nieselregen*, her father's word for the city's default weather, too faint to shelter from, too steady to forget. She crossed into HafenCity, parked near the old Kaispeicher, and sat a moment with the engine off.

Red herrings are meant to feel like relief when they resolve, and sometimes they do. This one didn't. This one felt like a door swinging open onto a larger room.

Bjarne had done what he did out of a misplaced loyalty to a firm already failing — adjusting numbers to make a dying trade look marginally less dead. Thirty years of service. Eleven of small dishonesty. And at the end of it a man who had known, and chosen not to destroy him, and written the merciful letter, and died before he could send it.

The audit's real target lay higher.

She thought of Selma Krohnová's phrase as Bjarne had carried it back to her: *too large, too consistent*. She thought of the email she had photographed in the strongroom, in the folder she'd read as a catalogue of despair — *nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar*. Authorizable only by retained counsel. She had logged it and moved past it, because she had been hunting the proximate thing, the family thing, the sharp obvious motive. She had passed it the way you pass a line in a logbook that looks routine — *pump checked, pump functioning, nothing wrong* — until you read it again and understand what the time written beside it means.

The firm's escrow account. Administered by counsel. For thirty years.

She looked through the wet windscreen at the Elbphilharmonie standing over the old brick, its glass wave catching the low cloud and holding it, neither Hamburg nor not-Hamburg, beautiful in the way of things with no memory of what they replaced. The tide was low. The Fleete would be showing their piles, the water down to iron-coloured silt, the gulls working the exposed edges.

She thought of Henning Vossberg winding his father's watch each morning. Of a pocket diary with one entry in its last slot — *T.R. 16:30*. Of Theo Reents across from her in the Vossberg drawing room, with his careful grief, his gentle suggestions, his long polished habit of being the most useful person in the room.

She had interviewed him twice and found him precisely what he offered: thorough, warm, faintly overbearing in his helpfulness. She had filed it as the manner of a man long accustomed to being indispensable.

It came to her now, the way things came to her — not as a flash but as a slow, tide-driven certainty — that the most useful person in the room is not always the one who loves the room most. Sometimes it is the one who cannot afford to be put out of it.

She took out her phone and called Rasmus.

'I need the full client ledger for the Kanzlei Reents,' she said. 'Whatever the legal gateway allows. Practice accounts, billing, anything cross-referenced to Vossberg. Start the warrant.'

'Bjarne's clear, then.'

'On the dike, twenty-two witnesses. Clear all night.'

A pause. She heard him remapping it, the way he did — not slow, only careful. 'That leaves—'

‘Don’t run ahead,’ she said. ‘Get me the Reents financials. Then we talk.’

She hung up and sat a while longer in the quiet car. The rain had stopped entirely now, or rather the cloud had come down to the height of rain, so that everything was wet without falling — the no-weather of a late Hamburg afternoon. Far out, a container ship moved on the Elbe, vast and unhurried, the way the serious work of the harbour always moved.

She thought of Henning Vossberg in his warehouse, in its smell of old coffee and brick and river, holding a printed sheet with two underlined lines. Turning it in his hands. Deciding.

He had been a man who chose mercy for the one who owed him less.

She found it hard to believe he had not also tried, somehow, to choose mercy for the one who owed him more. Some meeting. Some private reckoning. Some attempt to settle it without the police and the courts and the public ruin of a thirty-year friendship.

T.R. 16:30.

She started the engine. The tide had begun to turn.

The Concert

Vila v Harvestehude stála na konci lipové aleje, jejíž listí minulý týden spláchl déšť, takže teď černé mokré větve dělily listopadovou oblohu jako praskliny v porcelánu. Karin zaparkovala služební vůz u obrubníku a chvíli zůstala sedět. Někdo nechal u vchodu svítit zahradní lampu. Devět hodin dvacet ráno, a venku byla už taková tma jako za polední mlhy.

Petersena nechala ve městě, at' prověří prodej vstupenek v Laeiszhalle. Měl sehnat účtenku z pokladny, výpis z kreditní karty, šatnový lístek — všechno, co dělá z alibi fakt místo tvrzení. Zvonila sama.

Antje Vossbergová otevřela osobně. Měla na sobě černou, ale ta černá byla z drahého, nadčasového druhu, který vypadal spíš jako rozhodnutí než jako smutek. Šedesát šest let, bílé vlasy upravené dozadu, ruce, které zůstávaly v klidu. Beze slova pustila Karin dovnitř.

Vnitřek byl takový, jak si ho Karin pamatovala: vysoké stropy, ztlumené světlo, nábytek, který nechtěl nic dokazovat. Na římse krbu nestála fotografie Henninga Vossberga. To padlo do oka už při první návštěvě a padlo to do oka i teď.

„Kávu,“ řekla Antje Vossbergová. Nebyla to otázka.

„Děkuji, ne.“

Posadily se proti sobě. Starší žena čekala s trpělivostí někoho, kdo se naučil, že čekání je málokdy tak nebezpečné, jak věří netrpělivost druhých.

„Večer té bouře,“ řekla Karin. „Noc ze sedmnáctého na osmnáctého října. Potřebuji přesný popis, kde jste byla, od chvíle, kdy jste opustila dům, do chvíle, kdy jste se vrátila.“

„Na to už jste se mě ptala.“

„Ted' se ptám s papírem.“ Karin si položila blok na koleno. Ne dramaticky, jen jako fakt.

Antje Vossbergová se nenaklonila dozadu ani dopředu. „Byla jsem v Laeishalle. Schubert, smyčcový kvintet C dur. Představení, které jsem měla zamluvené od října, ještě když se Henningovi vedlo dobře. Šla jsem sama, ale cestou jsem potkala Hannelore Sieversovou — Hannelore Dreyer-Sieversovou, to jméno znáte —, a druhou polovinu jsme poslouchaly spolu a pak si daly skleničku v přestávkové hale. Doma jsem byla krátce po jedenácté.“

Hannelore Dreyer-Sieversová: vdova po bývalém soudci Vrchního zemského soudu. Karin to jméno skutečně znala, ne z hamburského společenského života, ale protože se jednou musela mihnout u případu, který se týkal zděděného jmění toho muže. Bezvadný svědek, pokud člověk něco takového potřeboval.

„Paní Dreyer-Sieversová si na ten večer vzpomene?“

„Vzpomene si velmi dobře. Hannelore si pamatuje každou změnu programu od roku 1987.“ Sotva znatelný náznak čehosi — ne tepla, ale snad jeho vzdálené předzvěsti. „Ten kvintet shledala bezútešným. Já ho shledala přiměřeným.“

„Vstupenky—“

„Na mé jméno, kreditní kartou, a v šatně jsem odevzdala kabát. Šatnový lístek je pořád v kabátě. Visí tamhle.“ Pohnula hlavou k předsíni.

Karin si to poznamenala. Ne proto, že by zapomněla, ale protože psaní mluvilo vlastní řečí.

Pojistka byla na řadě dál, a Karin se k ní blížila zešikma zdola, jako se zachází s křehkým předmětem. Ptala se na smlouvu, na plátce pojistného, na oprávněnou osobu, jako by to byl povinný formulář.

Antje Vossbergová odpovídala bez obrany a bez obracení očí v sloup. Rizikové životní pojištění uzavřené v devadesátých letech, přeměněné na investiční rentu osmnáct měsíců po změně struktury pojistného — Karin si přesné podmínky nechá potvrdit od Petersena, ale to, co jí ta žena líčila, neznělo jako motiv. Znělo to jako manželství, které potichu odbouralo svou pojistně-úřední stránku, jako dům, který člověk pomalu vyklízí, protože přestal věřit, že v něm zestárne.

„Henning hlavní pojistky před lety převedl. Na firmu. Žil pro firmu.”

„Jmění firmy,” řekla Karin. „To by teď připadlo dědicům.”

„Marit a Lassemu. Ne mně.” Žádná hořkost. Suše, jako sdělení o počasí. „Vedli jsme oddělené majetky, skoro od začátku. Mám peníze z vlastní rodiny. Nebylo to tajemství.”

Nebylo. Karin to prověřila. Antje Vossbergová rozená Reimersová, vnučka obchodníka s textilem z Altony, vlastní portfolio, vlastní nemovitosti, vlastní jméno na účtu, kterého se Henning Vossberg nikdy nedotkl. Manželství bylo v

lecčems dvojí samotou, jež zdvořile koexistovala pod jednou střechou.

„Někdo tu byl,” řekla Karin. „Před lety. Jiný muž.”

Antje Vossbergová se na ni podívala — ne ostře, spíš se zájmem, který sám sebe překvapil. „Jak to víte?”

„Staré řeči. Nic doloženého.”

„Ne.” Žena sepjala ruce. „Ernst Haller. Je devět let mrtvý. Infarkt. Obchodoval se starožitnostmi, tady ve městě. Bylo to před šestnácti lety, sedmnácti, už si přesně nevzpomínám. Henning to věděl. Mluvili jsme o tom jednou, a pak už ne. Manželství to nezměnilo, protože na něm nebylo co měnit.” Omlka. „Manželství už dávno bylo to, co bylo.”

Karin si nic nezapsala. Bylo to sdělení, které nezanechávalo stopu, protože nikam nevedlo. Mrtvý muž, vyhaslá aféra, manželství, které vystydlo už dřív.

Chtěla vstát, ale Antje Vossbergová řekla: „Smím vám něco ukázat?”

Bylo to poprvé, co starší žena nabídla něco, co neodpovídalo na přímou otázku, a Karin se posadila zpátky.

Antje Vossbergová přešla k psacímu stolu v rohu — těžký dub, který také vypadal spíš jako rozhodnutí než jako dekorace — a otevřela zásuvku. Přinesla obálku, už otevřenou, a položila ji před Karin na konferenční stolek.

„Hledala jsem to, co jste tu byla naposled. Trvalo to den, protože jsem zapoměla, kde to je.”

Dopis byl psaný rukou, na Henningově dopisním papíře — Karin tu ruku poznala okamžitě, tu samou, která v sešitě údržby protokolovala zkoušky pumpy, tu samou, jež

podtrhávání chápala jako vyjádření názoru. Byl datovaný do března předchozího roku.

Žádný dopis Antji. Dopis sobě, nebo papíru — ten druh dopisu, který člověk píše, aby si srovnal rozhodnutí, ne aby ho odeslal. Karin si ho přečetla dvakrát.

Henning Vossberg v něm psal o firmě, o únavě, o pocitu, že zdi budovy nejsou totéž jako význam, který do nich člověk vložil. Psal, že má čím dál silnější pocit, že vidí sám, co vidí: čísla, která nesedí, když se na ně člověk dívá dost dlouho. Psal, že nejtěžší na tom, co zamýšlí, nejsou důsledky — vyvozovat důsledky byl zvyklý —, nýbrž že bude muset učinit rozhodnutí, které odkládal přes třicet let, protože člověku, o něhož jde, věřil víc než sám sobě.

Jméno neuvedl.

„Ten dopis nikdy neodeslal,” řekla Antje Vossbergová. „Ani ho nezalepil. Našla jsem ho v nejspodnější zásuvce, pod starými výpisy z účtu.”

Karin dopis položila zpátky. „Kdy jste to četla?”

„Na jaře. Poté co mi řekl, že najme účetní na audit. Neptala jsem se proč. Nebyla to moje firma.” Odmlka. „Ale na ten dopis jsem myslela.”

„Uvedl někdy jméno? V téhle souvislosti — někoho, komu svěřil čísla. Někoho zvenčí.”

Antje Vossbergová vstala a přistoupila k oknu. Zahrada za ním byla šedá, křoví neostříhané a mokré. „Henning ve firmě věřil velmi málo lidem. To byla jeho chyba, pokud to byla chyba. Věřil, že loajalita je něco, co se buduje tím, že ji člověk projeví první.” Neotočila se. „Většina lidí, kterým věřil, byli ve firmě. Bjarne. Marit, po svém. Lasse — přestal Lassemu věřit, ale nikdy nepřestal doufat.” Krátké ticho. „A pak tu byl Theo.”

To slovo přišlo bez tlaku. Ale Karin ho slyšela jako závaží, které někdo položí na zem.

„Theo Reents.”

„Ano.” Antje Vossbergová se odvrátila od okna. „Třicet let. Henning s ním jednal jako s bratrem. Víc než s bratrem — Henning nebyl dobrý v tom být bratrem; žádného neměl. Ale Theo tu byl vždycky. K obědu, na Vánoce, u všeho, co potřebuje právníka. Henning mu dal plnou moc, kterou by si sám pro sebe ani nevyhradil.” Hlas zůstal plochý, jako hlas podávající zprávu. „Jestli někdo mohl vidět, co viděl Henning — ať už viděl v těch posledních týdnech cokoli —, byl to Theo. A jestli Henning někomu věřil, aniž to kdy prověřil, byl to Theo.”

„To zní jako výpověď,” řekla Karin.

„Je to pozorování.” Antje Vossbergová se zase posadila. Ruce jí klidně spočinuly na kolenou. „Neříkám, co to znamená. Knihy neznám. Byla jsem mimo firmu a byla jsem čím dál víc mimo manželství. Ale jestli se mě ptáte, kde Henninga nakonec bolelo — ne bolest z firmy, ne z Lasseho, ne z Marit —, pak to byla tahle důvěra. Ta neprověřená, neomezená důvěra, kterou někomu dal.”

Podívala se na Karin.

„Henninga jsem nemilovala, dlouhá léta ne. Není lehké to říct, ale je to pravda, a jsem příliš stará na to, abych pro to volila oklikou. Nechtěla jsem, aby se utopil. Ani jsem neplakala. To jsou dvě různé věci.” Così v tichu místnosti se posunulo, sotva znatelně. „Ale byl to přesný člověk. Nejpřesnější, jakého jsem znala. A jestli byl v posledních týdnech života neklidný, nebylo to kvůli počasí.”

Venku na lipové aleji vytáhla Karin z kapsy telefon. Petersen se ozval po dvou zazvoněních.

„Vstupenka je na její kreditce, koupená třetího října. Lóže vlevo, druhý balkon. Mám pokladní: vzpomíná si na paní Vossbergovou, protože chodí pravidelně. Dreyer-Sieversová byla v sále taky, stojí na seznamu hostů společnosti. Šatna má ještě otevřeno — účtenku můžete vyzvednout dnes odpoledne.”

„Dobře.” Karin stála u vozu a dívala se na mokré větve nad alejí. „Antji Vossbergovou škrtněte.”

Krátká pauza. „A co jste si z toho rozhovoru odnesla?”

Karin myslela na dopis v zásuvce, na slovo *Theo*, které padlo bez tlaku. Na jméno, které vdova nabídla z vlastního ticha, jako někdo, kdo obrací kámen, ne protože pod ním chce něco najít, ale protože tam leží už příliš dlouho.

A přistihla se, jak v tom hledá víc, než bylo k nalezení. Vyhaslé manželství, mrtvý milenec, hořký a přesný stesk staré ženy nad mužem, kterého přestala milovat — z toho lze utkat motiv, když člověk dost chce. Karin chtěla. To na ní bylo to nebezpečné a věděla to. Nějaká část jí pořád stála na steinwerderském pontonu před šestnácti lety a odmítala uvěřit, že voda je nevinná. Voda nikdy nebyla nevinná. Ale lidé občas ano.

„Zatím nic použitelného,” řekla. „Ale jed'te na obvodní soud. Chci listinu o výkonu závěti Thea Reentse. Úplný seznam plných mocí a účtů, ke kterým měl přístup.”

Petersen chvíli mlčel. „Myslíte si—”

„Nemyslím si nic. Prověřuji, co je prověřitelné.” Otevřela dveře vozu. Vítr přinesl od fletu pach tlejícího listí a mokrého asfaltu, i sem, doprostřed Harvestehude, kde voda

neměla žádné viditelné spojení. Slyšet ji nebylo nikdy. Ale byla tu pořád, pod vším.

Rozjela se zpátky do města.

The Bookkeeper's File

Selma Krohnová bydlela v kanceláři, která nebyla kanceláří. Podnájem v coworkingu v Rothenbaumu — tři desky stolu, polovina sdílené tiskárny, lampa s ohebným krkem skloněná dolů jako čáp nad mělčinou — a přesto v tom prostoru cosi drželo přísný řád. Složky ležely v pravém úhlu ke kraji desky. Dva monitory souměrně vedle sebe. Šálek kávy na podtácku, ne na papíru, ne na složce. Jednatřicetiletá žena si sedala k pracovnímu stolu tak, jako by se chystala k výslechu, který ještě nezačal.

Karin přišla sama. Rasmus byl v Eppendorfu, čekal na závěrečné vyjádření dr. Sahinové k odřeninám na Vossbergových předloktích — kontuze konzistentní s tím, že bojoval s dveřmi, nebo prostě s vodou. Záleželo na výkladu. Karin nechtěla, aby cokoli záleželo na výkladu. Chtěla čísla.

„Komisařko Brandtová.“ Krohnová nevstala, jen zvedla oči od monitoru a ukázala na druhou židli. Dívčí jméno, žádné dívčí způsoby. „Čekala jsem vás dřív.“

„Přišla jsem, jakmile to šlo.“ Diplomatické. Pravda byla, že Karin musela nejdřív odbavit vdovu — sedět v tichu Harvestehude, poslouchat Antji Vossbergovou, jak mluví o

Laeiszhalle a o tom, jak člověk přestane někoho milovat: ne dramaticky, jen každý den o trochu méně, jako když se z hrnce odlévá voda, až je prázdný. Pak pojišťovny. Risikolebensversicherung z osmdesátých let, převedená do splaceného stavu už v roce 2009, snížené plnění pro případ smrti pouhých dvaadvacát tisíc, a v sedmnáctém i to přeepsané na nemovitost v Harvestehude, která se vyplácí při prodeji, ne při úmrtí.

Což Antji odečetlo. Úhledně, bez dramatu, tak jak to Karin měla nejradši.

„Jste forenzní účetní,” řekla Karin, posadila se a položila na stůl diktafon. „Pan Vossberg vás najal krátce před smrtí.”

„Devět dní.” Krohnová měla čísla po ruce, jako by je skladovala v jiné části mozku než zbytek světa. „Ozval se devátého října. Chtěl nezávislý pohled na finanční toky za posledních šest let. Konkrétně na treuhandkonto — účet, kde se spravují klientské prostředky a předdodávkové platby.”

„Treuhandkonto.” Karin si to napsala, ač to věděla. Psaní jí pomáhalo myslet. „Kdo ten účet spravoval?”

„Formálně Vossberg & Söhne. Prakticky — a to je to slovo — mandátní externí poradce. Svěrenecký charakter, takže každou autorizovanou transakci podepisovala kancelář s trvalým mandátem. Pro Vossberg & Söhne to byl třicet let doktor Theo Reents.”

Karin přestala psát. Nechala pero ležet.

Antje Vossbergová včera řekla skoro mimochodem, jako by mluvila o počasí: *Jediný člověk, kterému Henning opravdu věřil — k vlastní škodě — byl Theo.* Karin to tehdy uložila stranou, jako se ukládají věci, jejichž cena ještě není zřejmá. Teď začínala být.

„Pokračujte.”

Krohnová otočila jeden monitor k ní. Tabulka, sloupce čísel, červeně odchyly. Tě červené bylo víc, než Karin pohodl-

ně snesla.

„Za šest let proběhlo z treuhandkonta dvě stě třicet sedm transakcí autorizovaných podpisovým oprávněním Reentsovy kanceláře. Většina legitimních — soudní poplatky, notářské zálohy, klientská escrow plnění. Ale sto dva převodů míří na účet DE18 2005 0550 —” vytiskla list a posunula ho přes stůl „— který v obchodním rejstříku nevede na žádného klienta Vossbergů, na žádného dodavatele, na žádnou logistiku. Vede na komanditní společnost se sídlem v Lüneburgu, zapsanou v roce 2017.”

„Čí komanditní společnost?”

„To trvalo dýl.” Řekla to bez omluvy, jako fakt o délce práce, ne stížnost. „Vlastnictví je vrstvené přes dvě úrovně. Ale jednatelům konečného příjemce je Thorsten Reents. Theův bratranec. Účet de facto slouží jako přestupní stanice — peníze přijdou, leží čtyři až osm dní, pak zmizí do provozních nákladů Reentsovy kanceláře v Hamburku.”

Karin položila dlaň na list. Nehýbala se.

„Kolik?”

„Za šest let.” Krohnová sjela prstem ke dnu sloupce. „Šest set čtyřicet tisíc eur. Přibližně. Ještě dohledávám protějšek u šesti převodů z roku 2021.”

Šest set čtyřicet tisíc. Karin si to v hlavě rozprostřela na roky, na měsíce, na to, co takový odtok znamená pro firmu obchodující s kávou ve stárnoucím Speicherstadtu, kde nájmy stoupají a marže klesají. Bjarne Holm falšoval certifikáty, aby firmu udržel naživu. Henning o Bjarnevi věděl a rozhodl se ho propustit se slušností. A zatímco myslel na Bjarneho, poslal Selmu Krohnovou na treuhandkonto.

Bjarne byl spodní vrstva. A spodní vrstva vedla vzhůru.

„Kdy se pan Vossberg dozvěděl, co jste našla?”

„Průběžnou zprávu jsem poslala dvanáctého října.” Krohnová vytáhla z modré složky dvoulist a posunula ho po stole. „Tohle je jeho odpověď.”

Email z Henning.Vossberg@vossberg-soehne.de, třináctého října, 09:14 ráno. Krátký, přesný, bez okolků:

Frau Krohnová — výborně. Připravte prosím vše pro schůzku s Theem. Chci čísla čistě seřazená a každý doklad po ruce. Termín Vám řeknu.

Pod tím podpis. Žádné jiné slovo.

Karin přečetla email dvakrát. Pak ho přečetla potřetí, větu po větě.

Připravte prosím vše pro schůzku s Theem.

Vybavila si kancelář v Bloku O ráno po nález, když ještě nevěděla, jestli je to případ, nebo jen starý muž a zlá noc. Stůl pod papíry, vytištěné emaily úhledně seřazené, ty nejdůležitější podtržené modrým perem. A mezi nimi — vytažený z té hromady ve chvíli, kdy hledala cokoli, co by vysvětlilo stav podniku — jeden email od Selmy Krohnové, datovaný dvanáctého října.

Tehdy ho přečetla. Zaregistrovala *unerklärliche Abflüsse* — nevysvětlitelné odtoky. Zaregistrovala větu o treuhandkontu. A pak ho zařadila do složky, na níž stálo *firma v potížích, starý muž s problémy*, možný motiv pro sebevraždu, protože ještě nepojmenovala správný příběh.

Autorisierbar nur durch die mandatierte Kanzlei.
Autorizovatelné jen mandátní kanceláří.

Mandátní kancelář byl Theo Reents.

Podtrženo dvakrát. Henningovým perem.

„Mám ještě jednu věc.” V hlase Krohnové poprvé zaznělo cosi, co nebyla přesnost — neklid. Ne strach. Spíš vědomí, že to, co řekne, něco váží. „Pan Vossberg mi šestnáctého

odpoledne volal. Nezvedla jsem to, nechal vzkaz. Řekl: *Frau Krohnová, myslím, že to přijde dřív, než jsem čekal. Buďte připravena na konec týdne. Víc nic.*

Konec týdne. Pátek sedmnáctého října. Noc Sturmflut.

Karin se vrátila k diáři. Poslední záznam: *T.R. 16:30. Theo Reents v šestnáct třicet. A pak noc, bouře, a ráno mrtvý muž v zamčeném sklepení.*

Henning Vossberg se chystal konfrontovat svého nejstaršího přítele s tím, že ho třicet let okrádá. Přesně, do detailu, s čísly v ruce. Jako dělal všechno.

A Theo to věděl.

Děšť se vrátil kolem poledne — tenký, mrholivý děšť z Labe, který neznamená bouři, jen připomíná, že město stojí v ústí řeky a voda si dělá, co chce. Karin neodcházela.

„Proč jste tu zakázku vzala?“ zeptala se.

Krohnová na ni chvíli hleděla. „Protože jsem forenzní účetní a zaplatil mi zálohu.“

„Věděla jste, že hledá nesrovnalosti u vlastního právního zástupce?“

„Ne. Věděla jsem, že chce diskrétní audit treuhandkonta za šest let. Diskrétní zakázky mívají citlivý důvod, ale ten mě nezajímá, dokud pracuju.“

Karin to nechala chvíli viset. Pak řekla rovně, bez kroužení: „Krátce po nálezů těla se ve firmě šeptalo, že jste ho možná vydírala. Že jste tu díru našla a chtěla peníze za mlčení.“

Krohnová si srovnala tužku rovnoběžně s hranou stolu. Pomalý, úmyslný pohyb.

„Vím, co se šeptalo,” řekla. „Hádám, že to nasadil někdo, komu se hodila podezřelá, která není on.”

Karin nereagovala. Čekala.

„Mám záznam každého emailu, každé zprávy, každé transakce, kterou jsem pro pana Vossberga udělala. Zálohu v cloudu i kopii na disku v bankovním trezoru. Kdybych ho vydírala, nevedla bych si stopu. A kdyby mi zaplatil za mlčení, neseděla bych tu a nevykládala vám jeho treuhandkonto.” Pauza. „Vydírání je logicky neslučitelné s mou přítomností v téhle kanceláři.”

Karin přikývla. „Ano. Je.”

Vydírání bylo odjakživa slabá hypotéza — příliš mnoho pohyblivých dílů, příliš mnoho rizika pro obě strany. Ale musela ji vyslovit, protože nevyslovené podezření je jen dohad. Teď padlo a rozpadlo se v nic.

Krohnová sáhla do modré složky a vytáhla další dokument — větší, pět listů sešitých dohromady. „Tohle je úplná rekapitulace. Každá transakce, každý doklad, každý odkaz na smlouvu. Můžu vám dát originál, nebo sken.”

„Obojí.” Řekla to automaticky. Pak: „Jak dlouho vám trvalo to sestavit?”

„Pracovní dny od desátého října. Průměrně devět hodin denně.” Krohnová na ni pohlédla. „Pan Vossberg byl metodický. K transakci, k podpisu, ke schůzce si vedl záznam. Jiný klient by je neměl a já bych neměla z čeho stavět. Jeho metodičnost je důvod, proč ta díra existuje v papíře, ne jen v číslech.”

Henningova metodičnost. Každý email vytištěný, ten nejdůležitější podtržený. Logbook od čerpadla, vyplněný vlastní rukou. Díář s *T.R. 16:30*. Hodinky natažené každé ráno — ot-

covy hodinky, mechanické, sebenatahovací — protože přesný čas patřil do světa, ve kterém žil.

Ten muž byl celý život přesný. A přesnost ho zabila.

Ne přímo. Oklikou: přesnost v něm našla díru, pojmenovala ji, a pak — protože byl Henning Vossberg, a ne někdo jiný — sjednal schůzku se svým nejstarším přítelem, místo aby zavolał policii.

Připravte vše pro schůzku s Theem.

Theo věděl, co přijde. Věděl to dřív, než schůzka proběhla. A znal budovu stejně dobře jako Bjarne Holm — znal rituál, znal sklep, znal čerpadlo, znal ten vzácný náhradní klíč, který mu Henning svěřil jako vykonavateli závěti.

Karin se napřímila.

„Klíče od skladu,” řekla. Tón už byl jiný — věcný, rychlejší. „Pan Reents měl jako vykonavatel závěti náhradní klíč k strongroom. Je v inventáři.”

„To nevím,” řekla Krohnová. „To není účetnictví.”

„Ne.” Karin vstala. Vzala oba dokumenty — průběžnou zprávu i rekapitulaci — a založila je do desek. „Ale k účetnictví to sedí. Sedí to celé k sobě.”

Dvě přesné ženy v kanceláři v Rothenbaumu, v mrholivém odpoledni, s čísla rozloženými na stole jako kostra podniku, který nikdy neměl zemřít přirozenou smrtí.

U dveří se zastavila.

„Selmo Krohnová,” řekla, a Selma vzhlédla. „Pan Vossberg vás najal, protože uměl rozpoznat přesné lidi.”

Krohnová na to neřekla nic. Jen pohnula perem — posunula ho o milimetr od hrany, dokonale rovnoběžně.

Karin vyšla do deště.

Teprve v autě, s vypnutým motorem a okny zapocenými vlhkostí od Alsteru, vytáhla z desek tu vytištěnou zprávu z dvanáctého října.

Unerklärliche Abflüsse aus dem Treuhandkonto — nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar.

Nevysvětlitelné odtoky z treuhandkonta — autorizovatelné jen mandátní kanceláří.

Podtrženo dvakrát. Modrým perem. Henningovým perem.

Viděla to v Bloku O ráno osmnáctého října, den po bouři, kdy ještě skládala příběh do šuplíku s nápisem *obtížná firma, smutný konec*. Přečetla to tehdy a necítila nic, protože neznala tvar díry, do níž ta slova zapadají.

Ted' ten tvar znala.

Theo Reents byl třicet let mandátní kanceláří Vossberg & Söhne. Theo Reents byl vykonavatel závěti s náhradním klíčem. Theo Reents byl poslední zapsaný host v Henningově diáři — *T.R. 16:30* — a čerpadlo ještě ve čtyři odpoledne běželo, stálo to v logu jeho rukou, a pak přestalo a Henning sešel dolů a dveře se zavřely.

Karin vrátila papír do desek a desky na vedlejší sedadlo.

Venku na Rothenbaumchaussee projela tramvaj, rozstříkla vodu z kolejí, světla se lámala v mokrém asfaltu jako v oleji. Karin se na to světlo dívala dlouho. Nepočítala vteřiny.

Pak vzala telefon a zavolala Rasmuse.

„Potřebuju finanční výpisy advokátní kanceláře Reents za posledních šest let,“ řekla, sotva zvedl. „Legálně, se soudním příkazem, dnes.“

Ticho na druhé straně. Pak: „Theo Reents? Rodinný přítel?“

„Ano.“

Další ticho — delší, těžší. Rasmus počítal, co to znamená. Nechala ho počítat.

„Dobře,” řekl nakonec. A nic víc.

Karin zavěsila a dala auto do pohybu. Fleet pod silnicí byl v té tmě a dešti neviditelný, ale dal se cítit — ta studená, slanobřečná vůně přílivu, která se z tohohle města nikdy úplně nevyvětrá, protože město samo stojí na vodě, na dubových pilotách zaražených do bahna, a voda pod ním tepe tiše dál, ať nahoře žije nebo umírá kdokoli.

Henning Vossberg to věděl celý život. Věřil tomu. Podtrhával to modrým perem — čísla, jména, fakta — protože věřil, že fakta mají váhu a že váhu lze vyvážit.

Měl pravdu. Jen špatně odhadl, komu tu váhu svěřit.

Lapsed Policy

Rasmus postavil tabuli tak, jak ho to naučila: chronologicky, zleva doprava, a nic na ní, co by nebylo doložené. Výpisy z pojistek v jednom sloupci, bankovní výpisy ve druhém, výpis z obchodního rejstříku pro Reents Rechtsanwálte ve třetím. Hovor s vedoucím oddělení trval jedenáct minut. Karin Brandtová z toho mluvila snad dvě.

Postavila kávu na stůl, aniž se na ni podívala, a znovu si přečetla pojistkový sloupec.

Šlo o Lebensversicherung, kapitálové životní pojištění, Allianz, uzavřené v roce 1988, kdy Henning a Antje Vossbergová ještě spali ve stejném pokoji a představovali si, že zestárnou obyčejným způsobem. Pojistné se platilo do roku 2009, pak přestalo. Pod tím dopis pojišťovny z září 2009: převod na splacený stav, žádné další pojistné, snížené plnění čtyřicet dva tisíc eur v případě smrti, oprávněná osoba beze změny — Antje Marie Vossbergová, rozená Dallmannová. Pod tím další dopis, 2017: změna oprávněné osoby, plnění převedeno do společného zajištění na nemovitost v Harvestehude. Pojistka coby motiv k vraždě byla mrtvá dřív, než ve spise Brandtové vůbec ožila.

„Čtyřicet dva tisíc,” řekl Rasmus.

„Při převodu. Zajištění na nemovitost se uvolní při prodeji, ne při smrti. Nedostane nic, co by nedostala z prodeje domu, který spoluvlastní.”

„Takže ta pojistka byla pořád —”

„Nic. Theo to nadhodil pohledem, ne slovem, ještě první týden. ‚Antje má samozřejmě své zájmy.‘ Zapsala jsem si to a šla po tom, a bylo to celou dobu nic.”

Sundala pojistkový sloupec z tabule a hodila ho do přihrádky *Ausgeschieden* na parapetu — na hromadu vyřazeného, která už byla silnější než živý spis. Antje Vossbergová byla noc Sturmflutu v Laeiszhalle, Ravel a Brahms, sedadlo F17, doprovod Dr. Martina Freeseová, lékařka, úctenka na dvě sklenice ryzlinku o přestávce na kartě Dr. Freeseové ve 21:14. Byla chladná manželka a byla ještě chladnější vdova a kdysi dávno milovala někoho jiného než Henninga, ale nezabila ho. Město chtělo, aby byla vinna, protože její vyrovnanost vypadala jako lhostejnost a lhostejnost zaváněla motivem, a Brandtová městu vyhovovala dost dlouho. Hotovo.

Otočila se k bankovnímu sloupci.

Reents Rechtsanwältin měla běžný účet u Hamburger Sparkasse a samostatný účet pro clientské prostředky; oba v pátek obstavili. Běžný účet vyprávěl prostý příběh praxe, která vykrvácela. Rasmus to vytabuloval, aniž ho o to požádala: tržby klesající rok co rok od roku 2017, mzdové náklady beze změny až do roku 2021, kdy odešla koncipientka a nebyla nahrazena, nájem kanceláře na adrese v Alsterarkaden za

sazby, které neměly s rokem 2024 nic společného, pojistné, příspěvky komoře, leasing na VW Passat Variant.

„Je to sólo advokát,” řekl Rasmus. „Jedna koncipientka do předloška, na podání používá kancelářskou službu.”

„Jaké byly tržby v roce 2023?”

Rasmus otočil list. „Sto dvanáct tisíc, plus minus. Proti nákladům —” sjel prstem „— sto devadesát tři.”

„A v roce 2019?”

„Tržby dvě stě osmdesát. Náklady dvě stě dvacet. Tenké, ale ještě to běželo.”

Brandtová položila list. Kancelář v Alsterarkaden s výhledem na Binnenalster a s adresou na ražené hlavičce stála podle nájemní smlouvy čtyři tisíce sto eur měsíčně. Před jedenácti lety to byla rozumná sázka na praxi, která ještě rostla. V roce 2023 to byla marnivost udržovaná při životě něčím, co výkazy zisku a ztráty neukazovaly.

A pak tu bylo Treuhandkonto — svěřenecký účet, který měl být ze všech nejnudnější. Na něm drží advokát cizí peníze: zálohy, escrow, prostředky pozůstalostí ve správě, penzijní rezervy firem jako Vossberg & Söhne. Pohyby mají být nezáživné, vstup a výstup v oddělených, doložených tranších. Nudné to nebylo.

Selma Krohnová sledovala ty peníze z jednoho konce. Mezi dvěma sty třiceti sedmi transakcemi, které mohla autorizovat jedině mandátní kancelář, našla sto dva odlivy na komanditní společnost v Lüneburgu — přepravní stanici řízenou Thorstenem Reentsem, Theovým bratrancem. Brandtová teď držela konec druhý. Subpoenou na účty kanceláře dostala příchozí stranu: nepravdělné částky, nikdy zaokrouhlené, přicházející právě z lüneburské komanditky a pokaždé naskládané do týdnů, kdy by jinak praxe nepokryla nájem ani mzdy.

„On to odčerpával,” řekl Rasmus. Zíral na ten sloupec už pět minut.

„Neodčerpával. Přeposílal. Z Treuhandkonta do komanditky, z komanditky k sobě. Nikdy najednou, nikdy hezké číslo, vždycky den dva mezi tím. Dost malé na to, aby čtvrtletní kontrola vypadala zhruba v pořádku, pokud po tom člověk nešel forenzně.”

„Ale Selma po tom šla forenzně.”

„Ano.”

Ticho v místnosti bylo zvláštním tichem věci, která byla zmatená a stala se jasnou. Brandtová vnímala déšť na okně služebny, jemný šikmý hamburský déšť, který padal už před jejím příchodem a bude padat i potom, co odejde, a pach budovy — staré kávy a kopírky na chodbě a vlhka, které na podzim sálalo z každého kabátu. Vnímala také, s přesností, kterou zatím nemohla použít u soudu, že díra v Treuhandkontu, kterou Selma Krohnová doložila za šest let — čtyři sta třicet tisíc eur, nejlepší odhad — a souhrnný schodek viditelný v tržbách Reents Rechtsanwälte za totéž období nejsou totéž číslo, ale jsou si dost blízko na to, aby to byl týž příběh vyprávěný ze dvou konců.

Napsala na tabuli: *Treuhand schodek cca 430K (Selma). Schodek praxe — průběžně. Nájem Alsterarkaden 50K ročně — to přeškrtna a napsala 49,2K. Číslo seděla vedle sebe.*

„On to jen držel pohromadě,” řekl Rasmus.

„Rok po roce. Možná čekal, že se to obrátí. Nebo že Henning umře dřív, než to někdo pořádně spočítá.”

Rasmus se zadíval na své ruce. Bylo mu sedmatřicet, v Mordkommission byl čtyři roky a ještě si úplně nezvykl na všednost toho, co lidé chrání zabíjením.

„Výhled na Alster,” řekl.

„Výhled na Alster.“

Vedoucí volal o půl jedenácté. Brandtová stála u okna s pojišťkovými dopisy v ruce, když zazvonil telefon, poznala číslo a ucítila to známé stažení v hrudi, které si spojovala s institucionálním počasím.

Kriminalrat Hoffmann měl mírný hlas a talent nechat těžkou věc znít jako věc rozumnou, což byl, jak usoudila brzy v kariéře, nejnebezpečnější druh manažerského hlasu, jaký existuje. Řekl, že se ozval rodinný advokát Vossbergů — ne Reents, rodina měla další kancelář — a s patřičnou starostlivostí se ptal, zda lze očekávat termín, do kdy případ dospěje k závěru, neboť pozůstalost nelze řádně vypořádat, dokud nebude formálně potvrzen způsob smrti. Řekl, že advokát zmínil jméno senátora, který byl osobním známým zesnulého Henninga Vossberga. Řekl, že se chce ujistit, že Karin má vše, co potřebuje, a že nesleduje linie, které jsou víc o úplnosti než o nutnosti.

Vyslechla to celé, než promluvila.

„Mám obět' utopenou v zatěsněné komoře dřív, než ji mohla dosáhnout povodňová voda, sabotované čerpadlo poté, co je zapsal jako funkční, dveře zamčené zvenčí klíčem, který drží dva žijící lidé, a dokument o motivu podtržený rukou samotné oběti,“ řekla. „Nemyslím, že tohle skončí jako nehoda, pane Kriminalrate.“

Pauza. Velmi slabě slyšela zvuky jeho kanceláře — město venku, ovládaný šum administrativy.

„Nežádám vás, aby to skončilo jakkoli,“ řekl. „Ptám se, jestli jste blízko.“

„Blížím se.“

„Dobře. Informujte mě, Karin. Než cokoli dáte na papír, přijďte nejdřív za mnou.“

Řekla ano a zavěsila a stála u okna s deštěm na druhé straně a s pocitem, že ten rozhovor znamenal přesně to, jak zněl, totiž: uzavřete to, najděte čistou odpověď, neznepříjemňujte mocným lidem vypořádání pozůstalosti. Čistá odpověď byla nehoda nebo, s přimhouřením očí, sebevražda; obojí vyžadovalo ignorovat visací zámek a stahovací pásku a hodinky a slapové tabulky. Tyto pocity zařadila do kolonky pocitů a vrátila se k práci.

Teď se dívala na čísla na tabuli a přemýšlela, co Thea Reentse stálo procházet rok co rok dveřmi vossbergovského života, narozeninové večere v Harvestehude a vánoční telefonáty a Leichenschmaus na pohřbu Henningova otce a všechny ty drobné úkony důvěryhodného přítele, a celou dobu vědět, že jí jejich peníze. Jestli si namlouval, že je to dočasné, nebo půjčka, nebo že služby, které poskytuje, ten neformální příplatek vyvažují — nevěděla a nehodlala hádat. Věděla tvar té věci. Muž, který neměl žádnou rodinu kromě té vypůjčené. Praxe, která krachovala dřív, než se k tomu dokázal přiznat. A jediný člověk s přesností spočítat ty peníze pořádně, který je konečně začal počítat.

Pomyslela na Henninga ve trezorové komoře v posledním světle říjnového odpoledne, jak sestupuje zkontrolovat archiv a čerpadla před přívalem, jak to dělal pokaždé, když bylo varování před Sturmflutem, protože takový byl a tak to ukazoval logbook. A pomyslela na to, co by Theo, vracející se do budovy, kterou znal stejně dobře jako vlastní kancelář, našel, když by sestoupil vnitřním schodištěm. Komeru otevřenou, muže uvnitř, ovládací skříňku čerpadla ve výši ramen na

stěně. Dvacet vteřin na plovákový spínač a stahovací pásku. Dalších dvacet na zavření protipovodňových dveří. Pár dalších na visací zámek.

Zatím ho v té budově v tu hodinu neměla. Ale měla ho tam v 17:00 podle jeho vlastního přiznání, a měla čerpadlo běžící v 16:00 podle Henningova logbooku, a měla hodinky, které říkaly 22:41, a příliv, který říkal, že Fleet přelil hranu nábřeží až po půlnoci. To bylo okno, a okno nebylo velké, a klíč k visacímu zámku komory měli kromě samotného Henninga jen dva lidé.

Napsala na tabuli: *Theo — auto — kde po 17:00?*

Rasmus se na to podíval. „Chceš vytáhnout ANPR pro zónu Kehrwieder.“

„Tu noc to byla od osmnácti hodin uzavřená povodňová zóna. Hlídka evidovala vozidla. Jestli se vrátil —“

„Bude na seznamu.“

„Nebo na kameře u parkoviště na Wandrahmsfleetu. Hafencity nasadila na Sturmflut dvě jednotky navíc.“

Rasmus už psal. Přestal, všimla si, říkat věci jako *opravdu si to myslíme a je toho hodně na čem stavět*. Někde mezi pracovním souborem forenzní účetní a převody z Treuhandkonta se mu případ usadil z teorie ve věc. Ten okamžik poznávala. Vídala ho u dobrých vyšetřovatelů a měl zvláštní jakost: ne vzrušení, ale tichou strážlivost člověka, který chápe, že to, na co se dívá, je pravda.

„Žádosti pošlu dnes odpoledne,“ řekl.

„Než Hoffmann zavolá znovu.“

„Než Hoffmann zavolá znovu,“ souhlasil.

Brandtová si oblékla kabát. Déšť na okně zhoustl, ten druh hamburského deště, který není dost dramatický, aby si zasloužil jméno, jen vytrvalý, šedý jako příliv a trpělivý.

Pomyslela na Antji Vossbergovou na sedadle F17, jak poslouchá Brahmsa, zatímco se její muž topí v zatěsněné místnosti čtyři kilometry na jih, a na Thea Reentse, jak odjíždí od Kehrwiederu v — kdy? Připsala na tabuli vedle: 21:50? Zatím to nevěděla. Ale bude to vědět zítra.

Podívala se na vyřazený pojistkový sloupec v příhradce *Ausgeschieden*. Čtyřicet dva tisíc eur převedených do zajištění na nemovitost v roce 2017, nic nikomu po manželově smrti, celý motiv postavený z pohledu a náznaku a z její vlastní ochoty jít zpočátku po každé linii. Šla po ní a nikam nevedla a teď byla pryč, a co zbylo, když člověk z tabule strhl každý příběh, který neobstál, byl jediný bod, kde se vše sbíhalo.

Číslo nebyla totéž číslo. Ale byla si dost blízko, aby to byla táž pravda.

Nechala Rasmuse u žádostí o subpoenu a sešla po schodech, protože výtah v téhle budově byl od září náladový a ona náladovým věcem nevěřila. V hale strážný u dveří sledoval počasí skrz sklo. Prošla do deště, zvedla límec a šla k autu.

Za ní, o čtyři patra výš, držela tabule, co držela. Mrtvá pojistka, umírající praxe a mezera mezi nimi vyplněná cizími penězi. Fleet bude teď za odlivu, dubové piloty pod Speicherstadt obnažené v šedém vzduchu, celá ta stará čtvrt' vydechující jako vždy, když voda ustoupí. Karin vyrostla u vody na druhé straně Labe, na otcově dvoře, a věděla, co příliv odhalí, když odejde: věci, které nemají co být tam, kde jsou.

Nastartovala a chvíli seděla s běžícím motorem.

21:50? napsala na tabuli, s otazníkem.

Zítra, pomyslela si. Zítra to otazník mít nebude.

The Patrol Log

Greta Lührsová ji zastavila na schodech téměř mimochodem — jako by to, co řekla, jí samé došlo teprve ve chvíli, kdy už měla Brandtová ruku na zábradlí a v hlavě ranní kávu.

„Ten advokát.“ Greta si otřela dlaně o bok, jako by tam měla zástěru, kterou neměla; dělala to vždycky, když chtěla říct něco, co ji tížilo. „Reentsovo auto. Viděla jsem ho, když jsem tu noc obcházela Blok O. Dost pozdě na to, aby tam ještě někdo měl co pohledávat.“

„Jak pozdě?“

Greta pokrčila rameny. Světlo od Kehrwiederfleetu — toho přílivového kanálu, který lemuje Blok O na hraně Špýcharského města — jí pokládalo stín pod oči. „Deset, půl jedenácté. Přesně nevím, na hodinky jsem nekoukala. Bylo po hlídce, vítr hnal vodu přes nábřeží a já chtěla domů. Stálo to v rohu u vjezdu do HafenCity. To tmavé volvo poznám i potmě. Pan Vossberg si na něj pokaždé postěžoval, že parkuje, kde nemá.“

Pak se otočila a šla zpátky dovnitř, jako by řekla přesně tolik, kolik bylo třeba, a ani slovo víc.

Brandtová zůstala stát s rukou na zábradlí, dokud staré dveře nezapadly. Greta Lührsová nikdy nic nepřidávala. Za deset dní z ní Brandtová nedostala jedinou domněnku, jediné „mně to přišlo, že“. Žena hlídala tu budovu třiatdvacet let a naučila se ji číst tak, jak Karin četla spisy — po jednotlivostech, beze spěchu, bez příběhu. To z ní dělalo svědkyni, jaké se dalo věřit. Příběhy si do toho dosazovali jiní.

Venku přešel přes Kehrwiederstieg déšť, šikmý a tichý, ten hamburský Schietwetter, který nepadá, ale stojí ve vzduchu jako mokrá kouř. Brandtová si zapnula límec a vykročila do něj.

Hamburský přístav vede pro noci Sturmflutu vlastní evidenci. To Brandtová věděla. Od chvíle, kdy vzedmuté Labe přesáhne varovnou výšku, eviduje Hafenamt každé vozidlo, které vjede do uzavřené zóny nebo z ní vyjede — staré nouzové opatření, staré jako povodně samy: aby strážníci věděli, kdo zůstal na rizikové půdě, koho hledat, kdyby voda stoupla výš, než řekly tabulky. Záznamy se uchovávají dva roky. Nikdo z rodiny na ně nepomyslel. Proč by taky. Pro Vossbergovy byla povodeň počásí, ne důkaz.

Rasmus Petersen za ní přijel na Dalmannkai krátce po deváté. Nad zpevněnou hranou nábřeží táhl vítr a Fleet pod mostem byl šedý a matný jako staré olovo. Za ním se tyčila Elbphilharmonie, sklo na cihle, a vracela oblohu rozbitou na sto kusů.

„Greta Lührsová,“ řekl tiše, když se posadil naproti. „Nemyslíš, že si trochu přimyslela? Stará paní, dlouhá noc, víchr

—”

„Ne.“ Brandtová otevřela spis. „Ona si nepřimýšlí. Proto se jí dá věřit. Řekla, co viděla, a kde to stálo, a že jí to bylo divné. Nevykládala proč. Kdyby si vymýšlela, řekla by mi i proč.“

Rasmus mlčel. Brandtová věděla, co v tom mlčení je. Naučil se nenaléhat tam, kde naléhání nestačí — což ho ještě před měsícem nenapadlo.

Referent Hafenamtu byl mladý a unavený a trochu zaskočený, že kvůli záznamu šest týdnů starému přichází někdo z LKA 4 osobně. Zavedl je k terminálu ve vedlejší místnosti, kde po stropě běžely kabely v plastových žlabech a v rohu chládl kávovar se zaschlou konvicí. Brandtová na něj pohlédla a nenalila si.

„Noc ze třetího na čtvrtého listopadu,“ řekla. „Kehrwiederviertel a přilehlá zóna. Všechna zaznamenaná vozidla, příjezdy i odjezdy.“

Referent něco naťukal. Po vyhlášení povodňového varování v osmnáct čtyřicet vjelo do uzavřené zóny dvacet sedm vozidel. Osmnáct mělo oprávnění — provozovatelé přístavu, vodní záchrana, THW, dobrovolníci od pytlů s pískem, kteří tu noc drželi protipovodňovou hlídku. Zbýlých devět neslo poznámku o upozornění.

Brandtová projížděla seznam prstem, řádek po řádku, jako kdysi otec na jeřábu projížděl zátěžovou tabulku, než zvedl břemeno. Šestý řádek ji zastavil. Volvo V90, tmavá metalíza, značka HH-TR 0047. Čas záznamu 21:50. Místo: vjezd Kehr wieder Süd.

Vedle ní Rasmus narovnal záda.

„HH-TR,“ řekl pomalu.

„Theo Reents.“ Brandtová četla poznámku pod záznamem nahlas a tlumeně, jen pro sebe a pro něj. Vozidlo zastavila

pěší hlídka u zátarasu. Řidič se prokázal občanským průkazem, choval se klidně, uvedl, že je rodinný právník Vossbergů a vrací se pro listiny, které odpoledne zapomněl v jejich kanceláři v Bloku O. Hlídka mu připomněla zákaz vjezdu a vyzvala ho, ať zónu do třiceti minut opustí. Odjezd zaznamenán na témže vjezdu ve 22:04.

Brandtová si vzala pero a zapsala časy do zápisníku, číslice pomalu, jako by chtěla každou zkontrolovat tlakem prstu, než ji pustí na papír.

21:50 — příjezd. 22:04 — odjezd dle hlídky. 22:41 — čas, kdy se zastavily hodinky Henninga Vossberga.

„Tři čtvrtě hodiny předtím,” řekl Rasmus. „Co tím chceš —”

„Že měl spoustu času. Vejít, sejít dolů, vyjít, sednout do auta, odjet — a pořád zmizet dřív, než ho začne někdo postrádat.” Brandtová podtrhla 21:50 a nechala pero ležet. „A taky to znamená, že tu byl. Ne v pět. Tady, na Kehrwiederu, ve tři čtvrtě na deset. Když venku ještě nebyla voda v ulicích, ale dole už byla.”

Referent se na ně střídavě díval, jako by čekal, že mu někdo vysvětlí, oč jde, a věděl, že nikdo nevysvětlí.

„Chcete potvrzený výtisk?”

„Dva,” řekla Brandtová. „S razítkem a podpisem.”

HafenCity GmbH provozuje na šesti parkovacích vjezdech čtvrti vlastní systém na čtení poznávacích značek. Soukromý provozovatel — což znamenalo zdvořile odmítavý e-mail o ochraně osobních údajů a telefonát s jejich právním odd-

ělením, než Brandtová dostala, co chtěla. Dostala to. Trvalo to do jedenácti.

Zatímco Rasmus dořešoval papíry, koupila si kávu z automatu v přízemí vedlejší administrativní budovy — papírový kelímek, hořká, vlažná — a postavila se s ní k oknu nad Fleet. Dopolední šedé světlo měnilo to místo v jiné, než byla zvyklá. Cihlové fasády skladišť, vysoká úzká okna, za nimiž se před sto lety na hácích sušila juta a po patrech se skládalo zrní a kakao a káva. Vossberg & Söhne — Vossberg a synové — obchodovali s kávou z téhle čtvrti čtyři generace. Dnes patřila část těch oken designovým agenturám a jedno — pokud Brandtová skrz tu šed' viděla dobře — sloužilo jako show-room kuchyňských linek za výlohou velkou jako vrata.

Henning Vossberg odmítal Block O prodat až do konce. Odmítal prodat developerům, odmítal Marit, odmítal čísla, která mu nosila pod nos. Odmítal prodat, dokud žil.

Dokud byl živ.

Brandtová odložila kelímek na parapet a nedopila.

Rasmus se vrátil za osm minut s výtiskem v ruce.

„Mám to.“ Položil ho před ni. „Parkoviště Dalmannkai Ost. Kamera se čtením značek, na vjezdu. Volvo HH-TR 0047, vjezd zaevidován automaticky.“ Ukázal na spodek listu. „A odjezd — tady.“

22:08.

Brandtová položila výtisk z HafenCity vedle záznamu z Hafenamtu. Dvě databáze, dva provozovatelé — jeden státní, jeden soukromý —, dva nezávislé systémy, které o sobě nevěděly. A oba říkaly totéž: kolem 21:50 byl Theo Reents na Kehrwiederu. S tolerancí pár minut. Byl tam ve chvíli, kdy Henning Vossberg — podle hodinek, podle přílivu a podle mrtvého čerpadla — ležel zavřený dole pod hladinou, s

vyřazeným čerpáním a se Schottem zajištěným na visací zámeček zvenčí.

Reents řekl, že odjel v pět odpoledne. Řekl to hned první týden, stroze a lítostivě, jako člověk po těžkém dni a v ještě těžším smutku: *odešel jsem kolem páté. Byl rozrušený kvůli firmě, ale živý. Určitě sešel dolů zachránit archiv, jak to při bouřce dělával, a tam ho to zaskočilo.*

Pět odpoledne. Sedmnáct nula nula. Pak domů, na Harvestehude, pak telefony, pak — podle vlastních slov — čekání na zprávy jako celý zbytek Hamburku.

21:50 v záznamu přístavní hlídky. Skoro pět hodin jinde, než tvrdil.

Brandtová ty dva výtisky neuložila hned. Chvíli si je ještě prohlížela, oba vedle sebe na dřevěném stole s oloupaným lakem, a v hlavě je skládala k tomu ostatnímu, co už ve spisu leželo — ne jako teorii, ale jako řadu zámků, které do sebe jeden po druhém zapadají. Pak listy přeložila a založila: za protokoly z pitvy, za inventář klíčů, kde stály tři jména a u třetího slovo *vykonavatel*, a za logbook Henninga Vossberga s posledním zápisem v šestnáct nula nula.

Čerpadlo fungovalo v šestnáct hodin; on sám to tehdy odpoledne otestoval a zapsal svou rukou. Vyřazené bylo někdy poté. V 21:50 byl Theo Reents v uzavřené zóně. Ve 22:41 se hodinky Henninga Vossberga přestaly hýbat.

„Chce to výslech s poučením,” řekl Rasmus. Nebyla to námitka. Bylo to konstatování. Mluvil jinak než na začátku — přesněji, s menším pohodlím a větší pozorností. Případ ho měnil. Brandtová si toho všimla a neřekla nic.

„Víme, kde byl,” řekla. „Teď potřebujeme vědět, proč tam byl.”

„Hlídce řekl, že pro listiny.”

„Které listiny.“ Nebyla to otázka. „Jaké listiny nechává advokát v kanceláři klienta — ne ve své, ale v jeho budově — tak naléhavé, že pro ně jede zpátky ve Sturmflut noc? Když ví, že klient je uvnitř. Když ví líp než kdokoli jiný, jak ta budova dýchá s přílivem.“ Zaklapla spis. „A když ten klient zrovna v tom týdnu zjistil, že z účtu, který spravuje jediný člověk, mizí peníze.“

Rasmus po papírech nesáhl. Díval se na ni.

„Ledaže žádné listiny nebyly,“ řekl.

„Ledaže žádné listiny nebyly,“ přitakala Brandtová. „Pak se nevrátil pro nic. Vrátil se zkontrolovat, že vyšlo, co naplánoval.“

Nad Fleetem projela Schute, nízká nákladní pramice, pohupující se na odlivových vlnách, a kýlová voda za ní pleskala o cihlové stěny nábreží. Brandtová ji sledovala, dokud nezmizela za ohybem kanálu.

Leitende jim dal odpoledne dvacet minut. Seděl za stolem jako muž, který by raději byl jinde, a oba výtisky přešel beze slova. Pak je položil přesně na sebe, hranu k hraně.

„Tohle dokládá, že Reents porušil ve Sturmflut noc zákaz vjezdu,“ řekl nakonec. „Nedokládá to vraždu.“

„Dokládá to lež,“ řekla Brandtová. „Tvrdil, že v pět odjel a víc se nevrátil. Zůstal nejmíň do 21:50 — nebo se vrátil. Hlídka ho zastavila skoro ve tři čtvrtě na deset, dvě nezávislé evidence to potvrzují. To je bezmála pět hodin po tom, co nám sám uvedl.“

„Mohl zapomenout. Lidé si pletou časy. Zvlášt' ve dni, kdy umře přítel.“

„Mohl,” připustila. „Nebo zapomněl, protože to pokládá za bezvýznamné. Nebo ho to neznervózňuje, protože tady nás nečekal.” Odmlčela se přesně na tak dlouho, aby to ticho začalo tláčit. „Nebo lhal — protože ve 22:41 se v zatopené místnosti pod hladinou zastavily hodinky muže, kterého tam zamkl.”

Leitende se podíval na Rasmuse. Rasmus se díval do zdi, na bod kousek nad rámem dveří, a neuhnul.

„Vossbergův případ přitahuje pozornost,” řekl Leitende pomaleji. „Reents je v tomhle městě prominentní jméno. Splést se v čase ve vypjatý den ještě nikoho neusvědčilo.”

„Je vykonavatel závěti,” řekla Brandtová. „Drží jeden ze tří klíčů k té místnosti — registrovaných, evidovaných, nezaměnitelných. Znal budovu. Znal čerpadlo. Věděl, co začíná ukazovat audit, líp než kdokoli kromě mrtvého a té účetní.” Zastavila se a srovnala dech. „Každý krok, který jsem dosud udělala, vede zpátky k téže osobě. Tenhle ho ukotvuje na konkrétní místo a konkrétní čas. To už není dojem, pane. To je hlídka, dvě kamery a hodinky.”

Leitende dlouho mlčel. Pak posunul výtisky zpátky přes stůl, k ní.

„Mám vaše hlášení, komisařko,” řekl. „Pokračujte. Ale pořádně. Tahle rodina si najme advokáty, jaké si my dovolit nemůžeme.”

Nebylo to požehnání. Byl to klid předtím, než ji zastaví, jestli klopýtne. Brandtová toho klidu využila. Vzala výtisky a vstala.

Na chodbě ji dohnal Rasmus.

„Komisařko.” Zvedl trochu hlas, aby přehlušil hukot starého topení v žebrech radiátoru. „Jdeme do toho naplno.”

„Ano.”

„A jestli se pleteme — jestli ho ten chlap fakt jen zapomněl zmínit, že se pro něco vrátil —”

„Nepletete se.” Řekla to klidně, bez zvýšení hlasu, tím tónem, který používala, když si byla jistá a nepotřebovala, aby jí to někdo věřil. „Podívej se, co máme. Třetí klíč drží Reents. Čerpadlo šlo v šestnáct hodin — má to v logbooku vlastní rukou. Sabotované bylo, až když šel Henning dolů, ne dřív. Záznamy staví Reentse na místo v 21:50 — necelou hodinu předtím, než se ty hodinky zastavily. A logika vylučuje zbytek. Nehoda: zvenčí se člověk sám nezamkne. Sebevražda: zvenčí se člověk sám nezamkne.” Nechala to viset ve vlhkém vzduchu chodby. „Zůstává jediná možnost. Já ji nevybrala. Ona zbyla.”

Rasmus přikývl. Bylo to přikývnutí člověka, který to dávno ví, ale potřebuje to slyšet nahlas, aby s tím mohl jít domů.

Brandtová si připomněla — krátce, proti své vůli, jak se to v posledních dnech vracelo — jeden jiný spis, tenký, šestnáct let starý, uzavřený za čtrnáct dní. *Utonutí, alkohol, nešťastná náhoda*. Mattis. Tehdy nikdo nešel za žádným klíčem, protože žádný klíč nebyl. Tady klíče byly. Tady byly hodinky a tabulky a logbook a dvě kamery. Tady se to spočítat dalo. Donutila se vrátit z té vody zpátky do chodby.

„Zítřa ho pozveme,” řekla. „Ne jako svědka. Jako někoho, kdo má co vysvětlovat.”

Chodba byla prázdná. Odněkud z vedlejší místnosti táhl pach studené kávy a rozehráté tiskárny. Brandtová si zapnula bundu a zamířila ke schodišti.

Za jejími zády dýchal Fleet dovnitř a ven, jak dýchal vždycky: tiše, trpělivě, bez ohledu na to, co se odehrálo nad ním i pod ním. Příliv byl na vzestupu.

Reconstruction

Deštěm zmáčené policejní auto stálo na Kehrwiederstieg od rána. Rasmus přišel první. Přinesl dva papírové kelímky s kávou a postavil je na střechu vozu, kde je vzápětí sebral vítr. Karin sledovala, jak se kutálejí přes blatník a mizí ve fletovém bahnu, a nehnula se od mapy.

„Hezký symbolický pokus,“ řekla.

„Sežeň toho technika.“

Jmenoval se Dieter Groth, dvašedesát let, firma na protipovodňová čerpadla a odvodnění ve Speicherstadtu — ve Špýcharském městě, cihlové skladištní čtvrti na dubových pilotách. Přišel s přenosným měřákem a se zápisníkem hustě popsaným drobnými poznámkami, který ho okamžitě zařadil mezi lidi, jimž Karin věřila: mezi ty, kdo si věci zapisují, místo aby si je pamatovali.

Block O byl prázdný. Marit Vossbergová ho uzavřela na celou dobu vyšetřování a správa Speicherstadtu si stěžovala v dopise, který Karin nečetla. Klíče jí ležely v dlani jako studená historka o dědictví.

„Chci dolů,“ řekla. „Potřebuju vidět, co voda dělá s tím prostorem bez čerpadla.“

Groth si poklepal na zápisník. „To vím i bez měření.”
„Stejně půjdeme.”

Schodiště do sklepa páchlo tím, na co si Karin za deset dní zvykla — sůl, plíseň, káva vsáknutá do zdiva čtyřmi generacemi jako voňavka do vlasů. Žárovka na drátě házela jejich stíny po schodech, ohýbala je a zase narovnávala, jak se kolem ní táhl průvan z fletu. Na spodním odpočívadle držel zed' pruh zaschlých chaluh. Povodňová čára. Karin přešla po jejím bledém okraji prstem; sůl jí zaskřípala pod nehtem.

Kdesi za zdívem dýchal příliv. Tady dole ho slyšela líp než nahoře — to tiché vrzání oceli a vody, jako by celý Block O stál na pažích, které ho po sto padesát let drží nad hladinou a začínají být unavené.

Zaplavovaná trezorová místnost — Henningův trezor, jeho pevnost pod hladinou — stála otevřená. Ocelové dveře, Schott, byly přitlačeny ke zdi. Zajišťoval je závorový zámek, který Karin nechala zdokumentovat třetí den. Závara seděla na venkovní straně. Zevnitř ji zamknout nešlo.

„Dieter,” řekla. „Projdeme celý systém. Po pořádku.”

Grothovi se přesnost zamlouvala. Ukázal na jímku v podlaze, asi metr čtyřicet hlubokou. Čerpadlo bylo s plovákovým spínačem propojeno plastovým pásem: stoupne-li hladina nad mez, plovák se zvedne, kontakt sepne, čerpadlo naskočí. Jenže plovák byl přivázán ke dnu.

„Stahovací páska,” řekl Groth. „Průmyslová. Stojí pár korun ve stavebninách. Přivázat trvá dvacet vteřin.”

„A čerpadlo přestane brát vodu kdy?”

„Hned. Stáhnete plovák dolů, čerpadlo naskočí naposled, pak se zastaví, protože hladina mu zdánlivě klesla. Slaná voda z přílivu prosakuje kolem těsnění dveří — stará těsnění, netěsní úplně — a spárami v podlaze. Pomalá infiltrace. Funkční čerpadlo by ji odčerpalo, ani by o ní nevíte. Bez čerpadla?“ Otevřel zápisník na číslech, která tam měl napsaná dávno před dneškem. „Při odlivu, nejlepší případ, nabere v místnosti tohohle objemu asi čtyři centimetry za hodinu. Při přílivu, a zvláště když je předpověděný Sturmflut, tlak vody zvěsí přitlačí mnohem víc. Šest, osm centimetrů.“

Karin namířila baterku na cihly. Byl tam čerstvý pruh, světlejší než zaschlé naplaveniny, ale viditelný jako tah tužkou.

„Tohle je z té noci?“

„Vrchol z té noci. Místnost se zaplavila asi do sto čtrnácti centimetrů.“ Groth pokrčil rameny. „Odhad, ne posudek — ale aby voda došla sem nahoru, muselo čerpadlo stát hodiny. Při tý infiltraci se metr nenabere za chvíli.“

Karin čísla zapsala. Pomalu, aby měly ruce čas přemýšlet o nich zvláště.

„Sto čtrnáct centimetrů,“ řekla nahlas.

„Jo.“

„Henning Vossberg měřil sto šedesát osm.“ Nemusela do spisu. „Hodinky se zastavily ve 22:41. Tehdy mu voda sahala nejmíň po zápěstí.“

Rasmus se u dveří zastavil. Nenápadně, jako by mu nohy zabrzdily samy, protože aritmetika dosedla.

„Když mu sahala po zápěstí ve 22:41,“ řekl pomalu, „a stoupala šest centimetrů za hodinu —“

„Pak ležel ve vodě dávno před půlnocí. Ne stál.“ Karin si to představila proti vlastní vůli: stojící muž, kterému by v 22:41

sahalo k zápěstí přes metr vody, to byl nesmysl — paže visí níž. Aby hodinky na zápěstí kryla voda v té výšce, ležel Henning na podlaze už hodiny předtím. „Kolik vody musí být v té místnosti, aby se v ní dospělý muž neudržel na nohách?”

Groth našpulil rty. „Když je sám, ve tmě, leknutý, a podlaha je kluzká od chaluhy? Nemusí jí být moc. Stačí, aby uklouzl a praštil se. Pak už ho voda dorovná.”

Karin se otočila k němu. „Kdy nejpozději muselo čerpadlo přestat, aby v 22:41 voda kryla zápěstí muže na zemi?”

Groth se podíval na zápisník, pak na strop, pak zase na zápisník. „Podvečer. Kolem šesté, sedmé, nejpozději. Jinak se to nestihne nabrat.” Sklapl ho. „A když mi řeknete, že v šestnáct hodin to čerpadlo ještě běželo — pak ho mezitím někdo zarazil. Plovák se nepřiváže sám.”

Karin napsala: 16:00 — čerpadlo funkční. Zápisník H. V. Pod to: do 19:00 — čerpadlo zastaveno. A pod to: 22:41 — zápěstí pod vodou. Hodinky stojí.

Přečetla si to třikrát.

Ráno strávila hodinu sama, než přijel Rasmus, u mapy na zdi. Venku ještě nebylo světlo; déšť šeptal do okenního skla a kanál pod mostem ležel jako litina. Nebyla to efektní mapa jako ty z televize, na které se Karin dívala s Mattisem, když byli malí — kde vyšetřovatelé špendlí fotografie a natahují červené nitě mezi tváře, jako by se pravda dala uplést. Tohle byl jen tisk A3 v plastové fólii, okraje poseté tužkou, rohy zvláště vlhkem. Ale každý bod na ní byl ověřitelný. To červené nitě nikdy nejsou.

Procházela je odshora, jeden po druhém, a u každého se ptala, co by musel říct svědek, aby ho vyvrátil. Žádného takového svědka neměla.

C2 — *hodinky*: 22:41. Otcovy mechanické hodinky, samonatahovací, nošené každý den; běží, dokud se nepotopí. Zaznamenáno při ohledání těla. Dr. Sahinová.

C3 — *Sturmflut: vrchol* 01:52. Veřejné varování, tabulky přílivu, novinový záznam. Žádná teorie — datum.

Tři hodiny a jedenáct minut před vrcholem povodně bylo Henningovo zápěstí pod vodou. A ve 22:41 Fleet ještě nepřetekl přes nábreží; v ulicích nebyla žádná povodeň. Voda byla jen v zapečetěné místnosti pod hladinou.

C4 — *čerpadlo sabotováno*. Páska na plováku. Vypnutý jistič. Plovák neopotřeбенý — přivázaný. Nalezeno při první prohlídce.

C5 — *zápisník*. Henningův, vedený třicet let jeho rukou. Čerpadlo zkontrolováno, funkční, 16:00 toho odpoledne. Podepsal B. H. — Bjarne Holm, který tu noc strávil na protipovodňové hlídce s dvaceti muži a do suterénu nesáhl.

Někdo tedy přišel po čtvrté odpoledne a čerpadlo zastavil. Musel být v budově. A trezor pak musel někdo zapečetit.

C7 — *dveře zamčeny zvenku*. Závora na venkovní straně. Henningův klíč nalezen uvnitř, na těle.

Zámek se zamyká zvenku. Klíč byl uvnitř. Dvě věty, které spolu nemohou souhlasit — ledaže u dveří stál ještě někdo.

C6 — *tři klíče*. Karin je uměla nazpaměť, ale opsala je znovu, protože paměť komentuje a papír svědčí.

Klíč první: Henning Vossberg. Na těle. Uvnitř.

Klíč druhý: Marit Vossbergová. V uzamčeném sejfu v její kanceláři, s kamerou, která potvrdila, že ho ten večer nevzala.

Klíč třetí: vykonavatel závěti. Uložen „pro potřeby pozůstalosti“.

Na třetí řádek se Karin dívala déle, než bylo nutné. Ne že by mu nerozuměla. Před týdnem, při špatné noci, na to místo napsala jiné jméno a musela ho zase škrtnout. Lasse Vossberg, s ilegálně zkopírovaným klíčem, byl v budově. Ale jeho klíč otevíral dveře do schodiště. Ne tenhle zámek. Tenhle byl jiný — registrovaný, vzácný, tři evidované exempláře. Kamera zachytila Lasseho odcházet před jedenáctou, a zachytila zavřené dveře trezoru ještě předtím, než šel kolem.

Lasse věděl, že dveře jsou zavřené, protože je viděl zavřené. Víc nevěděl.

C15 — auto na Kehrwiederstieg. Záznam povodňové hlídky — čtyři trasy v protichůdném taktu, zápis po třiceti minutách. Vytáhl ho Rasmus, když Greta utrousila o tom autě. Vůz Thea Reentse, bílý passat variant, značka HH-TR 0047, ověřená proti ANPR systému na parkovacích vjezdech HafenCity — stál na Kehrwiederstieg ještě ve 21:50.

Řekl, že odešel v pět. Neřekl, proč se vrátil.

Karin zapsala čas. Pod něj napsala 22:41. Mezi tím necelá hodina. Dost na to dojít k autu a odjet. Na nic jiného, co by se dalo vysvětlit, ne.

Zpátky v trezoru stál Rasmus u dveří a počítal na prstech.

„Takže,” řekl, „aby mi to sedělo. Někdo přišel po čtvrté a čerpadlo zabil. Henning sešel dolů — jak měl ve zvyku před Sturmflutem — zajistit archiv. Dveře se zavřely a zamkly zvenku. Čerpadlo bylo mrtvé. Voda stoupala. Ve 22:41 mu sahala po zápěstí.”

„Tím se hodinky zastavily.“

„A vrchol přílivu byl skoro ve dvě ráno.“

„Skoro ve dvě.“

„Takže Henning se neutopil při povodni.“ Řekl to jako muž, který pochopil celek, ne jako muž, který něco vysvětluje. „Utopil se hodiny předtím. Ve vodě, která prosákla z fletu skrz spáry.“

„V místnosti, kam šel dobrovolně.“ Karin si vzpomněla na ten zápisník — třicet let záznamů o trezoru, o čerpadle, o výšce hladiny. Fleet znal jako vlastní dech. „Protože tomu prostoru věřil. Protože čerpadlo v šest běželo.“

„A zamkl ho tam někdo s klíčem.“

„S klíčem, který má tři registrované exempláře.“

Groth zaklapl zápisník. „O tomhle bych asi neměl vědět, co?“

„Ne,“ řekla Karin. „Děkuju vám.“

Odešel po schodech a jeho kroky zněly jako kapky na starém kameni. Karin počkala, až dozní.

Dívala se na pásku v sáčku, na ten ústřední a banální důkaz. Pár korun. Dvacet vteřin. Proti třiceti letům advokacie, třiceti letům rodinného přátelství, proti generacím důvěry a chození na Vánoce a vědomí, kam se ukládá archiv, kde leží rezerva, jak zní čerpadlo, když běží správně. Vrah, který tohle dokázal, neznal budovu zvenčí. Znal ji jako někdo, koho do ní třicet let vodili jako domů.

Mattis, pomyslela si.

Přicházel vždycky, když nechtěla. *Mattis*, čtyřadvacet, nalezený u Steinwerderu. Opilý. Noc. Nehoda. Spis zavřený za čtrnáct dní, dvě stránky a podpis. Tehdy se poprvé naučila, jak rychle umí úřad uložit utopeninu do šuplíku se štítkem *nešťastná shoda okolností* — a jak málo je v tom šuplíku otázek.

A pak strávila celou kariéru tím, že nenechala šuplík zaklapnout dřív, než se podívá dovnitř.

To byla její přednost. Věděla, že je to taky její vada. Šestnáct let viděla v každé utopenině něco, co se nehodí, protože si nedovedla připustit, že voda u Steinwerderu byla jen voda. Někdy měla pravdu. Někdy málem zničila člověka, který nic neudělal — a to si pamatovala líp než ty případy, kde se trefila.

Ted' musela položit tu otázku přímo. Připravovala se na ni celé dopoledne, naplánovala si ji s týmž chladem jako každý výsledek.

Dívám se na to, co tam je? Nebo na to, co chci vidět?

Bolelo to způsobem, kterého si Rasmus nevšiml, protože o Mattisovi věděl jen to málo, co mu řekla. Tady, ve studeném vzduchu pod hladinou kanálu, si Karin prošla celou látku znovu — ne jako příběh, ale jako seznam.

Čerpadlo funkční ve čtyři. Čerpadlo sabotované. Dveře zamčeny zvenku. Tři klíče — jeden na těle uvnitř, jeden ověřené v sejfu, třetí u vykonavatele závěti. Auto vykonavatele na místě skoro ve deset, po deklarovaném odjezdu v pět. Hodinky 22:41. Vrchol povodně 01:52.

Tohle nebyly pocity. Byly to věci s objemem, hmotností, teplotou. Zapisník měl stránky, datum, rukopis, který znala jako Henningův od třetího dne. Parkovací záznam byl soubor s časovým razítkem. Páska ležela v sáčku.

A pak ten klíč.

C12. Viděla ho na vlastní oči. Theo ho přinesl na požádání — ochotně, správně, smutně — a klíč byl čistý. Ne lesklý jako nový. Čistý. Bez patiny, kterou kov dostane nošením, bez oděrek na zoubcích. Originál visel na Henningově klíčence —

obehraný fob, na hranách otřelý tam, kde ho muž třicet let bral každé ráno do ruky.

Vypadaly jako bratři. Ne jako dvojčata.

Rasmus přitáhl dveře zevnitř a zkusil je zavřít. Schott na pantech, těžký, ocel a guma. Dosedl s povzdechem, který vytlačil vzduch hustý solí.

„Zevnitř to nejde,” řekl. Nebyla to otázka.

„Vyzkoušej.”

Zkoušel. Závora byla venku, navržená proti vlnám, ne proti lidem. Fungovalo to jako přístav, ne jako cela: zevnitř se otevřelo snadno, zamklo jen zvenku.

„Takže když byl klíč na těle uvnitř,” řekl Rasmus, „musel přijít zvenku někdo druhý se svým klíčem a —”

„A odejít.”

„A odejít.”

Karin zavřela zápisník. Podívala se ještě jednou na pásku v průhledném sáčku, na modrošedé zdivo, na čáru povodně. Pak na Rasmuse.

„Pojď,” řekla. „Musíme si projít, co řekl v říjnu.”

Venku táhl vítr od Labe a nesl pach řasy a nafty. Kehrwiederfleet ležel nízko — odliv, klid, téměř nevinný pohled na vodu, která v listopadu dělala, co dělala. Karin chvíli stála na nábřeží, ruce v kapsách.

Rasmus vedle ní čekal, jak si zvykl.

„Prošla jsem si to celé,” řekla, aniž se otočila. „A nevychází z toho žádný jiný příběh.”

„Ne.”

„Příliv, čerpadlo, klíč, auto, hodinky.“ Vyjmenovávala je jako položky na nákupním lístku. „Všechno ukazuje na stejného člověka. Pokaždé.“

„Jo.“

„A já teď musím domů a přečíst si jeho výpověď z první session. Slovo od slova.“

Rasmus se potočil. „Proč?“

Karin se konečně zadívala na kanál. Voda byla šedozelená, plochá, bez vrásky. Pod ní pracoval příliv — pomalu, neviditelně, neodvolatelně.

„Protože se mu tam něco vyklouzlo,“ řekla. „Slyšela jsem to. Jen jsem tehdy ještě neměla zbytek látky, abych věděla, co přesně slyším.“

Sebrala klíče od Blocku O a hodila je Rasmusovi.

„Domluvím ho na zítra ráno. Neoficiálně. Starý přítel rodiny, který chce pomoci.“

Rasmus klíče chytil. Neptal se. To byl pokrok.

Karin se otočila zády k fletu a šla k autu, a přemýšlela o tom, jak věci vyklouzávají z úst muži, který ví příliš mnoho. Jak jazyk ví víc než rozum a poví to dřív, než ho rozum stačí zarazit. A jak Theo Reents — chytrý, unavený, muž, který třicet let nosil čistý oblek nad špinavou vodou — řekl v říjnu jednu věc o zavřených dveřích.

Řekl jí tak přirozeně. Tak smutně. Tak přesně.

A zavřené dveře tehdy ještě nebyly nikde v protokolu. Věděli o nich tři lidé z vyšetřovacího týmu, mlčící Lasse — a ten, kdo je zavřel.

Za zády jí Kehrwiederfleet ležel nehnutě a čekal na obrátku přílivu. Do hodiny se mu hladina začne zase zvedat. Vždycky se zvedne.

What He Couldn't Have Known

Děšť přicházel v nárazech, ve vlnách, tak jak přicházel celý říjen — ne jako jev počasí, ale jako sdělení, které si nikdo netroufl otevřít. Karin seděla na předpisově prázdném stole ve své kanceláři v přízemí služebny a poslouchala.

Nahrávka z kapitoly desáté. Sedmnáctého října, devět dní zpátky. Vlastní rukou stiskla tlačítko přehrávání.

Na diktafonu byl jen kus plastu a kovová mřížka. V protokolu stálo: *Svědék Theo Reents, advokát, hamburský notář, vykonavatel závěti, přítomen bez právního zástupce — dostavil se sám a dobrovolně.* Sama si to tehdy zapsala. Sama tehdy slyšela, jak si myslí, že přichází, protože truchlí. Protože chce pomáhat. Protože je prostě ten typ muže, který vždy přijde.

Přehrála tu část znovu.

„Henning šel dolů sám, jako vždycky před povodní. Ten jeho rituál — archiv, staré ročníky. Schott za sebou přitáhl, aby ten nejhorší tlak ochránil trezor, kdyby povolily dveře v patře. A to čerpadlo — to čerpadlo vždycky drhlo. Víte, jak staré to zařízení je. Byla to jen otázka času.”

Zmáčkla pauzu.

Seděla a dívala se, jak déšť klouže po okenním skle, jako by chtělo okno samo utéct.

Schott za sebou přitáhl.

Karin položila ruce naplocho na stůl. Bylo deset hodin večer a příčná ulice dole byla prázdná; jediný zvuk byl vzdálený klapot noční U3, která nikam nespěchala. Ani ona nikam nespěchala. Vždycky jí trvalo, než věc došla od uší k záznamu — ne proto, že by byla pomalá, ale proto, že přesnost potřebuje čas.

Znovu: *Schott za sebou přitáhl.*

Povodňové dveře — Schott — byly nalezeny zavřené a zvenčí zajištěné visacím zámkem. Stálo to ve zprávě ze čtvrtého dne. Stálo to v interním protokolu označeném *pouze pro vyšetřovací tým*. Nikdy v médiích. Nikdy v rozhovoru s rodinou. Rasmus Petersen to potvrdil: ven to nepustili. Přijel tenkrát v šest ráno, byl tam dřív než novináři, a kdyby někdo z uniformovaných promluvil, neuneslo by to její přezkoumání — čtrnáct dní zpátky evidovala všechno, i to, co komu řekla a co ne. Marit Vossbergová to nevěděla. Antje Vossbergová nevěděla nic konkrétního. Lasse — Lasse to věděl, protože tam byl a sám si na zamčené dveře sáhl, ale Lasse mlčel ze studu a od té chvíle byl pod jejím dohledem.

A Theo Reents.

Theo přišel o sedm dní později. Přišel v šedém kabátě s hedvábným kapesníčkem v náprsní kapse. Mluvil o Henningovi tak, jak mluví muži, kteří milují legendu víc než člověka — láskyplně, ale s jemným tvarováním příběhu. A řekl: *Schott za sebou přitáhl*. Jako by to viděl.

Jako by u toho byl.

Karin sáhla po tiskopisu a obrátila stránku na čistou stranu. Psaní jí pomáhalo myslet — ne že by slova srovnala myšlenky, ale pohyb ruky zpomalil promítání věcí v hlavě na únosnou rychlost.

Čerpadlo vždycky drhlo.

Logbook — Henningův vlastnoruční logbook v černé kůži, teď uložený v krabici s důkazy a svědčící za mrtvého — zaznamenával poslední odpoledne před bouří: *Lenzpumpe geprüft, läuft. 16:00. H.V.* Jeho ruka. Jeho úhledné, pevné písmo. Jeho podpisová zkratka. *Čerpadlo přezkoušeno, běží.* Šestnáct hodin. A v tu noc Bjarne Holm necestoval ani ke svědomí, ani ke zločinu — od půl sedmé byl na protipovodňové hlídce THW s dvaceti dalšími muži, registrovaný, a jeho ruce nesáhly do suterénu ani jednou.

Čerpadlo vždycky drhlo.

Vždycky. Přítomný čas — habituální. Ten druh slovesného tvaru, který lidé použijí, když chtějí říct: *tohle se dělo pořádkem, nebyl by tedy žádný div, kdybychom to nenašli funkční.* Předem připravená omluva. Vytváření záznamu ve čtenářově hlavě dřív, než ten čtenář vůbec ví, že čte.

Jenže čerpadlo v šestnáct hodin běželo. Stálo to tam jeho rukou.

A plovákový spínač byl stažen stahovací páskou, přivázán dolů ke dnu jímký — ne opotřebením, ne náhodou, ne tím druhem zlomu, jaký potkává staré stroje ve vlhkých prostorách. Byl přivázán rukou. A jistič byl shozen. Obojí vyžadovalo přítomnost. Obojí vyžadovalo záměr. A obojí se muselo stát po šestnácté hodině — Henningův záznam — a dřív, než hodinky na Henningově zápěstí dosvědčily, že voda dosáhla výšky muže.

Karin vstala. Přešla k oknu. Dole tekla voda po obrubníku, strhávala listí a plechovky do kanálu na rohu. Říjen dělal svou práci pečlivě a bez nároku na chválu.

Mechanická. Automatické natahování — Henningovy hodinky neměly korunku k natahování, samonatahovací, pohon obstarával pohyb zápěstí; dokud zůstaly na ruce a ruka se hýbala, tikaly. Zastavily se ve 22:41. To byl čas, kdy zápěstí šlo pod vodu. Doktorka Sahinová to zformulovala bez ozdob: *namočení strojku dostatečné k zastavení jeho chodu — nikoli nutně konečné zanoření, jen tolik vody, kolik součástky snesou, než ztichnou.* Dvacet dva čtyřicet jedna.

Kulminace bouřkové povodně — Hochwasser-Scheitel — proběhla v 01:52.

Tři hodiny a jedenáct minut rozdílu.

Ve 22:41 nebylo ve fletu ještě nic. Flety se přelily přes nábřeží teprve po jedné. Bylo to v tabulkách přílivu, v protipovodňovém logu THW, v zápiscích z noční hlídky. Karin si to ověřila tři dny po sobě, pokaždé z jiných dat ze tří různých zdrojů. Číslo seděla. Voda venku byla ve 22:41 vysoká, hýbala se, ale nepřelévávala se. Kehrwiederfleet nevystoupil z koryta. Suterén v Bloku O nemohl být zaplaven zvenčí.

A přesto se hodinky zastavily ve 22:41.

Takže trezor byl uzavřený. Čerpadlo bylo mrtvé. Voda stoupala průsakem — tím pomalým, soustavným, neslyšitelným průsakem, který je pod hladinou vždy, který čerpadlo zná a tlumí a který, když čerpadlo mlčí a dveře jsou zavřené, do rána pohltí muže.

Karin sáhla do kapsy saka a vytáhla složenou stránku — vlastní prepis desáté kapitoly výpovědi. Přečetla ji znovu. Naklonila se pod lampou a přečetla ji ještě jednou.

„Schott za sebou přitáhl.“

Věděl, že dveře byly zavřené. Ne že se zavřely samy. Ne že je zavřela povodeň nebo tlak vody. Že je Henning *za sebou přitáhl*. Podmět Henning. Sloveso činné. Záměr. Viděl Henninga, jak za sebou stahuje ten temný kovový panel dolů, do uzavřeného trezoru — nebo věděl, jak ta scéna vypadala, protože věděl, jak vypadat musela. Protože ji naplánoval. Protože znal Henningův rituál stejně dobře jako vlastní jméno, protože u něj byl tisíckrát, třicet let advokátní práce pro tu rodinu, a věděl: Henning jde dolů, archiv, ročníky, Schott.

A pak zůstane sám.

Karin myslela na Theo Reentse, na jeho šedivé vlasy a hedvábné kapesníčky a na způsob, jakým mluvil o Henningovi, jako by mluvil o svatém, jako by ta ztráta byla jeho vlastní, jako by patřil k rodině. Třicet let. Třicet let u stolu. O Vánocích. Na pohřbech. Na oslavách narozenin, u podepisování smluv, u soudních sporů urovnaných potichu, bez skandálu. Patřil k tomu nábytku. Karin si vzpomněla, jak Marit Vossbergová při prvním setkání skoro samočinně sáhla po jeho ruce — ne jako po cizinci, ale jako po příbuzném, jak to dělávají lidé, kteří spolu prošli pohřby.

A přesto — ta malá věc, ten drobný slovní skluz.

Věc, kterou nikdo neměl vědět. Věc, kterou znal jen Lasse — a Lasse mlčel. A vyšetřovatelé. A soudní lékařka.

A Theo.

Karin vytáhla ze šuplíku klíčový inventář. List A4 s hlavičkou kriminálky, datum dvanáctého října — týden zpátky. Tři klíče k zásobníkovému visacímu zámku trezorové místnosti.

Registrovaný typ, přesně tvarovaný, vyráběný na zakázku pro bloky v té části Speicherstadtu. Nejstarší na opotřebené šňůrce — Henningův, nalezený na těle. Druhý v kanceláři Marit Vossbergové, v trezoru, nedotčený. Třetí — odevzdaný Theo Reentsem v průběhu hovoru, když na něj přišla řeč. Svěřenecký klíč vykonavatele závěti.

Třetí klíč byl čistý.

Karin si ho prohlédla sama. Rasmus byl u toho. Kriminálka si to poznamenala jen jako vedlejší detail — klíč bez zásahů, bez otisků, čistý a lesklý, jako nový. Jenže registrovaný originál na opotřebené šňůrce se od něj musí lišit. Klíče se nosí, klíče sbírají škrábance, klíče vsakují kapesní prach. Tenhle byl jako čerstvě ražený.

Jako by si Theo svůj vlastní klíč vytáhl. Jako by pak zašel ke klíčaři s vyježděnou frézou a nechal si udělat nový.

Karin nechala stránku přepadnout na stůl.

Věděla.

Věděla to tak, jak věděla věci, které se nedaly vyložit před soudem, ale které vedly přesně přes zápěstí do rukou: ne jako tušení, ale jako aritmetika. Čas, klíč, slova. Sekvence. Fakta srovnaná tak, jak je náhoda srovnat neumí.

Theo Reents tam byl.

Byl tam po šestnácté hodině — když záznam jeho rukou tvrdil, že čerpadlo šlape. Byl tam, když ostatní odešli. Věděl o rituálu. Věděl o trezoru. Věděl o Schott. Měl klíč — správný klíč ke správnému zámku — a nechal si udělat nový, protože ten původní byl venku celou noc. A pak se dobrovolně dostavil na policii, s hedvábným kapesníčkem, a mluvil o Henningovi jako o svatém, a pomáhal, pomáhal, pomáhal — protože odtamtud se příběh řídí nejlíp. Zevnitř. Zblízka.

A řekl: *Schott za sebou přitáhl.*

Karin sáhla po telefonu. Byl čtvrtek, deset minut po desáté večer. Rasmus byl doma. Bylo jí to jedno.

Vytočila číslo.

„Šéfko?“ Hlas Rasmuse Petersena byl ospalý a pak rázem nebyl. Pochopil ten tón.

„Zítř ráno,“ řekla. „Chci ho dole v trezoru. Chci Blok O, chci klíče, chci příliv — nízká voda je v osm třicet sedm, to je naše okno. Pozvi ho sám, opatrně, jako svědka. Řekni mu, že rekonstruujeme průběh povodně. Řekni mu, že potřebujeme jeho paměť na stavební dispozice budovy.“

Krátká pauza. „A chceme ho tam doopravdy?“

„Chceme ho tam,“ řekla Karin. „Se vším, co víme.“

Rasmus pochopil. „Dobře.“

Zavěsila.

Déšť pokračoval. Venku, někde nad Alstrem, leželo město zaplavené do šediva, věže a jeřáby a skleněné plochy Elbphilharmonie se táhly do mlhy jako věci, které si nejsou docela jisté, že existují. A dole, pod Kehrwiederfleetem, pod patinou starých cihel a dubových pilot, dýchal příliv po svém — dovnitř a ven, dovnitř a ven — bez zájmu o to, co je nad ním.

Karin si pustila nahrávku ještě jednou.

„Schott za sebou přitáhl.“

Znovu. Naposled.

Pak ji vypnula a šla domů.

Low Water

Rasmus had not understood why they had to be down here at half past seven in the morning. He had asked whether she couldn't do this in an interview room, wouldn't that be — and she had stopped him with a look that spent no energy. Theo Reents had to stand in the room where Henning had died. It was not a technique. It was conviction.

The cellar stair was narrow, the walls weeping. One bare bulb. The flood door at the bottom — the Schott — stood open the way it had on the first morning, except that this time Bjarne Holm's hand was not holding it. Karin went down first, then Theo, then Rasmus with a palm against the brick, saying nothing.

The strongroom smelled of brackish water and old oak and the coffee of thirty years that had soaked into the cracks in the mortar. The concrete floor still wore its tide marks: a pale line half a metre up where the storm surge had stood, and below it a lower, darker band the ordinary tides left. Karin knew both lines by heart. She had had them measured.

Theo stood in the middle of the room and looked around as though seeing it for the first time. He had his face well in

hand. The expression, the level voice, the readiness to help — he had worn all of it for twelve days like a well-cut jacket, and it had not creased.

“I’m glad you could make the time, Herr Reents,” Karin said. She set her folder on the oak crate where, for four weeks, they had gathered everything that came out of this room. “Sit, if you like.”

He stayed on his feet.

“I know this is hard,” he said. “Down here. After everything.”

“Yes.” Karin opened the folder. “Let’s start with the logbook.”

The logbook lay in a clear bag. Henning’s hand, square and firm, the week’s entries running down the page, the last of them from the afternoon before the Sturmflut. *Lenzpumpe geprüft, läuft. 16:00. H.V.*

She held it up so he could see it. “Sixteen hundred. Henning checked the bilge pump and noted it running. His hand, his initials, his last entry.” She laid it down. “When we found the pump, the float switch had been tied down. Cable tie, then a wire ring over it to be sure. The breaker was off.”

Theo looked at the book, not at her. “Bjarne—”

“Bjarne was at the THW muster from half six and logged there all night. Two dozen men will say so.” She said it without weight, the way she might read a passenger manifest. “The pump ran at four. It was not running when the water rose. Somebody stopped it between four o’clock and

Henning's death. That isn't a theory, Herr Reents. That's arithmetic."

Theo opened his mouth.

"The watch," Karin said.

It lay in a second bag, dial up. The crystal had a crack — from the press of the water, or from the body going against the concrete; Dr. Sahin had left both possibilities open in the report, because it changed nothing. What mattered were the hands. 22:41.

"A mechanical watch," Karin said. "Self-winding. Henning wore it every morning, every day. As long as it's on a living wrist and the wrist moves, it stays wound. It stops when it goes under. When the movement takes water." She touched the lower mark on the floor. "Twenty-two forty-one."

The silence in the room was a different thing from the silence outside. Down here it was wet.

"The storm-surge high water that night came at one fifty-two," she said. "That's in the official tide gauge record. At twenty-two forty-one the Fleet had not yet come over the quay. There was no flood in the streets. The Fleete stood high, but the cobbles were dry." She let a beat pass. "Which means Henning Vossberg had already drowned before the water arrived that is supposed to have killed him."

Theo's eyes went past her, to the Schott.

"A man who drowns in a Sturmflut drowns after midnight," Karin said. "A man whose watch stops at twenty-two forty-one drowns in a sealed room, with the pump dead and the tide coming up through the joints. By the hour.

Slowly.” She left it there. “Call it three hours he was down here. Maybe four. While the cobbles overhead stayed dry.”

Rasmus stood near the door, hands in his pockets. He did not move and he did not speak. That much he had learned: when Karin had this gait — the even one, the one that did not hurry because it did not need to — his only job was to be there, and to witness.

Karin took the next sheet. “The keys.”

She laid three photographs on the crate, side by side, like cards dealt out.

“The strongroom lock is a registered security pattern. Three keys cut, all inventoried. No locksmith on the corner copies it. Here: Henning’s, found on his body, on a plaited leather fob.” The first photo. “Marit Vossberg’s, in her office safe since Monday, untouched, the last-use slip dated February.” The second. “And here: yours, Herr Reents. The executor’s spare you hold for the estate.”

She slid the third photograph forward — a close shot of the key as he had produced it.

“Freshly cut,” Karin said. “No patina, no wear on the bit, the ring is new. Its twin — the registered original from thirty years ago — would sit on a worn bunch, the engraving rubbed smooth.” She tapped the photo. “This is a key cut inside the last fortnight. Because the original was used on the night of the fifteenth, and you needed something to hand me that looked like it had never left the drawer.”

Theo Reents said, “That proves nothing on its own—”

“The Schott,” Karin said.

This was the moment, and she had waited for it the way you wait for a tide mark.

She said it without drama. She could have said it across a table in an interview room, with a lawyer beside him, and it would have been the same words. But here, where the walls still wept and the bulb laid its light along the high-water line, his face would be his own.

“On the tenth of November,” Karin said, “you helped me reconstruct the evening. You were obliging. You did everything an old friend does at a time like that.” She opened to the page she had marked. She read it flat, no colour, only the text. “You said: *He always went down before a Hochwasser. He’ll have pulled the Schott to behind him — he wanted to protect the archive. The pump had been playing up for years, we all knew that. Those were your words.*”

She looked at him. His face had changed, very slightly. The way a material gives under warmth.

“The flood door was padlocked from the outside,” Karin said. “That was never in a press release. It was never given to the family — not to Marit, not to Lasse, not to Antje. It was in our internal report, marked for the team. Lasse Vossberg knew his father wasn’t upstairs; he didn’t know why, because he found the door already shut and could not get in. Bjarne Holm knows how the Schott works — he explained it to us. But that it stood closed and locked that night — that was known to us, and to the man who closed it.”

Theo stood very still.

“A man who shuts himself in cannot bolt the door from outside,” Karin said. “Henning’s key was on his body. Inside.

The padlock was on the outside. That takes a second key. And on the tenth, before I had asked you anything about that door, you described it swinging shut — a thing you could not have known unless you were the one who swung it.”

He sat down.

Not on a chair — there was none. He sat on the concrete lip of the old sump in the corner of the room and put his hands flat on his knees, as though he needed something solid under them. Karin waited. Rasmus waited. Above them, unheard, the Fleet went on breathing to the rhythm of the North Sea, the heartbeat of the whole brick city.

She laid down the last sheet. The printout of the email, underlined twice in Henning’s red pencil. *Unerklärliche Abflüsse aus dem Treuhandkonto — nur durch die mandatierte Kanzlei autorisierbar*. Unexplained outflows from the escrow account — authorizable only by retained counsel. Beneath it, Selma Krohn’s table: six years, the transfers, the sums, every one of them cleared by a single signature.

“The escrow,” Karin said. “Selma Krohn took me through all of it. Henning had asked her to prepare everything for a meeting with you.” She let that stand. “He hadn’t gone to the prosecutor. He hadn’t decided. The way he hadn’t with Bjarne Holm — he spoke first. He gave the chance first. That was the man.”

Theo Reents looked at the floor. It was wet and grey and still carried the marks of the forensic search, numbers in red, the places that had been measured. His car at the Kehrwieder at twenty-one fifty, by the parking sensor, by the log of the

surge patrol car — she did not say it. She did not think she needed to say it any more.

“Herr Reents,” she said, and her voice was quiet as tide-water at the slack. “I’m not putting anything in front of you that needs interpreting. The logbook is not an argument. The watch is not an argument. The keys are not an argument. The parking record is not an argument. Your own knowledge of a door you could not have known about is not an argument. They are facts. Together they have only one shape.”

Theo said nothing.

Then he said, “He wouldn’t have—” and stopped.

“Wouldn’t have what?”

He raised his head. His face was the face of a man who is very tired, and under the tiredness was something she had not expected: a kind of relief, thin as the first ice on the Stadtparksee in November, but there.

“He wouldn’t have destroyed me,” Theo said. “That was the worst of it. He wouldn’t have taken it from me.” His voice was level and oddly exact. “I knew him. Forty years. He’d have sat me down and then found some shape for it, the way he found one for Bjarne. I knew that. I knew it then.” He stopped. “But I couldn’t know it. In that moment I couldn’t know it. He was sitting across from me, looking at me, and I —”

“On the sixteenth of October,” Karin said, quiet, not pushing him.

“Yes.”

She let him talk.

He spoke low and without defence, as though he were not confessing but remembering: the half four in the diary, *T.R. 16:30*; Henning's calm voice and the spreadsheets on the desk, the figures he had not been able to talk away. The years before — the account, the small transfers he had told himself were borrowed, temporary, money he would put back when the practice recovered, and the practice had never recovered. The panic when he heard the surge warning and thought: *the pump*. He knew the building. He knew the pump. He knew the ritual — that Henning always went down before a Sturmflut, to secure the archive, the old vintages. He knew the key in his pocket, the one he held as executor and should never have needed.

He had waited until the others had gone. Greta Lührs at her supper in the watch room. The building empty.

"I only wanted—" Theo said, and then did not say it. There was no sentence that ended that way.

Karin listened. She did not interrupt. She took no notes. Behind her Rasmus did the same. The water in the joints of the brickwork ticked, very quietly: it had ticked like that all that night, for hours, while Henning Vossberg —

She did not follow it down. That was not her work, and grief for the dead was a thing you carried in silence.

"The worst of it," Theo said, and his voice was almost gone now, "wasn't the police. It wasn't the money. It was that I wasn't there any more." He made a gesture that took in the whole building. "I wasn't part of it. I was the one who —" He stopped. "I held Marit's hand. I rang Antje. I spoke at the funeral." He looked at his hands. "I was still standing there and it was already gone."

Karin said, "I need you to say all of that again, for the record."

He nodded. As though he had been waiting for someone to tell him what came next.

They brought him up the stair into the light. The morning was cold and clear, a rarity in that October, and the Fleet lay still under a white sky, low. Ebbe. Low water. The piles stood out of it, glistening black; the weed on the quay walls that usually lived underwater hung dry and grey in the cold.

Rasmus came to stand beside her while the patrol car took Theo. He said nothing for a while. Then: "The key. The watch. The words from the tenth." He shook his head, not in disbelief but in thought. "If he hadn't come down here, would we —"

"Yes," Karin said. "We'd have had it anyway."

She believed that. The key alone, the watch alone, the log-book alone — none of them was enough. But together — built the way Henning himself had built things, one entry after another, one fact after the next, until the shape stood plain — together they had no other shape than this. It was not her old hunger that had named him. It was the arithmetic, and she had let the arithmetic do it. That, she thought, was the difference. That was the whole of the difference.

Rasmus put his hands back in his pockets. "He might not even have charged him."

"Probably not."

"So he killed a man who'd likely have forgiven him."

"Yes."

The Fleet shone in the morning light. Somewhere inside the building — Block O, Kehrwiederfleet, four generations of coffee and thirty years of friendship — the archive's cooling ran on. The archive Henning had gone down to save. The archive that was now evidence, and would be carted out in boxes, and the firm hollowed by both frauds would be sold after all, and the warehouse he had died refusing to sell would be lost the same as if he had signed.

Karin looked at the water. In four hours the flood would come back up the Fleet, over the black piles, over the dry weed, the way it had every day for four hundred years and would when none of them were left to count it.

It always came back.

Cast Out

Thea Reentse přivezli do výslechové místnosti v 10:47 dopoledne.

Komisařka Brandtová seděla u stolu a dívala se, jak ho přivádějí. Měl na sobě tmavě šedé sako, dobře střižené, které si sem dovnitř přinesl sám, bez cizí pomoci. Uvázanou kravatu, vlasy sčesané ke straně, jako by šel k soudu zastupovat klienta, ne sebe. Vyleštěné boty. Vypadal jako muž, který ještě nepochopil, kolik věcí se dá udělat z pouhé síly zvyku, a kolik z nich teď přestane platit.

Rasmus Petersen stál opřený o zeď u dveří a mlčel. Za ty dva týdny se to naučil. Tahle věc potřebovala ticho, ne otázky.

Reents si sedl naproti ní. Ruku nepodal, ona ji nenabídla.

Na stole leželo pět věcí v průhledných sáčkích: fotokopie záznamu z deníku, výtisk e-mailu, přepis z parkovacích kamer, soupis klíčů z pozůstalostního protokolu a fotografie hodinek z patologie — bílý číselník, ručičky stojící na 22:41. Nic víc. Žádné aranžmá. Jenom věci.

„Začneme od začátku,” řekla Brandtová.

Reents se podíval na stůl. Pak zvedl oči.

„Od čeho začínáte vy?”

„Od hodinek.”

Bylo to prosté. Samonatahovací mechanické hodinky — a to slovo Reents znal, protože mu je Henning kdysi ukazoval, kladl je na stůl při poradách, dával mu je do ruky — se zastaví, když přestanou dostávat pohyb ze zápěstí. Když se ponoří do vody. Když se muž topí. Zastavily se ve 22:41. Příliv té noci kulminoval ve 1:52. Voda na Kehrwiederfleetu nepřelila nábreží dřív než po půlnoci.

„To jsou fakta,” řekla Brandtová. „Nevymyslela jsem si je. Stojí v přílivových tabulkách, v záznamu THW a v protokolu z Rechtsmedizinu.”

Reents nepřikývl. Ale ani neprotestoval.

„Čerpadlo,” pokračovala. „V šestnáct hodin běželo. To je v Henningově zápisníku — čas zkoušky, výsledek: v pořádku, jeho rukou, jeho parafa. Když jsme čerpadlo našli, byl plovák stažený kabelem dolů a jistič vypnutý. Mezi šestnáctou hodinou a Henningovou smrtí to někdo udělal.” Odmlčela se. „Opotřebovaný plovák se zasekne. Sám se kabelem nesváže.”

Za oknem výslechové místnosti nebylo slyšet nic než klimatizaci. Hamburk byl venku — přístaviště, cihlové bloky, studená řeka pod nimi —, ale sem dovnitř nedoléhal.

„Tři klíče,” řekla Brandtová. „Od zámku na povodňových dveřích. Registrovaný typ, který vám žádný brusič na rohu nezkopíruje. Henningův byl na těle. Maritin v trezoru její kanceláře, zapečetěný den předtím. Třetí — pozůstalostní, ten, který jste měl jako vykonavatel závěti — jste nám ukázal v úterý.”

Posunula přes stůl sáček se soupisem klíčů.

„Ten klíč, který jste ukázal, je nový. Hrany zubů ostré, bez otěru. Originál — vizte fotografii — visel na ošoupaném

přívěsku s gravírováním. Váš klíč nevypadá na třicet let ležení v zásuvce pozůstalostní kanceláře.”

Reents se na sáček díval dlouho.

Pak pohlédl na hodinky. Ne na fotografii — na vlastní zápěstí. Reflex. Pak mu zřejmě došlo, co to gesto znamená, a ruce stáhl pod desku stolu.

Brandtová se ničeho nedotkla. Nechala předměty mluvit za sebe.

„Parkování,” řekla. „Kamera ANPR na Kehrwiederu zachytila vaše auto — SPZ je v protokolu — ve 21:50. Tvrdil jste, že jste odešel v sedmnáct hodin a Henning byl naživu a rozrušený kvůli firmě. To jsou vaše slova.” Položila prst vedle přepisu, ne na něj. „Čtyři a tři čtvrtě hodiny.”

Mlčení nebylo prázdné. Bylo nacpané k prasknutí věcmi, které Reents musel narychlo přerovnat do nového pořádku, jenž by obstál.

„A pak,” řekla Brandtová, „je tu to, co jste řekl osmnáctého října.”

Vytáhla poslední list a četla bez intonace, jen text: *Čerpadlo se vždycky zasekávalo. A Henning, znáte ho přece, šel dolů, za sebou přibouchl Schott, aby trezor chránil, a pak —*

Reents si přešel rukou přes ústa.

„Schott,” řekla Brandtová. „Povodňové dveře byly zavřené. To jsme do veřejného prohlášení nedali. Lasse nevěděl, proč jsou zamčené — věděl jen, že se dovnitř nedostane. Bjarne byl celou noc na protipovodňové hlídce mezi dvaceti dalšími. Marit ve Frankfurtu. Antje na koncertě.” Zastavila se. „Že jsou ty dveře zavřené, jste věděl jen vy. Protože jste je zavřel vy.”

Ticho trvalo asi půl minuty.

Pak Reents řekl: „Dejte mi sklenici vody, prosím.”

Rasmus se odlepil od zdi a přinesl pohár. Reents ho vzal oběma rukama jako jediný pevný předmět v místnosti a vypil polovinu. Postavil ho přesně doprostřed světlého kruhu, který na stole zanechal nějaký dřívější.

„Henning by mi odpustil,” řekl. „Kdybyste mu dali šanci.”

„Nevím, co by udělal,” řekla Brandtová. „Vím, co udělal s Bjarnem.”

To zabralo. Reents se nepatrně sesul — ne navenek, spíš jako by povolil jeden vnitřní úchyt.

„Napsal mu dopis,” pokračovala. „Našli jsme ho v archivu. Podepsaný, načisto, připravený k odeslání. Plný důchod, tichý odchod, mlčenlivost, žádná policie. Bjarne ho třicet let podváděl s certifikáty, a Henning ho chtěl propustit jako slušného člověka.” Odsunula pohár stranou, mimo jejich pohled. „Vám napsaný nebyl. Ale to neznamená, že byste ho nedostal taky.”

Reents zamrkal. Poprvé od začátku rozhovoru vypadal, že je v té místnosti opravdu přítomný — ne jako muž soustředěný na manévr, ale jako muž, který se musel postavit tomu, co udělal.

„To jsem nevěděl,” řekl tiše.

„Ne. Protože jste mu na to nedal čas.”

Bylo to bez krutosti. Brandtová to neříkala, aby ho ztrestala — trest přijde jindy a jinak. Říkala to, protože to byl fakt. Jeden z posledních, které bylo potřeba pojmenovat.

Reents se naklonil dopředu a sepal ruce na desce. Vypadal jako člověk při modlitbě — nebo jako člověk, který se ji naučil tak dávno, že si pohyb rukou pamatuje, ale slova zapomněl.

„Selma Krohnová,” řekl. „Ta drobná účetní. Přišla s tím za Henningem koncem září.”

„Vím.“

„Říkal mi, že nechce skandál. Že to chce vyřešit v rodině.“
Krátce, bez veselí se zasmál. „V rodině. Já byl rodina. Třicet let. Každé Vánoce v Harvestehude. Každé výročí firmy. Každý pohřeb.“ Odmlčel se. „Henning neplakal. Ale u otcova hrobu stál po mém boku on. Věděl jsem, že to nikdy nesplatím. Myslel jsem, že ho budu chránit. Firmu. Rodinu.“

„Chránil jste sebe,“ řekla Brandtová.

„Ano.“

Holé slovo. Bez ozdoby.

„Od kdy?“ zeptala se.

„Od roku 2017. Možná od šestnáctého — záznamy jsou přesné, Selma to spočítá líp než já.“ Mluvil rovně, jako by referoval. „Praxe začala ztrácet klienty. Digitalizace, mladší advokáti, jiné způsoby. V jednom roce mi odešly tři velké mandáty. Měl jsem hypotéku na kanceláře na Rothenbaumchaussee, zaměstnance, životní styl, na který jsem si za třicet let zvykl.“ Pohlédl na stůl. „Treuhandkonto bylo moje. Spravoval jsem ho já. Henning mi věřil, protože ho nikdy nenapadlo přemýšlet o tom. O mně.“

„Kolik?“

„Přes šest set tisíc dohromady. Vím to přesně, vedl jsem to sám. Záznamy. Jako u cizího klienta.“ Krátká pauza. „Asi jsem si potřeboval říkat, že to vrátím.“

Brandtová si nic nezapisovala. Tohle se nahrávalo — protokol, Rasmus jako svědek, předepsaný postup. Pero leželo na stole nedotčené.

„Šestnáctého října,“ řekla. „Schůzka v 16:30.“

„Henning mi volal v poledne. Řekl jen: přijď dnes odpoledne, musím s tebou mluvit. Takový hlas jsem u něj neslyšel od —“ Zaváhal. „Od otcovy nemoci.“

„Co řekl?“

„Položil na stůl Selmin výtisk. Číslo. Můj podpis na příkazech. Zeptal se, jestli to umím vysvětlit.“ Reentsovy prsty se tiše stiskly. „A čekal. Henning vždycky čekal. Nedělal ukvapené závěry.“

„A vy?“

„Řekl jsem, že je to chyba v účetnictví. Že se na to podívám.“ Ticho. „Nevěřil mi. Viděl jsem to. Ale nechal mě mluvit. Byl laskavý. To bylo nejhorší.“

Brandtová to nechala chvíli stát. Za stěnou byl Hamburk, přílivy, mlha a cihlové bloky na kůlech z dubu. Někde tam teď čerpadla pracovala, povodňové dveře dávno otevřené, voda tekla pod bloky bez ustání.

„A pak?“

„Bjarne odešel v půl šesté. Pak udělala Greta obchůzku a šla taky. Zůstali jsme sami. Henning říkal, že musí dolů zkontrolovat archiv. Byl to jeho rituál před každou velkou vodou.“ Hlas zůstal rovný, monotónní, jako diktát. „Šel jsem s ním. Dolů do sklepa. Pomohl jsem mu přemístit nejstarší šanony na horní police. Pak jsem řekl, že si dojdu pro sako — že jsem ho nechal nahoře.“

Pauza.

„V technické místnosti jsem našel jistič. Plovák jsem stáhl instalačním kabelem, který tam ležel na polici. Trvalo to dvě minuty. Pak jsem se vrátil dolů. Henning stál u regálu, zády ke mně, a třídil papíry.“ Hlas mu klesl. „Zavřel jsem Schott. Zvenku. Zamkl jsem ho.“

Brandtová počkala.

„Bylo —“ Pohnul rukou, jako by chtěl ukázat na hodinky, a zarazil se. „Nebyla ještě osmá. Venku nepršelo, nebo jen začínalo. Žádná voda v ulicích. Ještě dlouho ne.“ Polkl. „Šel jsem k autu a odjel.“

To bylo to, co Brandtová potřebovala slyšet vyslovené. Čerpadlo umlčené před osmou, dveře zapečetěné, zatímco voda venku ještě stála nízko. Pak jen hodiny prosakování ve zavřené komoře, příliv dýchající dovnitř přes kámen, dlouho předtím, než venku stoupla velká voda. Henning byl pod hladinou v 22:41. Sturmflut kulminovala až ve 1:52. Mezi tím nebyla náhoda. Byla jen aritmetika, kterou Reents sám spustil pár minut před osmou.

„Vrátil jste se,“ řekla.

„Jednou. Kolem desáté.“ Reents se zadíval do stolu. „Stál jsem u auta na Kehrwiederu. Dovnitř jsem nešel.“

Ve 21:50. Kamera.

„Proč?“

Dlouhá pauza.

„Nevím. Ujistit se. Nebo to odvolat. Otevřít ty dveře.“ Šepot. „Nešel jsem dovnitř. Nedokázal jsem se ani přiblížit ke schodišti. Jen jsem tam stál a poslouchal déšť a pak jsem zase odjel.“

Voda už tehdy stoupala v komoře, kde nikdo neslyšel. Ale to Reents říct nemusel a Brandtová to neřekla za něj.

Vzala pero a poprvé si něco zapsala. Ne kvůli protokolu — kvůli sobě. Jeden krátký řádek, slovo, které by jinak zapomněla.

Stál venku.

„Henning byl laskavý,” řekl Reents. „I to odpoledne. Mluvil se mnou, jako bychom měli čas to vyřešit. Jako bychom byli přátelé.”

„Byli jste,” řekla Brandtová.

„Ne tak, jak si myslel.”

„Ne. Ale on si to myslel. A proto je to, co jste udělal, vražda a ne něco jiného.”

Nebylo to kázání. Bylo to konstatování, prosté jako čísla na vytištěném výtahu z e-mailu.

Reents se nepatrně narovnal.

„Vím,” řekl.

A pak, tiše, bez gesta, bez slz, jako člověk, který skládá těžké břemeno — ne proto, že už ho nemusí nést, ale proto, že mu došly síly:

„Zapište to.”

Rasmus na ni čekal na chodbě.

Brandtová za sebou zavřela dveře výlechové místnosti a chvíli stála bez pohybu, ruku ještě na chladné kovové klice.

„Je to celé?” zeptal se.

„Je to celé.”

Petersen si strčil ruce do kapes. Vypadal, že by chtěl říct něco, co by to uzavřelo do srozumitelného tvaru — komentář, verdikt, úlevu. Pak to nechal být. Byla to dobrá volba.

„Jdu psát protokol,” řekla Brandtová.

Vykročila chodbou ke schodišti. Za oknem na konci bylo přístavní nebe, nízké a šedé, bez dramatu. Někde dole byl fleet, příliv a odliv, voda dýchající sem a tam pod cihlovými

bloky jako vždycky. Kehrwiederfleet, Block O. Tam, kde v suterénu jednou stála voda, bylo zase sucho.

Čerpadlo tam bylo. Běželo.

A Henning Vossberg si každé ráno natahoval hodinky.

Brandtová šla dál.

What the Living Owe

Thea Reentse odvezli v tiché středě, ve chvíli, kdy ještě nebylo sedm a mlha seděla nízko na fleetech jako vlna, která se nestačila stáhnout zpátky. Karin zůstala v trezoru pod nábřežím, dokud nezmizela světla policejních aut za křivkou Kehrwiederstraße, a pak seděla na betonovém schodu nad hladinou a čekala, až přestane slyšet vlastní dech.

Příliv začal klesat ve 02:14.

Kanceláře Vossberg & Söhne sídlily ve druhém patře Bloku O — místnosti s původními deskovými podlahami, prosáklé dekádami kávového prachu, který se vsákl do samotných trámů. Karin přišla brzy, dřív než se sešel kdokoli z rodiny, a prošla jimi sama. Rasmus počkal dole u auta.

Na Henningově stole zůstalo všechno tak, jak to policie dovolila nechat. Řady výtisků Selmy Krohnové. Podsložky popsané jeho rukou. A uprostřed, jako relikvie, pouzdro od hodinek — prázdné, protože hodinky ležely pořád ve skladu důkazů v Eppendorfu a možná tam zůstanou dlouho.

Karin pouzdro zvedla. Vybledlá kůže, podšívka z bledě-modrého hedvábí. Uvnitř po okraji nápis švabachem: *Henning, zu seinem 30. Geburtstag, in Liebe, Vater*. Otec mu hodinky dal k třicátinám. Sám je pak nosil dalších jedenačtyřicet let, každý den, natažené a přesné.

Přesnost jako zděděná ctnost. Přesnost, která ho nakonec zabila, protože nedokázal projít kolem čísla, jež nesedělo.

Položila pouzdro zpátky přesně na místo, kam patřilo.

Marit Vossbergová přišla v deset. Sako bez záhybu, vlasy stažené jako vždy, ale něco ve způsobu, jakým vstoupila — opatrně, jako host — napovídalo, že jí tahle kancelář přestala patřit dřív, než o tom kdokoli rozhodl.

„Státní zástupce mě informoval minulý týden.“ Nesedla si. „Padělání listiny. Pravděpodobně podmíněný trest, pokud budeme spolupracovat. Advokát říká, že záleží na tom, jak to zasadím do kontextu.“

„Ano,“ řekla Karin.

„Chtěla jsem říct, že to není omluva.“ Marit se otočila k oknu a dívala se dolů na fleet. Kalné říjnové světlo padalo na cihly a tmavou vodu. „Věděla jsem, že mu nikdy neodpustím to odmítání prodat. To bylo skutečné. A s tím listem jsem si říkala, že —“ Zarazila se. „Nevím, co jsem si říkala.“

„Že tím vyřešíte situaci, aniž byste musela čekat, až ji vyřeší on.“

Marit se nepřiznala k ničemu. To bylo na jejím způsobu mluvení to, co Karin oceňovala — byla přesná, i když mlčela.

„Prodáme,“ řekla nakonec. „Mě a Lasseho obklíčily dluhy, pojistné a rozvrácená účetní kniha. Nic jiného nezbyde.“

Developer pořád čeká. Je trpělivý.” Trpkost na tom posledním slově: ta trpělivost ho také stála peníze. „Z Bloku O budou byty s výhledem na přístav.”

V Maritině hlase nebyl triumf. Byla v něm únava.

„Henning odmítal prodat,” řekla Karin pomalu, „a byl za to zabit. A prodá se to stejně.” Nechala to stát jako fakt, bez komentáře.

„Přesně tak.” Marit se odvrátila od okna. „S touhle částí budu žít. Theo mu vzal život a vzal mu i důvod, proč zemřel. Chtěla bych říct, že je to nespravedlivé, ale tak mluví lidé, kteří chtějí, aby se k nim někdo lítostivě přidal.”

Vyšla z kanceláře, aniž dodala cokoli dalšího, a Karin sledovala, jak mizí za dveřmi. Na podlaze zůstalo ticho a usazený prach.

Bjarne Holm bydlel v paneláku v Barmbeku — třetí patro, bez výtahu, výhled na parkoviště. Karin přišla odpoledne, neohlášená, jak měla ve zvyku, když chtěla vidět skutečný stav věcí, ne nacvičenou verzi.

Otevřel jí v teplákách, s kávou v ruce, která se nekouřila — buď vychladla, nebo ji zapomněl ohřát. V bytě bylo uklizeno, ale tak, jak je uklizeno u muže, který ztratil rutinu: jedno místo přehnaně urovnané, jinde nepovšimnutá vrstva prachu.

„Komisařko Brandtová.” Ani se nepokusil předstírat překvapení.

Posadili se ke kuchyňskému stolu. Žádná náhražka: skutečná káva, silná, podaná bez omluvy. Čtyřicet let v obchodě s kávou; tohle mu čas aspoň nevzal.

„Dostal jsem dopis od firmy. Vlastně od Marit. Formálně od firmy.” Bjarne se zadíval do hrnku. „Nabízejí mi odchod do důchodu. Plný důchod, jako by ke zfalšování certifikátů nikdy nedošlo. Přiložili kopii dopisu, který napsal tatínek — toho, co jste našla v trezoru.”

Karin přikývla. Henningův dopis — načrtnutý, podepsaný, nikdy nepředaný — Bjarnemu nezajišťoval nic. Henning byl mrtvý dřív, než stačil rozhodnutí naplnit. Ale Marit — pragmatická, unavená Marit, která myslela v číslech a závazcích — zřejmě usoudila, že čestný úmysl jejího otce je závazný aspoň v tom smyslu, v jakém ona chce závazky plnit. Nebo spočítala, že soud s Bjarnem by stál víc než důchod. Možná obojí. Karin si nedělala iluze.

„Budu to muset přijmout,” řekl Bjarne tiše. „Certifikáty byly reálné. Já je udělal. Říkal jsem si, že zachraňuju firmu, ale byl to způsob, jak se nenechat vykopnout z místa, kde jsem strávil třicet let. Henning byl natolik slušný, aby mi to řekl rovnou. Věděl jsem to.”

„Věděl jste, že to víte?”

Bjarne se na ni podíval. „Jo. Přesně tak.” Dopil. „Šla jste správně, komisařko. Po té starší věci — Lasse, certifikáty, všechno ostatní. Šla jste správně, i když to nebyl vrah.”

„Správná cesta ne vždycky vede ke správnému cíli.”

„Ne.” Bjarne se zasmál — krátký, suchý zvuk. „Ne, takhle to nefunguje.”

Karin vstala. Ruku mu nepodala; nebylo to to loučení. Prostě odešla a nechala ho s prázdným hrnkem a tichem paneláku kolem.

Selma Krohnová si vybrala kavárnu v Eppendorfu — neutrální půda, žádná vazba na přístav, žádná káva z Vossbergových zásob. Šálky byly průměrné. Selma přišla pět minut před časem a seděla s otevřeným notebookem, ale neuhnula, když Karin dorazila.

„Jak daleko jste s inventurou?“ zeptala se Karin místo pozdravu.

„Dva a půl měsíce, možná tři, podle toho, co se Marit rozhodne zahrnout do prodeje fungující části firmy a co půjde do likvidace. Díra na escrow účtu je zhruba čtyři sta sedmdesát tisíc eur — Theo byl systematický, ale ne úplně elegantní. Šest let, malé převody, vždy pod prahem, který by spustil automatický audit.“ Selma se odmlčela. „Co ho tak dlouho krylo, byl fakt, že mu Henning bezvýhradně věřil. Nikoho nenapadlo ta čísla přepočítat.“

„Henninga ano.“

„Ano, ale pozdě.“ Selma sklopila pohled k notebooku, pak ho zvedla zpět. „Přišla jsem sem na šest týdnů. Teď tu nejspíš zůstanu do jara. Domluvíme se s Marit na honoráři za likvidaci.“ Řekla to neutrálně, bez triumfu. „Racionálně je to dobrý kontrakt. Emočně je to —“ Hledala slovo.

„Pohřební četa.“

„Přesně.“ Selma zavřela notebook. „Henning mě najal, protože věřil číslům víc než lidem. Trochu mi to připomíná váš způsob práce, jak ho popisujete.“

Karin to nepopřela. „Čísla nezapomínají.“

„Ne. A neudělají na nás obličej, když je prosíme o laskavost.“

Chvilí seděly mlčky nad průměrnou kávou. Na okno bubnoval déšť — ne ten hamburský boční, ale slušná svislá odrůda, která aspoň uměla, co měla.

„Najdete si novou práci,” řekla nakonec Karin.

„Vím.” Selma to neřekla jako útěchu, ale jako fakt. „A příště si přečtu celou strukturu mandátu, než začnu auditovat.”

Lasseho Vossberga potkala Karin náhodou — nebo skoro náhodou, protože šla kolem kavárny na Grindelhofu, o které Selma jednou utrousila, že tam Lasse chodí na kávu od chvíle, kdy přestal chodit na místa, kde se čepuje pivo. Seděl u okna sám, s kávou a telefonem lícem dolů na stole.

Vypadal hubeněji než na začátku případu. Ne nezdravě — spíš jako člověk, ze kterého odešla přebytečná hmota, kterou nikdy nepotřeboval. Nevypadal dobře. Vypadal opravdově.

„Komisařko,” řekl, bez leknutí.

Karin si nesesla. „Jak to jde?”

„Čtyřicet dní.” Nedělal si iluze, co tím myslí. „Poradce mluví o realistických cílech. Jeden den po druhém.”

„Dobrá taktika.”

Lasse pohlédl na telefon, pak zpátky na ni. „Nevím, jestli se mám omluvit za tu lež o té noci. Vlastně vím, že mám. Ale vždycky to zní, jako by omluva srovnala věci, které se srovnat nedají.”

„Nemusíte mi nic srovnávat,” řekla Karin. „Lhal jste z hanby, ne ze zlého úmyslu. To vás neomlouvá, ale taky to není zločin.”

„To bylo přesně to, co jsem od vás potřeboval slyšet a nevěděl o tom.”

Karin si na minutu sedla, protože ho nechtěla nechat stát s tím samotného. „Váš otec napsal dopis Bjarnemu Holmovi,”

řekla. „Chystal se ho poslat do důchodu bez skandálu. Věděl, že Bjarne udělal něco špatného, a rozhodl se dát mu odchod, ne rozsudek.”

Lasse na ni upřel oči.

„Pro vás by udělal totéž,” dodala Karin. „Kdybyste o tom přemýšlel.”

Víc neřekla. Vstala, zaplatila u baru za kávu, kterou měl Lasse na stole, a odešla do deště.

Antje Vossbergová bydlela v harvestehudské vile, za plotem z černého kovaného železa, v domě, kde káva chutná jinak, protože ji nalévají do jiného nádobí. Karin přišla naposledy — formálně za sebe uzavřít případ, dát Antje vědět, co bude dál.

Antje ji nepustila dál než do vstupní haly. Ne hrubě — prostě nepustila. Stála v tmavém límci a poslouchala.

„Theo půjde před soud,” řekla Karin. „Státní zástupce je připravený. Bude to delší proces — obhajoba se bude opírat o detaily časování — ale důkazy drží.” Odmlčela se. „Nemusíte tam být.”

„Nebudu.” Antje to řekla jako někdo, kdo se rozhodl už před týdnem a víckrát se k tomu nevracel. „Theo byl na pohřbu. Mluvil o Henningovi věci, které byly pravdivé a krásné. A celou tu dobu —” Nedořekla. „Nevím, co by to se mnou udělalo, sedět v soudní síni a poslouchat to.”

„Nic pěkného,” přiznala Karin. „Ale pravdu se dozvíte tak jako tak.”

Antje se na ni podívala — poprvé přímo, bez té zdvořilé bariéry, za kterou se celou dobu skrývala. „Ptáte se mě, jestli mě to mrzí. Henningova smrt.”

„Ne. To je vaše věc.“

„Mrzí,” řekla Antje tiše. „Léta jsem ho nemilovala. Ale vydržet s někým v manželství je taky druh náklonnosti, i když to tak nevypadá. A on byl —” Hledala. „Byl přesný. Přesnost se mi na lidech líbí. Je jí tak málo.“

Karin přikývla.

Antje otevřela dveře. „Děkuju vám, komisařko.“

Rasmus na ni čekal dole před domem, ruce v kapsách, límec kabátu vyhrnutý. Vypadal jako detektiv — opravdu, bez pózy. Tohle byl nový Rasmus, který vznikl z posledních dvanácti dní.

„No?” zeptal se.

„No.” Karin se k němu připojila a šli spolu k autu. „Jak se cítíš po prvním případu, kde sis vybral správnou stranu a trochu se spálil?”

Rasmus se zamyslel. „Jako by mě bolela záda z toho, jak jsem seděl jinak.”

„To přejde.” Karin odemkla auto. „Nebo nepřejde. Záleží, jestli v té poloze zůstaneš.”

„Zůstanu.”

Karin se na něj podívala přes střechu vozu — mladý muž s čistým svědomím a nespokojenou hlavou, kombinace, ze které jsou dobří policajti nepohodlní. „Já vím,” řekla.

Nastoupili. Za oknem se Harvestehude táhlo do mlhy, vily a platany a zavřené brány, a Karin si uvědomila, že Block O na Kehrwiederfletu bude za rok, za dva, za pět přestavěn na byty s balkony. Někdo tam bude ráno stát s kávou, dívat se na

fleet a přemýšlet, jak krásně vypadá ta stará cihlová zed'. Nikoho to nebude bolet.

Jenom ji teď trochu ano.

Město vždycky přestaví to, co odmítneme prodat. Jen si počká.

Večer šla pěšky domů přes Osterbrook. Déšť' ustal, ale vzduch zůstal mokrý, plný soli a nafty z přístavu, a světla na vodě se chvěla jako věci, které se snaží udržet tvar. Karin šla pomalu a neměla žádnou zbrklou myšlenku — jen ten suchý výčet, který si dělala vždy, když případ skončil: co jsme věděli, kdy jsme to věděli, co jsme mohli vědět dřív.

Theo Reents strávil třicet let jako člen rodiny, který žádnou rodinu neměl. Udělal to, co dělají lidé, kteří se bojí zůstat sami: všechno, co bylo nutné.

A Henning, přesný a slušný a tvrdohlavý Henning, zemřel pro čísla v účetní knize, která neseděla. Ne pro velkou věc. Pro díru v escrow účtu, pro čtyři sta sedmdesát tisíc, jež mizelo po malých kouscích šest let.

Karin se zastavila na lávce nad úzkým fleetem a podívala se dolů. Voda byla černá a klidná. Příliv odcházel.

Ráno si vyndá ze skříňky starý spis. Mattisův spis. Bude si ho muset přečíst znovu — ne aby ho znovu otevřela, ale aby ho konečně zavřela, jak se má.

Ještě ne dnes večer. Dnes večer stačilo stát nad vodou a nechat ji odejít.

The Tide Goes Out

Spis byl tenký. Čtyřicet šest stran včetně fotografií, protokolu z obhlídky, pitevní zprávy a závěrečného uzavření — čtyřicet šest stran pro člověka, který byl jejím bratrem šestadvacet let, a pak nic. Karin vytáhla desky z archivní krabice a chvíli je jen držela. Papír byl lehký. V ruce přišel těžký.

Bylo čtvrt na šest ráno. Chodby LKA byly tiché — noční směna odešla, denní ještě nedorazila, a zářivky bzučely nad prázdnými stoly tím svým stálým, lhostejným tónem. Karin si sedla ke stolu s kávou z automatu ve sborovně a otevřela spis.

Fotografie byla první. Voda v Labi byla na snímku šedá, jak bývá vždycky. Mattis ležel tváří dolů na betonové rampě ve Steinwerderu, mokré vlasy přilepené ke krku. Bylo mu čtyřadvacet a snímek o tom nevěděl. Pro snímek mu bude čtyřadvacet napořád.

Přečetla protokol z obhlídky. Metodicky, jak četla vždycky — větu za větou, bez přeskakování. Přečetla pitevní zprávu podepsanou lékařem, jehož jméno jí nic neříkalo a který byl teď nejspíš v penzi nebo dávno po smrti. Plicní edém. Rozsivky ve tkáni. Hladina alkoholu v krvi: 1,9 promile. Žádná zranění, která by neodpovídala náhodnému utonutí.

Obhlídka místa nenalezla nic, co by svědčilo o přítomnosti třetí osoby.

Přečetla výpovědi. Tři svědci ho viděli na večírku ve Wilhelmsburgu, kde pil a byl ve své kůži. Jeden kamarád uvedl, že odešel sám, kolem druhé ráno. Nikdo neviděl, jak spadl. Mezi řádky bylo cítit, že nikdo nečekal, že by ho měl vidět spadnout — Mattis byl typ, který odejde sám a v pořádku dorazí domů, dokud jednou nedorazil.

Přečetla závěrečnou zprávu vedoucího vyšetřování — tehdejšího Kriminalkommissara, jehož kariéra stoupala, dokud nestoupala. Jazyk byl přesný, úsporný, bez ozdob. Případ uzavřen čtrnáct dní po nálezů těla. Žádné okolnosti nasvědčující cizímu zavinění. Opilý muž, noční přístav, tmavá voda. Nešťastná náhoda.

Karin dopila kávu. Šálek odložila na okraj stolu a znovu si prohlédla fotografie. Tentokrát všechny. Roh jedné desky byl ohmataný do měkka — od jejích vlastních prstů, za ta léta. Jediná stopa, kterou ten případ za šestnáct let získal, byla stopa po ní.

Šestnáct let s tím spisem dělala jednu jedinou věc: uložila ho za sklo ve své hlavě a nikdy za tím sklem nepřestala hledat skulinu. Skulinu ve výpovědích, skulinu v toxikologii, skulinu ve způsobu, jakým byl závěr napsán — příliš rychle, příliš snadno, příliš hotově. Hledala ji v každém utonutí, které jí potom prošlo přes stůl, a prošlo jich dost. Hamburk o utopené nouzi netrpí. Řeka bere a mlčí.

Ted' ale seděla nad tím spisem s Henningem Vossbergem za zády — s provozním deníkem, s tabulkami přílivu, se zastavenými hodinkami v 22:41, se shozeným jističem a plovákovým spínačem staženým k zemi vázacím páskem — a

četla znovu. A tentokrát nechala důkazy promluvit tak, jak byly.

Mattis měl 1,9 promile. Bylo mu čtyřadvacet. Stál sám na temném nábřeží ve dvě ráno v listopadu, a přístav nemá zábradlí všude tam, kde by mít měl. Výpovědi se shodovaly. Pitva neodhalila nic, co by neodpovídalo pádu. Vedoucí vyšetřování tenkrát nepostupoval líně. Postupoval správně. Případ byl skutečně uzavřen, protože byl skutečně uzavíratelný.

Nedokázala tomu uvěřit, protože nedokázala přijmout, že řeka bere lidi takhle prostě — ne ze zloby, ne ze zrady, jen z důsledků špatné noci a mokrého betonu. Nedokázala to přijmout, a tu neschopnost přijmout nejdřív nazvala instinktem, pak ji nazvala zkušeností a nakonec metodou. A ta metoda jí sloužila dobře. Posloužila Henningu Vossbergovi, který měl tu smůlu, že se opravdu utopil rukou druhého a jehož smrt by se jinak založila do stejné tmavé zásuvky jako Mattisova.

Jenže metoda je nástroj. Není pravda.

Šestnáct let chtěla, aby ten spis byl tlustší. Aby v něm bylo víc — další výpověď, kterou nikdo nesnímal, stěr, který nikdo neodebral, řádek, který někdo přehlédl. Ted' viděla, že tenký není proto, že by někdo selhal. Tenký je proto, že tolik se toho dalo zjistit, a tolik se zjistilo. Zbytek nebyl utajen. Zbytek nikdy neexistoval.

Karin spis zavřela. Zasunula ho zpátky do archivní krabice. Nic nepodepsala, nic nepřipsala — nebylo co. Krabici odnesla na polici a v archivu zhasla.

Venku byla pořád tma.

Stadtparksee leželo v listopadu jako plochá deska z šedého cínu. Stromy kolem byly holé nebo téměř holé — pár posledních listů viselo na větvích s tou zatvrdelou neústupností, jež nakonec nikam nevede — a tráva u břehu byla ztuhlá jedním z těch nenápadných mrazů, které Hamburk dostává bez výstrahy: žádný sníh, žádné drama, jen noc, která se nerozehřála.

Karin přijela autem přes Barmbek, zaparkovala v ulici a sama přešla prázdné parkové stezky. Svítalo pozdě, jak v tuhle roční dobu v Hamburku bývá, a jen váhavě — nebe přecházelo z černé přes tmavou šed' do světlejší šedi bez přesvědčení, jako by si světlo nebylo jisté, jestli to za tu námahu stojí. Labe tu nebylo slyšet, ale bylo cítit. Sůl a bahno a pach dálky — přístav, který dýchal, jak dýchá pořád, lhostejný k tomu, co se děje na souši.

Svlékla se v kabině a natáhla si neoprenové rukavice. Zbytek těla vzala do studené vody jako vždy — bez obřadu, bez dramatu, krokem do mělčiny a pak do hloubky.

Studená voda je bezprostřední. To na ní Karin měla ráda. Nepřipouští abstrakci. Studená voda říká: tady. Ted'. Tohle tělo. Nic jiného.

Plavala pomalým kraulem, hladina před ní tmavá a klidná. Plíce se srovnaly. Srdce se srovnalo. Mysl — ta se srovná vždycky až nakonec.

Myslela na Henningova otce. Přesněji na Henningovy mechanické náramkové hodinky, které bývaly otcovy, které Henning každé ráno natahoval a nosil i v den, kdy zemřel. Samonatahovací strojek se zastaví, jakmile zápěstí zajde pod vodu. Ne hned — záleží na těsnosti pouzdra — ale v dost velké hloubce a za dost dlouhou dobu ano. 22:41. Tabulka přílivu říkala, že kulminace té noci připadla na 1:52. Nábřeží voda přelila teprve tehdy, krátce po druhé. Ve 22:41 žádná

povodeň ještě nebyla. V ulicích bylo sucho, fleet stál pod hranou nábřeží. A přesto už trezor pod hladinou držel dost vody, aby člověku zalil zápěstí.

To znamenalo, že čerpadlo bylo hodiny mrtvé a dveře hodiny zavřené. Někdo tam byl, se správným klíčem, s plovákem staženým dolů, s tím tichým porozuměním tomu, jak budova zabíjí, když ji k tomu necháte.

Theo Reents. Ted' ve vazbě, čeká se na obžalobu. Advokát, vykonavatel závěti, rodinný přítel — nejhůř uvěřitelný druh pachatele, protože jeho výhodou byla právě ta víra. Nikdo nepodezírá člověka, o němž ví, že miluje rodinu, kterou rozkládá.

Tohle byla ironie, kterou Hamburk uměl: muž odmítl prodat sklad řece, kterou miloval, a řeka — pobídnutá lidskou rukou — si ho stejně vzala, a sklad ted' stejně padne. Marit prodá. Lasse prodá. Blok O dostane okna do přístavu a byty, které si Vossbergovi nikdy nekoupí. Voda nakonec dostane všechno; jen tentokrát si pospíšila, protože jí někdo pomohl.

Karin se obrátila a plavala zpátky ke břehu. Voda ji nesla.

Myslela na Henninga, jak ten večer sestupuje do trezoru — jako při každé výstraze před bouřkovým vzdutím, aby zabezpečil archiv a staré ročníky — s vědomím, že voda přijde, jen neví přesně kdy. Muž, který se řídil provozním deníkem a tabulkami přílivu, který v 16:00 vyzkoušel čerpadlo a zapsal výsledek. Muž, který věřil systémům, protože systémy jsou spolehlivé, dokud na ně nikdo nevztáhne ruku.

Nevěděl, že na ně ruka vztažena byla.

Právě tam byl ten háček — přesně v místě, kde Henningova pedantská víra v systémy selhala, protože systém počítá s tím, že zůstane nedotčen. Karin na to přišla přes zápisy, ne přes intuici. Přes deník. Přes hodinky. Přes klíče.

Tohle jí Mattisův případ nikdy nedal. Nedal jí provozní deník. Nedal jí zastavené hodinky. Nedal jí tři klíče, shozený jistič a do minuty přesný čas, kdy zápěstí zašlo pod vodu. Dal jí jen ticho a řeku, která nic nevydala.

Protože nevydala nic. Protože nebylo co vydat.

Dotkla se nohou dna. Vystoupila na břeh a zabalila se do ručníku.

Bylo jasno — nebo spíš míň šedo než obvykle, což v Hamburku v listopadu platí za jasno — a světlo přicházelo nízko skrz stromy a propůjčovalo hladině jezera matný lesk. Přes park přeletěli dva havrani a táhli za sebou svůj drsný hlas. Dole za stromy probíhal běžec v reflexní vestě, sotva pár metrů daleko, a přitom jako z jiného světa — z toho světa, kde se ráno běhá, vaří káva a nikdo nikoho nezamyká pod hladinu. Karin v něm taky žila, většinu času. Jen v ní zůstalo místo, které do něj nikdy úplně nepatřilo.

Karin se oblékala pomalu. Na mokré vlasy si nedala nic.

Přemýšlela: jaký by byl svět, v němž by Mattisův případ byl jako ten Vossbergův? Svět, kde by existovaly hodinky, deník, tři klíče. Kde by byl někdo, kdo to udělal, a způsob, jak to dokázat. Šestnáct let jí ten svět připadal na dosah, dostupný, jen o jeden nenalezený detail dál. Myslela si, že ho hledá. Ve skutečnosti ho jen předpokládala.

Ted' věděla, jak vypadá případ, v němž ten detail k nalezení je. Věděla, jak to v kovu drží — tu zvláštní tíhu faktu, který pasuje — když zápěstí pod vodou ve 22:41 a kulminace v 1:52 dají dohromady rovnici s jediným řešením. Věděla, jak to ten fakt váží v ruce. Mattisův případ tak nikdy nevážil. Nikdy.

Naopak byl prázdný. Jako otevřené dveře do místnosti, kde nic není. Šestnáct let do té místnosti chodila a šestnáct let čekala, až se ze tmy v rohu něco vynoří. Nikdy se nic nevyonořilo, protože tam nikdy nic nebylo — jen ona, stojící ve dveřích, a její vlastní odraz v okně, který si pletla s pohybem.

Přijmout to neznamenal být smířená. Smířená Karin být nehodlala. Být smířená s tím, jak řeka bere nepozorné lidi ve tmě, protože přístav nemá zábradlí a víno je levné a kamarádi šli domů — k tomu se nedostane nikdy. Ale o to nešlo. Otázka zněla, jestli byl Mattis zavražděn.

Nebyl.

Bylo to poprvé, co to řekla rovnou — ne jako hypotézu, ne jako závěr ke zpochybnění, ale jako fakt. Fakt zasazený do jiných faktů, do prověřování, které trvalo celou jednu kariéru.

Věci, které tam nejsou, se nedají vyšetřovat donekonečna. Šestnáct let to zkoušela. Dostala odpověď. Ne v archivu, kde spis stál zastrčený a čekal, ale ve sklepě v Bloku O, kam voda vstoupila ucpaným čerpadlem a utopila pečlivého muže, jehož hodiny zaznamenaly čas do minuty přesně: dvaadvacet hodin a jednačtyřicet minut.

Henning Vossberg byl zavražděn. Mattis Brandt se utopil. Jsou to dvě různé věci a obě jsou pravdivé.

Karin si přehodila tašku přes rameno a vyšla z parku. Vzduch byl studený a táhl od jihovýchodu — od přístavu, od Labe, od míst, kde voda a souš pořád vyjednávají, kudy vede hranice. V dálce, sotva slyšitelně, houkl kontejnerový koráb na cestě ven přes Cuxhaven do Severního moře.

Přistání a odplutí. Příliv a odliv. Henning to věděl celý život a zemřel za to. Theo to věděl a použil to jako zbraň. Bjarne to věděl a třicet let na tom stavěl lži, z lásky nebo ze strachu

nebo z obojího. Lasse to věděl, přišel a odešel a nepomohl, protože nechápal, jak velká voda přichází.

A Mattis? Mattis šel v listopadu sám na nábřeží s 1,9 promile a uklouzl, nebo zakopl, nebo se prostě neopřel o nic, o co se opřít dalo. Hamburk je plný lidí, kteří stejnou noc přežili. On ji nepřežil. To je celý příběh.

Karin zastavila u auta a chvíli stála s klíčem v ruce.

Nebyla v pořádku. To bylo špatné slovo. Byl to spíš jiný druh klidu — ne klid, že věc skončila, ale klid, že ta věc byla věcí, a ne průchodem k něčemu jinému. Mattis byl Mattis. Vossbergův případ byl Vossbergův případ. Sdílely jen vodu, a voda si nezaslouží, aby se jí přičítal úmysl. Voda jen přichází a odchází.

Bratrovi tím nic nedlužila. To si vždycky myslela — že dluží Mattisovi pravdu, a pravda že musí být horší než nehoda, jinak to není pravda hodná šestnácti let. Ale dlužit mrtvému lepší příběh, než jaký měl, není věrnost. Je to jen další způsob, jak ho nenechat odejít. Mattis si zasloužil pravdu. Pravda zněla, že se utopil. Nic víc po ní nikdy nechtěl.

Útěcha z toho nepřišla snadno. Neměla přijít snadno. Ale přišla, nakonec, jak věci přicházejí, když je necháš být tím, čím jsou, bez přetváření do tvaru snesitelnějšího než pravda.

Sedla do auta. Rádio mlčelo. Přes čelní sklo sledovala park, jak se v sílícím světle stává čitelnějším — stromy, cesty, jezero, kde plavala. Voda byla studená a tmavá a nesla ji dobře.

Hamburk se probouzel. Přes Barmbek, přes Eilbek, přes řeky a fleety a přístaviště, přes sklady na dubových pilotách, kde kdysi stála Vossberg & Söhne a možná chvíli ještě stála, než developeři podají nabídku a rodina kývne — protože teprve teď může kývnout, protože muž, který říkal ne, už není. Přes nábřeží ve Steinwerderu, kde Mattis ulehl na beton

a řeka si ho vzala, jako si vzala jiné před ním a vezme jiné po něm. Přes přístav, kde koráby čekají na příliv, až bude dost vody pod kýlem.

Odliv.

Karin nastartovala a jela domů.